Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

"Από τη στάχτη του θα ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΙΟΥΛΗΣ 2017 ΑΡ. ΦΥΛ. 526, € 1,50

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΠΕΙΝΑ!!! ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΔΩΣΤΕ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΝΑ ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΤΩΡΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ

Μια πελώρια μάζα άνεργων και μισοάνεργων υποσιτίζεται και πεινάει κυριολεκτικά και το διακομματικό καθεστώς των σαμποταριστών δεν τους δίνει επίδομα ανεργίας

Οι σαμποταριστές κατεδαφίζουν την οικονομία, ρίχνουν τα εισοδήματα όλων των τάξεων, αυξάνουν τη σχετική φτώχεια, την υλική στέρηση όλου του λαού. Η μόνη τάξη όμως που βρίσκεται μόνιμα θαμμένη στα ερείπια της οικονομίας είναι οι φτωχοί συνήθως νεαροί περιστασιακοί εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα, και κυρίως οι άνεργοι.

Οι σαμποταριστές κατεδαφίζουν την οικονομία, ρίχνουν τα εισοδήματα όλων των τάξεων, αυξάνουν τη σχετική φτώχεια, την υλική στέρηση όλου του λαού. Η μόνη τάξη όμως που βρίσκεται μόνιμα θαμμένη στα ερείπια της οικονομίας είναι οι φτωχοί συνήθως νεαροί περιστασιακοί εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα, και κυρίως οι άνεργοι.

Σύμφωνα με την εκτίμηση της ακραίας φτώχειας που κάνει η έρευνα της διαΝΕΟσις το 2016 υπήρχαν, στην Ελλάδα, **μετά τις παροχές της κοινωνικής πολιτικής της κυβέρνησης, 1.488.714 ακραία φτωχοί άνθρωποι**, άνεργοι κυρίως αλλά και εργαζόμενοι με μισθούς πείνας. Αυτοί είναι προλετάριοι και φτωχοί εργαζόμενοι κάθε κατηγορίας, αγρότες και αυτοαπασχολούμενοι, παραδομένοι από το καθεστώς στο φριχτό βασανιστήριο της πείνας. Αυτό το 13,6% του πληθυσμού δεν είχε εισοδήματα να του εξασφαλίσουν τα βασικά για τη φυσική του επιβίωση, ένα σπίτι με το ηλεκτρικό ρεύμα και το νερό πληρωμένα, μερικά ευρώ για ρούχα, παπούτσια και ελάχιστα άλλα απαραίτητα καθώς και το φαγητό της ημέρας. Άνθρωποι που δεν μπορούν να κάνουν μια επίσκεψη σε φίλους και συγγενείς που δεν μπορούν να δεχτούν επισκέψεις, που δεν μπορούν να πιουν ένα καφέ σε μια έξοδό τους, που αφήνουν τα δόντια τους να σαπίζουν και να πέφτουν γιατί δεν έχουν λεφτά να τα φτιάξουν.

Σύμφωνα με την έρευνα τα νοικοκυριά της Αθήνας που βρίσκονται στην ακραία φτώχεια, στην πείνα, διαθέτουν **εισόδημα** για κατανάλωση **κάτω από**

Συνέχεια στη σελ. 2

ΚΥΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ Η ΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΜΙΛΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Τους ναζί της "Χρ. Αυγής" χρησιμοποιεί η κυβέρνηση για να προωθήσει τα βρώμικα σχεδιά της στην Κύπρο

Μετά το 2004 και την καταψήφιση του σχέδιου Ανάν από την ελληνοκυπριακή πλευρά είναι η δεύτερη φορά που μια νέα απόπειρα ενοποίησης της Κύπρου αποτυγχάνει με την κύρια ευθύνη των ρωσόφιλων και σοβινιστικών μερίδων της ελληνοκυπριακής ηγεσίας της Κύπρου και πιο πολύ της Ελλάδας. Το 2004 αυτή η ευθύνη ήταν πιο καθαρή καθώς είναι η ελληνοκυπριακή πλευρά που καταψήφισε το σχέδιο Ανάν ενώ η τουρκοκυπριακή το υπερψήφισε. Στην τελευταία αποτυχία των συνομιλιών στο Κρανς Μοντανά η ευθύνη ανήκει συντριπτικά στην ελληνική κυβέρνηση Τσίπρα και δευτερευόντως στην ελληνοκυπριακή κυβέρνηση.

Το καλό μέσα στις αποτυχίες είναι ότι γίνεται όλο και πιο φανερός ο διασπαστικός ρόλος της Ρωσίας

Στην πραγματικότητα πίσω από αυτές τις δύο αποτυχίες κρύβεται η ρώσικη σοσιαλιμπεριαλιστική διπλωματία, που μόνιμα υποκινεί κυρίως τον ελληνικό σοβινισμό ενάντια στη συνύπαρξη των δύο εθνοτήτων στη Κύπρο, αλλά από ένα σημείο και πέρα και τον τούρκικο σοβινισμό, για να μένει το νησί μόνιμα διχασμένο και υπό κατοχή. Στην πραγματικότητα η Ρωσία είναι ο κύριος διεθνής υπαίτιος της κατοχής και του διαμελισμού της Κύπρου από την Τουρκία το 1974, αντίθετα με το μύθο ότι ήταν οι αγγλοαμερικάνοι που υποστήριξαν την εισβολή, μύθο που έχει καθιερώσει στη συνείδηση των ελλήνων και των ελληνοκυπρίων η προπαγάνδα του Α. Παπανδρέου και του ψευτοΚΚΕ. Το ότι η ιμπεριαλιστική Ρωσία (με το κάλυμμα της ήδη καπιταλιστικής ΕΣΣΔ στην οποία κυριαρχούσε) υποκίνησε την τούρκικη εισβολή ενώ οι ΗΠΑ την ανέχθηκαν είναι μια θέση της

Συνέχεια στη σελ. 13

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: **• Όχι στη φίμωση της ΑΡΒ από τη φασιστική συμμορία Τσίπρα, σ. 2,• Το διακομματικό ΕΣΡ βάζει σε εφαρμογή το νόμο Παππά για τη φίμωση των καναλιών, σ. 4, • Μεγάλη επίθεση της συμμορίας Τσίπρα για τη δικτατορία, σ. 4, • Υπόθεση Ηριάννας: Κομμάτι της επίθεσης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στη δικαιοσύνη, σ.5, • Ένα πολύ σπουδαίο και εξαιρετικά πολύτιμο για τη σημερινή εποχή κείμενο του Μαρξ για τη γέννηση και επέκταση του ρώσικου κράτους, σ.7 • Για τον βρώμικο ρόλο της μπρεζνιεφικής ΕΣΣΔ στην τούρκικη εισβολή στην Κύπρο τον Ιούλη του 1974, σ. 12, • Ο άοπλος λαός της Βενεζουέλας αγωνίζεται μόνος του για την αποτροπή της ανοιχτής φασιστικής δικτατορίας, σ. 16**

Ο ΥΠΕΞ Κοτζιάς θέλει να κλείσει την Athens Review of Books επειδή τον ξεσκέπασε σα σοσιαλφασίστα

Όχι στη φίμωση της ARB από τη φασιστική συμμορία Τσίπρα

Ο υπουργός Εξωτερικών Κοτζιάς, πρώην ηγετικό στέλεχος του ψευτοΚΚΕ, πέτυχε μία σκανδαλώδη απόφαση στο Εφετείο Αθηνών που επικυρώθηκε με μία κατάπτυστη απόφαση του Αρείου Πάγου κατά της εφημερίδας Athens Review of Books (ARB) με διευθυντή έκδοσης το Μανώλη Βασιλάκη. Αυτές οι αποφάσεις υποχρεώνουν την εφημερίδα σε αποζημίωση του υπουργού για συκοφαντική δυσφήμηση επειδή μια επιστολή που δημοσίευσε η εφημερίδα τον κατάγγειλε ως πολιτικό υποστηρικτή των σοσιαλφασιστικών καθεστώτων Γιαρουζέλσκι και Χόνεκερ (για τον επιστολογράφο σταλινικών καθεστώτων).

Στη βάση αυτή των δικαστικών αποφάσεων ο Κοτζιάς διεκδικεί το ποσό των 22850 Ευρώ που του επιδικάστηκε, αντί για τα 250000 Ευρώ που ζήτησε αρχικά (!), και προχωρά σε κατάσχεση και δέσμευση των τραπεζικών λογαριασμών της εκδότριας της Μαρίας Βασιλάκη και των εσόδων της εφημερίδας από το πρακτορείο «Άργος», δηλαδή επιχειρεί να κλείσει και να φιμώσει οριστικά την εφημερίδα που τον κατήγγειλε.

Η αγωγή, οι δύο δικαστικές αποφάσεις και η κατάσχεση αποτελούν μέρος μιας απόπειρας φασιστικής φίμωσης ενός εντύπου μικρής κυκλοφορίας με απήχηση όμως στη δημοκρατική διανόηση της χώρας. Η ΟΑΚΚΕ εκφράζει την αμέριστη συμπαράστασή της σε αυτή τη μάχη για την ελευθερία του τύπου που σήμερα πια ήδη ποδοπατείται στο επίπεδο του μαζικού τηλεοπτικού τύπου και καλεί κάθε δημοκρατικό άνθρωπο να υποστηρίξει την εφημερίδα.

Η ARB κινδυνεύει σήμερα με κλείσιμο επειδή ξεσκέπασε την ιδεολογικο-πολιτική ταυτότητα του Κοτζιά ως σοσιαλφασίστα, με ντοκουμέντα που τα δικαστήρια αγνόησαν σε καθ' υπαγόρευση δίκες παρωδίες, αφού σύμφωνα με αυτά «από τα κείμενά του που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι προκύπτει ο θαυμασμός του για το εν λόγω απολυταρχικό καθεστώς [: Χόνεκερ] και η διαφήμισή του». Το ένα από αυτά τα κείμενα είναι προπαγανδιστικό βιβλίο με τίτλο Der autonome Intellekt (Ο Αυτόνομος Νους), που γράφτηκε από τον Κοτζιά μαζί με τον Επικεφαλής του Ιδεολογικού Αγώνα του καθεστώτος Χόνεκερ και αρχιπράκτορα της Στάζι Μάνφρεντ Μπουρ. Είναι χαρακτηριστικό ότι η εισηγήτρια του Αρείου Πάγου που έκανε εισήγηση υπέρ της ARB στη δίκη, στη συνέχεια καταψήφισε την ίδια την εισήγηση της για να επιτευχθεί ομοφωνία στην απόφαση! Αυτά έγιναν επί προεδρίας της Β. Θάνου στον ΑΠ, της σημερινής συμβούλου του νομικού γραφείου του πρωθυπουργού.

Η φίμωση της εφημερίδας επιχειρείται ουσιαστικά από την συμμορία Τσίπρα, αφού μία τέτοια αποκάλυψη εμποδίζει τον ΥΠΕΞ να εμφανίζεται ως φιλοδυτικός υπουργός Εξωτερικών, μίας δήθεν φιλοευρωπαϊκής κυβέρνησης που είναι στην πραγματικότητα ως το μεδούλι αντιευρωπαϊκή και φιλοπουτινική. Κυρίως βλάπτει σοβαρά το προφίλ του Τσίπρα που τον τοποθέτησε εκεί. Η ίδια η εφημερίδα χαρακτηρίζει βέβαια τα καθεστώτα Γιαρουζέλσκι και Χόνεκερ σταλινικά και τον Κοτζιά γκαουλάϊτερ του σταλινισμού, και ο Κοτζιάς καμώνεται ότι θίχτηκε που τον είπαν σταλινικό, αλλά οι φασιστικές πρακτικές της συμμορίας Τσίπρα έχουν τόση σχέση με το Στάλιν όση και το σημερινό ψευτοΚΚΕ με το ζαχαριαδικό ΚΚΕ (δες άρθρο Νέας Ανατολής, http://www.oakke.gr/antifasism/item/729).

Το δικαίωμα οποιουδήποτε να αποδίδει πολιτικούς χαρακτηρισμούς στον οποιονδήποτε πρέπει να τύχει αποφασιστικής υπεράσπισης από κάθε πραγματικό κομμουνιστή και από κάθε δημοκράτη. Το πώς χαρακτηρίζει η ARB αυτά τα καθεστώτα δεν αλλάζει το γεγονός ότι η καταγγελία του Κοτζιά για υποστήριξη σε αυτά αποτελεί αντικειμενικά πράξη αντίστασης στην επαπειλούμενη στη χώρα μας φασιστική δικτατορία.

'Οσο για τον Κοτζιά πρόκειται για τον πρώτο υπουργό στη μεταπολεμική ιστορία που συγκάλεσε διακομματικό συμβούλιο εξωτερικής πολιτικής με προσκεκλημένους και τους υπόδικους ναζιστές της "Χρ. Αυγής" για να ανταλλάξουν όλοι μαζί απόψεις για τις διεθνείς σχέσεις της χώρας το Μάη του 2015, και που παραβρέθηκε σε εκδήλωση του πανεπιστημίου Πειραιά με τον νεοναζιστή στη φιλοσοφία του σύμβουλο του Πούτιν, Ντούγκιν. Είναι χαρακτηριστικό ότι την ωμή αυτή επίθεση ενός κυβερνητικού στελέχους για το κλείσιμο μιας εφημερίδας δεν την καταγγέλλει καμία από τις ρωσόδουλες ηγεσίες της αντιπολίτευσης!!!

Η ARB συνεχίζει τις καταγγελίες της και σκοπεύει να προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Ο διευθυντής της Μ. Βασιλάκης σε σχετικό άρθρο του με τίτλο «Στο όνομα της Ελευθερίας του Λόγου» δηλώνει ότι : «Δεν θα μας κόψουν τη γλώσσα, ούτε θα μας φιμώσουν όργανα του Κράτους Αδίκου».

Η φασιστική φίμωση της ARB δεν πρέπει να περάσει. Η ΟΑΚΚΕ καλεί όλους τους δημοκράτες να σταθούν στο πλευρό της εφημερίδας και του μαχητικού δημοκράτη Μ. Βασιλάκη και να υπερασπίσουν το δικαίωμα της ελευθεροτυπίας ενάντια στη φίμωση που θέλει να της επιβάλει ο Κοτζιάς.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΠΕΙΝΑ!!!
ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΔΩΣΤΕ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΝΑ ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΤΩΡΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

165 ευρώ ανά άτομο το μήνα, χονδρικά όπως εκτιμήσαμε, εκτός από τα μονομελή νοικοκυριά. Μικρότερα είναι τα όρια για τα νοικοκυριά των άλλων πόλεων και ακόμα μικρότερα για την κατηγορία των νοικοκυριών των χωριών και των κωμοπόλεων. Ο λόγος είναι ότι η έρευνα υποθέτει ότι στις πόλεις εκτός Αθήνας οι ακραία φτωχοί παράγουν το 10% της τροφής τους και στα χωριά και στις κωμοπόλεις το 35%. Με αυτά τα εισοδήματα για κατανάλωση πρέπει να πληρωθούν όλα τα έξοδα ΔΕΗ, νερό, φαγητό, μεταφορά, κάθε είδους λογαριασμοί και έξοδα του νοικοκυριού, τράπεζες και κάρτες. Η έρευνα θεωρεί όλους τους ακραία φτωχούς ασφαλισμένους οπότε στην εκτίμηση της ακραίας φτώχειας που κάνει δεν υπολογίζονται έξοδα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Η πραγματική ακραία φτώχεια είναι επομένως ακόμα χειρότερη από αυτή της έρευνας.

Σύμφωνα με τον παρακάτω πίνακα πάλι από τη μελέτη της διαΝΕΟσις, που είναι και η πιο αναλυτική μελέτη και της οποίας τα στοιχεία χρησιμοποιούμε και παρακάτω, ο μεγάλος όγκος των ακραία φτωχών, προέρχεται από τις οικογένειες με αρχηγό άνεργο. Σε αυτές τις οικογένειες μπορεί κάποιος να δουλεύει όχι όμως ο αρχηγός του αστικού δικαίου. **Το 68,5% των νοικοκυριών αυτών είναι βυθισμένα στην ακραία φτώχεια. Η έρευνα βρίσκει ότι 584.000 άτομα σ' αυτά τα νοικοκυριά ζούσαν το 2016 βυθισμένα στην πείνα.** Υπάρχουν όμως και οικογένειες με παιδιά στις οποίες δεν δουλεύει κανείς. Εκεί από το 2012 μέχρι και το 2016 το ποσοστό ακραίας φτώχειας είναι πάνω από το τρομαχτικό 90%. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Οι άνθρωποι αυτοί είναι πολύ πιο φτωχοί από πολλούς άλλους ακραία φτωχούς. Το εισόδημά τους ήταν 48% κάτω από το όριο της ακραίας φτώχειας. Το εισόδημα αυτό θα πρέπει, όπως εκτιμούμε, να είναι κοντά στα 80 ευρώ το μήνα ανά άτομο.

Γράφημα 1: Αριθμός Ανέργων, Αριθμός Εγγεγραμμένων Ανέργων και Αριθμός Επιδοτουμένων (2010-2016)

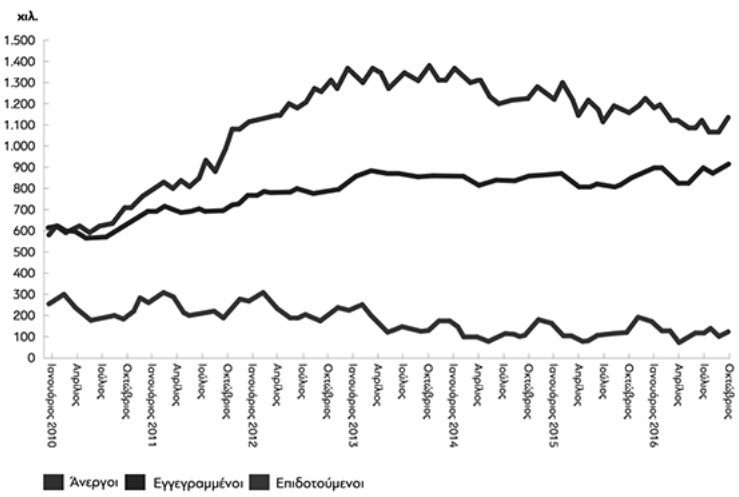

Πηγή: ΕΛΣΤΑΤ (αριθμός ανέργων) και ΟΑΕΔ (αριθμός ανέργων και αριθμός δικαιούχων τακτικού επιδόματος ανεργίας).

Η κρατική γραφειοκρατία έχει μειωμένα εισοδήματα αλλά δεν μαστίζεται από την πείνα. Μόνο το 0,6% των υπαλλήλων της, με άνεργο αρχηγό, πεινούν. Το 11,1% από το σύνολο των μισθωτών του ιδιωτικού τομέα είναι βυθισμένοι στην ακραία φτώχεια της έρευνας με τους μισθούς πείνας. Οι αγρότες ως εργαζόμενοι σπρώχνονται από το καθεστώς στην πείνα αλλά ως μικροεπιχειρηματίες διασώζονται σε σχέση με το προλεταριάτο με ένα ποσοστό 13,1% από αυτούς να έχει βυθιστεί στην ακραία φτώχεια. Από τους συνταξιούχους μόνο το 2,9% βρίσκονται σε ακραία φτώχεια. Αυτοί είναι βασικοί χρηματοδότες των θυμάτων των σαμποταριστών, των ανέργων αλλά και των εργαζομένων με μισθούς πείνας. Οι μικροαστοί δεν ξέπεσαν σε μεγάλο ποσοστό στην ακραία φτώχεια. Με τα δηλωμένα στην εφορία εισοδηματά τους, όπου δεν λογαριάζεται η φοροδιαφυγή, μόνο το 4,9% των ελεύθερων επαγγελματιών ήταν σε ακραία φτώχεια το 2016. Το ποσοστό των αυτοαπασχολούμενων, ήταν στο 20,6% από το σύνολό τους.

Πίνακας 7: Ποσοστό (%) Ακραίας Φτώχειας ανά Επαγγελματική Κατηγορία (2011-2016)

		2011	2012	2013	2014	2015	2016
Νοικοκυριά με αρχηγό:	Άνεργο	49,8	72	75,2	71,2	70,8	68,5
	Υπάλληλο Δημοσίου-ΔΕΚΟ-Τραπεζών	0,6	0,6	0,7	0,6	0,7	0,6
	Μισθωτό ιδιωτικού τομέα	8,5	13,5	14,5	12,5	12,2	11,1
	Ελεύθερο επαγγελματία	0,9	5,2	5,2	5,2	4,9	4,9
	Αυτοαπασχολούμενο	14	20,3	25,1	23,8	22,7	20,6
	Αγρότη	14,1	18,1	22,1	17,8	18,1	13,1
	Συνταξιούχο	2,3	3,3	4,5	4,1	3,8	2,9
	Εκτός εργατικού δυναμικού	30,7	38,8	48,1	47,2	43,8	45,5
Σύνολο πληθυσμού		8,9	14,3	17,1	15,7	15	13,6

Πηγή: Εκτιμήσεις των συγγραφέων, με βάση το υπόδειγμα φορολογίας και κοινωνικών παροχών EUROMOD.
Σημείωση: Η κατηγορία «Ελεύθερος επαγγελματίας» περιλαμβάνει τους ασφαλισμένους στο ΕΤΑΑ (ιατροί, νομικοί και μηχανικοί) και στο ΤΑΙΣΥΤ (εργαζόμενοι στα ΜΜΕ). Η κατηγορία «Εκτός εργατικού δυναμικού» περιλαμβάνει νοικοκυριά φοιτητών ή σπουδαστών. Οι αριθμοί αντιστοιχούν στο ποσοστό ατόμων κάθε πληθυσμιακής ομάδος με εισόδημα κάτω από το όριο της ακραίας φτώχειας.

Οι προδότες διακομματικοί σαμποταριστές συντηρούν με μεγάλη φροντίδα την κόλαση της πείνας

Το μεγαλύτερο μέρος από τους 1,5 εκατ περίπου πεινασμένους το 2016 είναι οι άνεργοι. Και αυτοί είναι θύματα του παραγωγικού σαμποτάζ που επί δεκαετίες πραγματοποιούν όλες οι κυβερνήσεις και που με τη λύσσα του προδότη της χώρας, λακέ του ρώσου ναζί συνεχίζουν να φτωχαίνουν ακόμα περισσότερο τους πεινασμένους. Και αυτό γιατί οι πεινασμένοι είναι η πιο εύκολη λεία του καθεστώτος. Ο πεινασμένος χωρίς επαναστατικό κόμμα, χωρίς μπούσουλα χάνει την πνευματική του συγκρότηση. Με λίγο ψωμί και πολλές ταυτόχρονα υποσχέσεις μπορεί να ελεγχθεί από τις δυνάμεις του φασισμού και του ναζισμού.

Όπως είπαμε προηγουμένως το 2016 **πάνω από 584.000 άτομα ζούσαν σε οικογένειες βυθισμένες στην πείνα με άνεργο «αρχηγό»** όταν την ίδια χρονιά **1.131.000 πολίτες ήταν άνεργοι**. Το 2016 ένας στους δυο νέους κάτω των 25 ετών ήταν άνεργοι. Τεράστιο ποσοστό συνολικά των νέων ηλικιών βρίσκονται με μηδενικά εισοδήματα στην κατηγορία του ακραία φτωχού. Ο βασικός λόγος που ο αριθμός των ακραία φτωχών στους άνεργους είναι τόσο μεγάλος, με τα τόσο χαμηλά όρια στο κατώφλι της πείνας που

Συνέχεια δίπλα

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/νση
Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα,
ΤΚ 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

βάζει η ίδια η έρευνα, είναι ότι οι σαμποταριστές όσο μεγαλώνουν την ανεργία τόσο κόβουν και τα επιδόματα ανεργίας. Τι λέει η έρευνα: *«Το 2016* ***μόνο 127.000 άνεργοι ελάμβαναν τακτικό επίδομα ανεργίας****, ένα ποσοστό κάλυψης μόλις* ***11,2%,*** *που έχει συρρικνωθεί ραγδαία από* ***το 35,1% του*** *2011. Πρόκειται για ένα φαινόμενο που δεν είναι σύνηθες σε ανεπτυγμένα κράτη. Καθώς οι άνεργοι αυξάνονται, η εισοδηματική τους ενίσχυση μειώνεται. Συνήθως στις χώρες που αντιμετωπίζουν οικονομικές κρίσεις συμβαίνει το αντίθετο: οι κυβερνήσεις σπεύδουν να επεκτείνουν την κάλυψη των ανέργων, όσο αυτοί αυξάνονται εξαιτίας της κρίσης. Αυτό συμβαίνει ακόμα και σε χώρες με παραδοσιακά ισχνή κοινωνική πρόνοια, όπως για παράδειγμα στις ΗΠΑ. Στη χώρα μας, όμως, η στήριξη των ανέργων έχει περιοριστεί δραματικά. Οι προϋποθέσεις χορήγησης επιδόματος ανεργίας σε άνεργους αυτοαπασχολούμενους, για παράδειγμα, είναι τόσο αυστηρές που μόλις 4.135 άτομα το έλαβαν το 2016».*

Η πάνω γραμμή του πίνακα αντιστοιχεί στους πραγματικούς άνεργους. Η μεσαία στους καταγραμμένους άνεργους και η κάτω στον αριθμό αυτών που παίρνουν το επίδομα ανεργίας.

Αντιγράφουμε: *«Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ και του ΟΑΕΔ, το 2010, όταν ο αριθμός των ανέργων ήταν ακόμη 639.000, οι δικαιούχοι του επιδόματος ήταν 224.000 (ποσοστό κάλυψης 35,1%). Αντίθετα, το 2016, ενώ ο αριθμός των ανέργων είχε φτάσει το 1.126.000, ο αριθμός όσων ελάμβαναν τακτικό επίδομα ανεργίας είχε πέσει σε 127.000 (ποσοστό κάλυψης 11,3%)»*

Ένα μόνιμο και γενικό μέτρο των σαμποταριστών, για να εξοντώνουν ακόμα περισσότερο τους πεινασμένους είναι να μοιράζουν το μεγαλύτερο μέρος από τα κονδύλια της κοινωνικής πολιτικής σε μισθούς και έξοδα της κρατικής γραφειοκρατίας. Το **«2010 η κοινωνική δαπάνη στην Ελλάδα είχε συγκλίνει με το μέσο όρο των κρατών-μελών της Ε.Ε. (29,1% έναντι 29,4% του ΑΕΠ)… «στην Ευρωπαϊκή Ένωση οι κοινωνικές παροχές (εκτός συντάξεων) μείωναν τη φτώχεια κατά περίπου 10 ποσοστιαίες μονάδες, στην Ελλάδα η αντίστοιχη μείωση ήταν κάτω από 4 ποσοστιαίες μονάδες».**

Το Φεβρουάριο του 2017 η συμμορία Τσίπρα έκοψε το επίδομα ενοικίου που έπαιρναν λίγες οικογένειες και έκοψε επίσης τη δωρεά επανασύνδεση του ηλεκτρικού ρεύματος καθώς και τη δωρεάν παροχή του στους πολύ φτωχούς.

Οι κομματικές ηγεσίες μιλούν μόνο για τη σχετική φτώχεια. Στο ίδιο πλαίσιο, του κουκουλώματος της φτώχειας του υποσιτισμού και της αδυναμίας επιβίωσης μεγάλων μαζών της εργατικής τάξης και των φτωχών εργαζομένων, κινούνται και τα ΜΜΕ καθώς και οι δημόσιες συζητήσεις των θεωρούμενων ως αστοδημοκρατών. Όλοι μιλούν για τη σχετική φτώχεια, για τη στέρηση κάποιων βασικών προϊόντων και υπηρεσιών, ακόμα και για τη στέρηση μιας κανονικής διατροφής. **Δεν μιλούν όμως καθόλου για την ακραία φτώχεια, για την έλλειψη των βασικών μέσων επιβίωσης, για το βασανιστήριο της πείνας**.

Όταν το καθεστώς μιλά για ανθρωπιστική κρίση, για τη βοήθεια δηλαδή που χρειάζονται **γενικά οι άνθρωποι** στην Ελλάδα για να μην πεινούν το κάνει για να κρύβει τον ταξικό χαρακτήρα της πείνας και να φορτώνει την πείνα που δημιουργεί το ίδιο, με το παραγωγικό σαμποτάζ, στην ΕΕ και στην ευρωπαϊκή δημοκρατία. Πρόκειται για απάτη. Η φτώχεια δεν χτυπάει γενικά τους ανθρώπους στην Ελλάδα για να μιλάμε για την ανάγκη να βοηθηθούν γενικά όλοι οι άνθρωποι. Η φτώχεια και η πείνα χτυπά το προλεταριάτο και τους φτωχούς κάθε κατηγορίας. Το παιδάκι της προπαγάνδας του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ που λιποθυμά στο σχολείο γιατί δεν έχει να φάει, δεν είναι δεν είναι ο Άνθρωπος με κεφαλαίο των αστών του ΣΥΡΙΖΑ που τον έριξαν τάχα στην πείνα οι δανειστές, δεν είναι γενικά το ελληνόπουλο όπως το αποκαλεί ο εθνοφασίστας. Είναι πριν απ' όλα το παιδί του προλετάριου και του φτωχού ντόπιου και μετανάστη που πεινά. Και πεινάει γιατί ο πατέρας και η μάνα του δεν έχουν δουλειά για να του φέρουν φαγητό. Γιατί το φαγητό δεν το φέρνουν οι Ανθρωπιστικές, με κεφαλαίο, οργανώσεις που καθοδηγεί και επηρεάζει ο ΣΥΡΙΖΑ που σε ένα μεγάλο βαθμό κατακλέβουν τα λεφτά για τους πρόσφυγες αλλά και για τους άλλους πεινασμένους. Το φαγητό στο σπίτι το φέρνει ο μισθός που παίρνει για ένα μέρος από τη δουλειά του από τον καπιταλιστή ο εργαζόμενος άσχετα από το αν είναι Έλληνας Αλβανός ή άλλης εθνικότητας εργάτης. Όταν όμως ο εργάτης και ο κάθε εργαζόμενος ψάχνει για δουλειά, στο οικονομικό καθεστώς όπου ισχύει το «ο καθένας για τον εαυτό του και ο θεός για όλους», είτε βρίσκει κλειστό το εργοστάσιο και την επιχείρηση, γιατί τα έκλεισε ο ξενόδουλος ρώσος πράχτορας κυβερνήτης με τη βοήθεια των κομματικών ηγεσιών, είτε το εργοστάσιο και η επιχείρηση κάνει απολύσεις, μειώνοντας την παραγωγή, γιατί η αγοραστική δύναμη του ίδιου του εργάτη και του εργαζόμενου που ζητάνε δουλειά έχει πέσει κάθετα και γι' αυτό η ζήτηση των εμπορευμάτων έχει μειωθεί. Για πωλήσεις στο εξωτερικό ούτε λόγος. Χρειάζονται εγγυητικές επιστολές τραπεζών, χρειάζεται πίστη για αγορά σύγχρονων μηχανημάτων υλικών κλπ και τις τράπεζες τις χρεοκόπησαν οι σαμποταριστές. Και φαλιρισμένες τράπεζες δεν χρηματοδοτούν χρεοκοπημένες επιχειρήσεις.

Η ΟΑΚΚΕ μιλάει σταθερά για επίδομα σε όλους τους ανέργους για το χτύπημα της πείνας. Επιδόματα που πρέπει να αγκαλιάσουν και όλους τους ακραία φτωχούς σε όποιο κλάδο και αν ανήκουν. Όσο δεν σταματάει το σαμποτάζ της παραγωγής η χώρα όλη θα φτωχαίνει. Όμως ακόμα και με το σαμποτάζ δεν επιτρέπεται κόσμος να ζει το μαρτύριο της πείνας. Πρέπει όλα τα εισοδήματα που είναι πολύ μεγαλύτερα από αυτά της πείνας να υποχρεώνονται σε κάποια μείωση υπέρ ΕΝΟΣ ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΥΠΕΡ ΟΛΩΝ των ανέργων. Και οι διαμαρτυρίες αυτών που δίκαια θα αγανακτούν γι αυτή τη μείωση πρέπει να πηγαίνουν στην κυβέρνηση, στο ψευτοΚΚΕ και στους ναζί που κάνουν σαμποτάζ με πιο χαρακτηριστικό την άρνησή τους να ψηφίσουν οι δεύτεροι και να αφήσει η κυβέρνηση να γίνει το έργο του Ελληνικού.

ΤΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΕΣΡ ΒΑΖΕΙ ΣΕ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟ ΝΟΜΟ ΠΑΠΠΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΦΙΜΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΝΑΛΙΩΝ

Το διακομματικό ΕΣΡ αποφάσισε ομόφωνα την εφαρμογή του νόμου Παππά για τη διενέργεια πλειοδοτικού διαγωνισμού για να δοθούν άδειες πανελλαδικής εμβέλειας σε επτά κανάλια. Πρόκειται για ένα καίριο χτύπημα στην ελεύθερη λειτουργία των καναλιών μετά τη φίμωση του MEGA το οποίο ύστερα από την εξόντωση με διακομματική επίσης συναίνεση του Ψυχάρη, πέρασε στον έλεγχο του άνθρωπου του Πούτιν Σαββίδη (20%) και των καθεστωτικών ολιγαρχών Μπόμπολα (13%) και Μαρινάκη (21%).

Στην υπόθεση των καναλιών αποκαλύφθηκε ο ελεεινός χαρακτήρας της ελληνικής αστικής τάξης μέσα από τη συναίνεση της λεγόμενης φιλοευρωπαϊκής αντιπολίτευσης στη συγκρότηση του νέου ΕΣΡ χωρίς να έχει ακυρωθεί ο νόμος Παππά.

Τώρα αυτό το διακομματικό ΕΣΡ αποδέχεται ομόφωνα όλα τα εγκλήματα του φασιστικού νόμου Παππά. Συγκεκριμένα:

1. Το ΕΣΡ περιόρισε τον αριθμό των αδειών των καναλιών πανελλαδικής εμβέλειας γενικού περιεχομένου (ειδησεογραφικού και ψυχαγωγικού) ενώ σύμφωνα με την Ένωση Ιδιωτικών Τηλεοπτικών Σταθμών Εθνικής Εμβέλειας (ΕΙΤΗΣΕΕ) με τις δυνατότητες της νέας ψηφιακής τεχνολογίας, μπορούν να δοθούν άδειες τουλάχιστον για 12 κανάλια. Αυτή η απόφαση σημαίνει από μόνη της το κλείσιμο ενός τουλάχιστον καναλιού από τα 8 ιδιωτικά που εκπέμπουν σήμερα πανελλαδικά (ΜΕΓΚΑ, ΑΝΤ1, ΑΛΦΑ, ΣΤΑΡ, ΣΚΑΪ, Μακεδονία, ΕΨΙΛΟΝ, ΑΡΤ), και είναι το πρώτο βήμα για το κλείσιμο καναλιών.

2. Το ΕΣΡ επέβαλε ξανά το πλειοδοτικό σύστημα για την απόκτηση καναλιού, δηλαδή αποφάσισε ένα διαγωνισμό που θεωρεί όλες τις υφιστάμενες άδειες παράνομες, και ξεκινάει από το μηδέν, δίνοντας τη δυνατότητα σε όποιον δώσει το μεγαλύτερο ποσό να αποκτήσει οποιοδήποτε κανάλι. Δέχθηκε δηλαδή τον κυβερνητικό εκβιασμό για εξαναγκασμό σε αλλαγή ιδιοκτησίας των υφιστάμενων καναλιών. Μάλιστα, απαντώντας σε επιστολή του Παππά για τον ορισμό τιμής εκκίνησης, όρισε την τιμή αυτή στα 35 εκ ευρώ με μοναδικό κριτήριο να συγκεντρωθεί αντίστοιχο ποσό με αυτό που συγκεντρώθηκε στον ψευτοδιαγωνισμό του Παππά για 4 άδειες, αυτόν που ακύρωσε το ΣτΕ, περίπου 240 εκ ευρώ. Απέρριψε έτσι το αίτημα της ΕΙΤΗΣΕΕ για υιοθέτηση συστήματος υποβολής αίτησης από κάθε ενδιαφερόμενο με καθορισμένο τίμημα άδειας 12 εκ ευρώ σύμφωνα με την κοστολόγηση που προκύπτει από τα δεδομένα της αγοράς για διάρκεια δέκα ετών. Σύμφωνα με την ΕΙΤΗΣΕΕ αυτό είναι το εύλογο τίμημα που προκύπτει από τις μελέτες που έχει καταρτίσει το ίδιο το αρμόδιο υπουργείο για την παραχώρηση του φάσματος της Digea για τη λειτουργία ιδιωτικού καναλιού. Αλλά το ποσό των 240 εκ ευρώ του διαγωνισμού Παππά, διατέθηκε από τους ενδιαφερόμενους με την προοπτική 4 καναλιών που θα μοιράζονταν τη διαφημιστική αγορά. Τώρα για επτά κανάλια με πολύ μικρότερη μερίδα σε διαφημίσεις, ζητάνε ελάχιστο ποσό για την αγορά της άδειας 35 εκ ευρώ, ενώ ήδη στο χρόνο που έχει περάσει από το διαγωνισμό Παππά τα οικονομικά αποτελέσματα των καναλιών έχουν χειροτερέψει και οι διαφημίσεις είναι ακόμα λιγότερες λόγω κρίσης. Αυτοί που εύκολα μπορούν να διαθέσουν τόσα χρήματα είναι καθεστωτικοί ολιγάρχες τύπου Σαββίδη και Μαρινάκη, και νεοεμφανιζόμενοι αστέρες στο νέο τοπίο «διαφάνειας» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ τύπου Καλογρίτσα.

Το πιο κατάπτυστο σημείο των ομόφωνων αποφάσεων του ΕΣΡ που θα μείνει στην ιστορία σαν η ταφόπλακα της ελευθερίας της ενημέρωσης και των ΜΜΕ στη χώρα, είναι η απαντητική επιστολή στον Παππά για τον καθορισμό της τιμής εκκίνησης του πλειοδοτικού διαγωνισμού στην οποία ρητά αναφέρεται ότι το ΕΣΡ έλαβε υπόψη του, δηλαδή νομιμοποίησε, «τον διεξαχθέντα κατά το παρελθόν έτος (και ακυρωθέντα με απόφαση του ΣτΕ) διαγωνισμό και τα αποτελέσματά του» (http://www.liberal.gr/arthro/155995/epikairotita/2017/esr-sta-35-ekat-euro-i-timi-ekkinisis-gia-kathe-mia-apo-tis-epta-tileoptikes-adeies.html). Πρόκειται για διακομματική καταπάτηση της απόφασης του ΣτΕ που ακύρωσε το νόμο Παππά μετά τις προσφυγές των καναλιών εναντίον του και το κίνημα των εργαζόμενων ενάντια στο μαύρο στα κανάλια, και ένα ωμό χτύπημα στους δικαστές που ακόμα αντιστέκονται στην καθολική επίθεση που έχει εξαπολύσει εναντίον τους η κυβέρνηση για να ποδηγετήσει τη δικαστική εξουσία και να τη θέσει κάτω από πλήρη σοσιαλφασιστικό έλεγχο.

3. Το ΕΣΡ αποδέχτηκε τον όρο του Παππά ότι για να εκπέμπει πανελλαδικά ένα κανάλι πρέπει να απασχολεί 400 εργαζόμενους. Αυτός ο όρος δεν σημαίνει καμία διασφάλιση περισσότερων θέσεων εργασίας. Σημαίνει αντίστροφα τη μείωση των εισοδημάτων εκατοντάδων εργαζομένων. Η μείωση αυτή θα οδηγήσει σε κλείσιμο ή συγχώνευση καναλιών, ειδικά αφού θα έχουν επιβαρυνθεί με το υπέρογκο ποσό πλειοδοσίας για την άδεια. Εάν ήθελε το ΕΣΡ και ο Παππάς περισσότερες θέσεις εργαζομένων θα μπορούσε να δώσει άδεια σε δώδεκα κανάλια με το τίμημα που προκύπτει από τις μελέτες του υπουργείου του. Μάλιστα, το βασικό επιχείρημα του Παππά για τα 4 κανάλια ήταν ότι η διαφημιστική πίτα και η αγορά δεν χωράει περισσότερα από 4 κανάλια που μπορούν να είναι βιώσιμα με τους όρους λειτουργίας που βάζει ο νόμος, μεταξύ των οποίων είναι και η απαίτηση για 400 εργαζόμενους. Τότε τον Παππά δεν τον απασχολούσαν οι θέσεις εργασίας που αντικειμενικά θα μειώνονταν. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του συστήματος «ΕΡΓΑΝΗ» του υπουργείου Εργασίας, στις αρχές του 2016 μόνο τρία από τα οχτώ κανάλια απασχολούσαν πάνω από 400 εργαζόμενους (ΜΕΓΚΑ, ΑΛΦΑ, ΑΝΤ1), ενώ συνολικά και τα οχτώ κανάλια απασχολούσαν 2639 εργαζόμενους. Με το νέο νόμο τα 7 κανάλια που θα αδειοδοτηθούν πρέπει να απασχολούν συνολικά δύο χιλιάδες οκτακόσιους εργαζόμενους, και ανεξάρτητα από τον τζίρο και την οικονομική τους κατάσταση το

Συνέχεια στη σελ. 15

Μεγάλη επίθεση της συμμορίας Τσίπρα για τη δικτατορία

Κυβερνητική εκστρατεία για την εκκαθάριση των δικαστών

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ -www.oakke.gr- στις 15 Ιουλίου 2017)

Ένας νέος γύρος επίθεσης της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εναντίον της πλειοψηφίας των δικαστών ξεκίνησε πρόσφατα γιατί το ΣτΕ επιχείρησε με μία απόφαση του να σταματήσει το καθεστώς της λεγόμενης «φορολογικής ομηρίας» προσώπων και επιχειρήσεων με ελέγχους από την Εφορία και τους φοροελεγκτικούς μηχανισμούς (ΣΔΟΕ, ΚΕΦΟΜΕΠ κλπ) που γίνονται αναδρομικά σε βάθος δεκαετίας μετά από συνεχείς παρατάσεις της παραγραφής που ισχύει από το νόμο και η οποία είναι συνήθως πενταετής.

Η βάση της προπαγάνδας της κυβέρνησης είναι ότι το προηγούμενο πολιτικό σύστημα κάλυπτε τη διαφθορά, που μπορεί να την πολεμήσει μόνο η «αδιάφθορη» σημερινή κυβέρνηση «του λαού» και βρίσκει μπροστά της εμπόδιο τη δικαιοσύνη.

Ένα βασικό σημείο της απόφασης του ΣτΕ ήταν ότι οι φορολογικές διατάξεις έχουν σκοπό την είσπραξη εσόδων και όχι την τιμωρία αυτού που έχει κάνει τη φορολογική παράβαση, και ότι όσο περισσότερο χρόνο διαρκούν οι έλεγχοι, τόσο χάνεται η ικανότητα του δημοσίου να εισπράξει, αφού από τη μία τα πρόστιμα γίνονται υπέρογκα, από την άλλη έχει συνήθως επιδεινωθεί η κατάσταση του ελεγχόμενου. Σύμφωνα με την απόφαση οι πρακτικές αυτές παραβιάζουν το σύνταγμα που προβλέπει ότι οι παραγραφές πρέπει να έχουν εύλογο διάστημα αλλά και ότι ο ελεγχόμενος έχει το δικαίωμα να προβάλει την ένσταση μίας παραγραφής που ίσχυε υπέρ του όπως την είχε καθορίσει ο νόμος που αφορά την περίοδο για την οποία ελέγχεται, αλλιώς καταργείται η ασφάλεια του δικαίου. Υπάρχει νομοθεσία για συγκεκριμένες περιπτώσεις που ορίζει δεκαετή παραγραφή την οποία δεν αμφισβήτησε το ΣτΕ. Δεν θίγονται επίσης από την απόφαση οι διατάξεις που αφορούν όσους αποκτούν και ξεπλένουν χρήμα από παράνομες δραστηριότητες και οι απαιτήσεις του Δημοσίου από αυτή την αιτία.

Έτσι έκρινε το δικαστήριο, το οποίο παρόλο που έχει διαπράξει πολλά εγκλήματα κατά της βιομηχανικής παραγωγής και των επενδύσεων στη χώρα με την πολιτική προστασία και την κάλυψη των επικεφαλής του σαμποτάζ ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ, και των ηγεσιών των υπόλοιπων κοινοβουλευτικών κομμάτων, σήμερα αντιστέκεται στην απόπειρα της συμμορίας Τσίπρα να εγκαταστήσει το φασιστικό της κράτος σε όλους τους τομείς της οικονομικής και της πολιτικής ζωής της χώρας, ξεκινώντας από εκεί που ξεκινάνε όλοι οι φασισμοί, από τη φίμωση των καναλιών, δηλαδή του σημερινού Τύπου, ενώ χρησιμοποιεί πουτινικού τύπου φασιστικές επιλεκτικές διώξεις μέσα από επιλεκτικούς φορολογικούς ελέγχους σε μη ρωσόφιλους αστούς, επιχειρηματίες και πολιτικούς.

Η συγκεκριμένη απόφαση θα έπρεπε να είναι μία απόφαση με δευτερεύουσα σημασία για την κυβέρνηση, όταν μετά από δύο χρόνια που ανέβηκε στην εξουσία, η διαφθορά αυξήθηκε αντί να μειωθεί, σύμφωνα με την τελευταία έκθεση της Διεθνούς Διαφάνειας. Το πρώτο μέλημα μίας τέτοιας κυβέρνησης δεν έπρεπε να είναι οι χρόνοι παραγραφής στους οποίους θα δράσει ένα διεφθαρμένο φορολογικό επιτελείο, αλλά το πως θα θωρακιστεί απέναντι στη διαφθορά και στα φακελάκια, που έχουν επιτρέψει στη μεγάλη φοροδιαφυγή να οργιάζει, ιδιαίτερα μάλιστα τα τελευταία χρόνια. Αλλά η κυβερνητική εξουσία ΣΥΡΙΖΑ έχει προστατέψει ιδιαίτερα τη διαφθορά στο δημόσιο, και την έχει χρησιμοποιήσει για να χτίσει γρήγορα το δικό της διεφθαρμένο κράτος και για να κάνει αντίστοιχα τις επιλεκτικές της διώξεις. Μάλιστα, δεν διστάζει να φέρει στη Βουλή διατάξεις που ελαφρύνουν φορολογικά και διαγράφουν πρόστιμα για τους ανατολικούς ολιγάρχες και για καθαρά ποινικές υποθέσεις, όπως έκανε πρόσφατα για τον Ιβάν Σαββίδη. Εκεί θέσπισε αιφνιδιαστικά, την πιο σύντομη παράνομη παραγραφή όλων των εποχών, όταν ψήφισε διάταξη που ουσιαστικά παραγράφει κάθε πρόστιμο από λαθρεμπόριο καπνού υπέρ του νέου ιδιοκτήτη, δηλαδή υπέρ του Ιβάν Σαββίδη, όταν η παράβαση είχε γίνει από τους παλιούς ιδιοκτήτες, που μεταβίβασαν την επιχείρηση χωρίς να έχουν ολοκληρωθεί οι διοικητικές και δικαστικές διαδικασίες για την οριστικοποίηση του προστίμου! Μάλιστα η νομοθετική διάταξη κατάργησε ουσιαστικά τη δικαστική διαδικασία που βρισκόταν σε εξέλιξη χωρίς να έχει βγει απόφαση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ χρειάζεται τώρα μία δικαιοσύνη που θα επικυρώνει κάθε αντιδημοκρατική αντισυνταγματική διάταξη που προωθεί, αλλά και θα καταπατά τους ψηφισμένους σύμφωνους με τις ευρωπαϊκές οδηγίες και το σύνταγμα νόμους με στρεβλές ερμηνείες που θα επιβάλουν κάθε κυβερνητική αυθαιρεσία, ώστε να υπάρχει η δημοκρατική επίφαση στο διεθνές επίπεδο, και η δικτατορία στο εσωτερικό.

Στο κέντρο της σύγκρουσης κυβέρνησης-δικαστών η φασιστικοποίηση του κράτους

Το βασικό ζήτημα σε αυτή τη σύγκρουση είναι η φασιστικοποίηση του κράτους από το σοσιαλφασιστικό καθεστώς εξουσίας που ποδοπατά όποιον βρεθεί στο δρόμο του, είτε είναι θεσμός, είτε είναι πρόσωπο, και γι' αυτό το σκοπό κατεδαφίζονται νόμοι, συντάγματα, αστικές αρχές διάκρισης των εξουσιών, στο όνομα δήθεν του λαού. Είναι χαρακτηριστικό ότι επικεφαλής της πρόσφατης σύγκρουσης ήταν ο αναπληρωτής υπουργός Υγείας Πολάκης, το πρώην στέλεχος του ψευτοΚΚΕ, και ο πιο ανοιχτός πολιτικός εκφραστής της σοσιαλφασιστικής κατάληψης του κράτους από το κομματικό επιτελείο του ΣΥΡΙΖΑ με την πλήρη κάλυψη του Τσίπρα.

Πάμε να κυβερνήσουμε για να πάρουμε και την εξουσία είπε ο Πολάκης από το βήμα του 2ου συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ γιατί *«αυτό το κράτος δεν μπορεί να υπηρετήσει αριστερό πολιτικό σχέδιο, προσθέτοντας «να το τσακίσουμε και να το αλλάξουμε. Αυτό είναι το μεγάλο στοίχημα»*(http://www.skai.gr/news/politics/article/327791/polakis-auto-to-kratos-den-boreina-upiretisei-aristero-politiko-shedio/).

Πρόκειται ουσιαστικά για το τσάκισμα όχι του αστικού κράτους, των δομών του, των θεσμών του από τον επαναστατημένο λαό, όπως γίνεται στις επαναστάσεις, αλλά για την εξαφάνιση από το αστικό κράτος κάθε δημοκρατικής και πατριωτικής πολιτικής τάσης και κάθε ίχνους δημοκρατισμού που έχει απομείνει υπέρ του φασιστικού ρωσοκινέζικου άξονα. Ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζει τη σοσιαλφασιστική δικτατορία του ίδιου και των συμμάχων του (ψευτοΚΚΕ, ΑΝΕΛ, «Χρ. Αυγής») σαν τσάκισμα του παλιού αστικού κράτους, σα μία έκφραση λαϊκής εξέγερσης κατά του διαπλεκόμενου πολιτικού συστήματος. Η υποκρισία του δεν έχει όρια αφού δεν μπαίνει στο κόπο να εξηγήσει πως το ΣτΕ που αποθέωνε σαν αντιπολίτευση όταν οργίαζε σε σαμποτάζ, δηλαδή επί των «διαπλεκόμενων κυβερνήσεων του παλαιοκομματισμού», τώρα ξαφνικά μετατράπηκε σε δικαστήριο διεφθαρμένων, μνημονιακών, εχθρικών στο λαό δικαστών.

Πέρα από το γεγονός ότι δεν υπήρξε ποτέ πριν διαπλοκή που να ήταν τόσο κραυγαλέα, όσο η σημερινή, δεν υπάρχει καμία λαϊκή εξέγερση, καμία έγκριση έστω από κάποια αστοδημοκρατική μαζική διαδικασία (πολιτική, συνδικαλιστική ή τύπου κάποιων μαζικών λαϊκών συνελεύσεων) για τη νέα εκστρατεία εναντίον των δικαστών και της δικαιοσύνης γενικά, ενώ η ίδια η κυβέρνηση έχει φτάσει σε ποσοστό κάτω από 20%, και σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση του ΟΟΣΑ για όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, στην Ελλάδα η εμπιστοσύνη του λαού στην κυβέρνηση, συγκεντρώνει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά στην ΕΕ, το 13% ενώ στους δικαστές η εμπιστοσύνη είναι 42% (http://www.naftemporiki.gr/story/1258559/oosa-sto-13-i-empistosuni-ton-ellinon-stin-kubernisi).

Δεν είναι το λαϊκό συμφέρον το κίνητρο ενός κράτους που τσακίζει αδίστακτα το λαό, κυρίως με το τσάκισμα της παραγωγής και την ολοένα αυξανόμενη ανεργία. Το υπάρχον αστικό κράτος στο οποίο έχει διατηρήσει κάποια ισχύ η ντόπια αστική τάξη είναι ένα κράτος στο οποίο υπάρχουν ακόμα μεγάλα τμήματα μιας σχετικά έντιμης και κάπως δημοκρατικής και πατριωτικής γραφειοκρατίας σε όλους τους τομείς της διοίκησης. Αυτό δεν βολεύει τα νέα κομπραδόρικα δηλαδή ξενόδουλα, διεφθαρμένα και φασιστικά πολιτικά αφεντικά, όπως δεν τα βολεύει η ελάχιστη πολιτική δημοκρατία που υπάρχει στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν τα βολεύει ούτε αυτή η δικαιοσύνη την οποία η κυβέρνηση επιχειρεί τώρα να καταργήσει με τη σημερινή της μορφή, όχι γιατί δεν βγάζει αποφάσεις σύμφωνες με τους νόμους, ή για υπέρβαση εξουσίας, αλλά γιατί την «εμποδίζει» να κυβερνήσει, δηλαδή να εγκαταστήσει παντού την αυθαίρετη εξουσία της. Άλλωστε αν υπήρχαν παραπτώματα των δικαστών αυτού του είδους, αυτά θα μπορούσαν να καταγγελθούν από τον υπουργό δικαιοσύνης και να αναλάβουν τα αρμόδια πειθαρχικά όργανα να τα διερευνήσουν. Τίποτα όμως τέτοιο δεν έγινε. Εκτοξεύτηκαν κυβερνητικές απειλές και έμμεσοι εκβιασμοί μέσω της αλλαγής του συστήματος υποβολής και ελέγχου του «πόθεν έσχες» των δικαστών. Αυτά επισήμαναν σε ανακοινώσεις τους οι δικαστικές ενώσεις, τόσο η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων όσο και η Ένωση Διοικητικών Δικαστών.

Μία από τις πιο σημαντικές κινήσεις εκφοβισμού των δικαστών ήταν η πρωτοφανής πρόσληψη της διορισμένης από το ΣΥΡΙΖΑ πρώην προέδρου του Αρείου Πάγου στο νομικό γραφείο του πρωθυπουργού, αμέσως μετά τη συνταξιοδότησή της. Γιατί με νόμο του ΣΥΡΙΖΑ, είχε περάσει η πειθαρχική εξουσία στους διορισμένους από το ΣΥΡΙΖΑ προέδρους των ανωτάτων δικαστηρίων. Η Β. Θάνου λοιπόν έχει γνώση όλων των πειθαρχικών ερευνών, και των φακέλων των δικαστών που έχουν μπει στο στόχαστρο του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος. Γι' αυτό ο Τσίπρας της έδωσε το θεσμικό ρόλο της προϊσταμένης του νομικού γραφείου του πρωθυπουργού, διακινδυνεύοντας το σκάνδαλο, για να μπορεί με αυτή της την ιδιότητα να τρομοκρατεί όποιον τον «εμποδίζει» να κυβερνήσει. Πριν την αποχώρηση της μάλιστα, είχε φροντίσει να τεθεί επικεφαλής της ίδρυσης ενός διασπαστικού μειοψηφικού συνδικαλιστικού σωματείου των δικαστών του Αρείου Πάγου που παρακάμπτει τις επίσημες συνδικαλιστικές ενώσεις οι οποίες έχουν σταθεί ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Σε αυτό το σωματείο ήταν πρόεδρος, και λόγω της συνταξιοδότησης της έγιναν εκλογές και συγκροτήθηκε νέο Δ.Σ. το Μάη του 2017. Πρόκειται για ωμή κυβερνητική παρέμβαση στο εσωτερικό της δικαιοσύνης. Ανάμεσα στα ιδρυτικά μέλη της νέας ένωσης «Ανωτάτων και Ανωτέρων Δικαστών» βρίσκουμε και τη γνωστή από το ρόλο της στην αθώωση του ναζιστή Κ. Πλεύρη, Ασπασία Καρέλλου.

Το ιστορικό της σύγκρουσης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ –ΑΝΕΛ και δικαστών

Η σύγκρουση κυβέρνησης – δικαστών εκδηλώθηκε σχεδόν αμέσως μετά την άνοδο ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στην εξουσία. Είχαμε γράψει σε προηγούμενο άρθρο μας που είχε δημοσιευτεί στις 18/10/2016 όταν κρινόταν η υπόθεση των τηλεοπτικών αδειών (http://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/724):

<<Οι κυβερνητικές παρεμβάσεις στη δικαιοσύνη είναι πρωτοφανείς στη μεταδικτατορική περίοδο, και μας εισάγουν ορμητικά στη σοσιαλφασιστική δικτατορία του ρωσόφιλου μπλοκ.

Για πρώτη φορά επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ :

α) Ανατέθηκε εξουσία πειθαρχικής δίωξης των δικαστών στις διορισμένες από την ίδια ηγεσίες των ανώτατων δικαστηρίων με νόμο.

β) Για πρώτη φορά εκλεγμένος στη θέση του προϊστάμενου της Εισαγγελίας Εφετών (Ντογιάκος), απομακρύνεται αμέσως μετά την εκλογή του με πειθαρχική ποινή μετά από παρεμβάσεις της προέδρου του ΑΠ, και του υπουργού δικαιοσύνης, καταργώντας στην πράξη το αυτοδιοίκητο (…).

γ) Για πρώτη φορά πρωθυπουργός εκδίδει απόφαση δικαστηρίου πριν συνεδριάσει το δικαστήριο, όπως έκανε ο Τσίπρας στη ΔΕΘ όταν δήλωσε ότι δεν υπάρχει καμία περίπτωση να κριθεί ο νόμος για τα κανάλια αντισυνταγματικός.

δ) Για πρώτη φορά πρόεδρος του ΣτΕ (Σακελλαρίου διορισμένος από τον ΣΥΡΙΖΑ) ματαίωσε μία προγραμματισμένη εδώ και καιρό συνεδρίαση της Ολομέλειας του δικαστηρίου για τα κανάλια, επειδή οι δικαστές αρνήθηκαν να επιβεβαιώσουν τον πρωθυπουργό, επικαλούμενος "αρνητικό" πολιτικό κλίμα, χωρίς καν να ορίσει νέα ημερομηνία συνεδρίασης. Δηλαδή δεν άφησε ένα ανώτατο δικαστήριο ούτε καν να συνεδριάσει γιατί αυτό δεν βόλευε την κυβέρνηση. Λίγες μέρες μετά, ο ίδιος, μαζί με τη διορισμένη Θάνου του Αρείου Πάγου, και την επίσης διορισμένη Θεοτοκάτου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, πέρασαν τις πόρτες του Μαξίμου για να συναντηθούν με τον πρωθυπουργό και να συζητήσουν αυξήσεις των μισθών των δικαστών, και ιδιαίτερη μεταχείριση για τα ανώτερα κλιμάκια!

ε) Πρώτη φορά λοιπόν πρωθυπουργός δεν συζητάει με τα συνδικαλιστικά όργανα των δικαστών για τα μισθολογικά τους αλλά με τους προέδρους των ανωτάτων δικαστηρίων, που σημαίνει ότι θέλει οι πρόεδροι αυτοί να είναι εκπρόσωποι των δικαστών για τα μισθολογικά τους, που πάει να πει ότι δωροδοκεί τους δικαστές για να κρατάνε στη θέση τους αυτούς τους προέδρους και να τους υπακούν σε όλα αν θέλουν να δουν καλή οικονομική μεταχείριση, δηλαδή και τους εκβιάζει και τους δωροδοκεί (…).

στ) Πρώτη φορά ένας πρωθυπουργός, για να διασφαλίσει ότι οι δύο πρόεδροι των ανωτάτων δικαστηρίων, του Αρείου Πάγου και του ΣτΕ, που πρέπει σύντομα να αποχωρήσουν λόγω υποχρεωτικής, σύμφωνα με το Σύνταγμα, συνταξιοδότησης τους στην ηλικία των 67 ετών θα παραμείνουν στην ηγεσία της δικαιοσύνης, συζήτησε μαζί τους πως θα παραβιάσει το Σύνταγμα με νομοθετική ρύθμιση που θα αυξάνει τα όρια συνταξιοδότησης.

Το ότι πρόεδροι ανωτάτων δικαστηρίων συζήτησαν με τον πρωθυπουργό πως θα παραβιάσουν από κοινού το Σύνταγμα αποτελεί λόγω καθαίρεσης των πρώτων και παραίτησης του δεύτερου. Ασφαλώς τίποτα από αυτά δεν έγινε, και καμία αντιπολίτευση δεν τα ζήτησε>>.

Σημειώνουμε ότι ο Ντογιάκος είχε πρωταγωνιστήσει στη δίωξη των ναζιστών της «ΧΑ». Πειθαρχική δίωξη ασκήθηκε επίσης την ίδια περί-

Συνέχεια στη σελ. 15

Υπόθεση Ηριάννας: Κομμάτι της επίθεσης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στη Δικαιοσύνη

Ρουβίκωνας και ΣΠΦ πρωτοπόροι του σοσιαλφασιστικού παρακράτους

Και ξαφνικά η υπόθεση Ηριάννα έγινε ζήτημα πανεθνικής σημασίας και απόλυτο κριτήριο δημοκρατισμού: από τους κυβερνώντες ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ μέχρι τους φιλελεύθερους κι από τα υπόγεια του μπρεζνιεφικού Περισσού μέχρι τα καφενεία των Εξαρχείων, το ζήτημα της 29χρονης γυναίκας που κρατείται καταδικασμένη σε 13 χρόνια φυλακή σαν μέλος της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς» θεωρήθηκε αυτόματα κορωνίδα της απονιάς των «άτεγκτων καθεστωτικών» δικαστών μπροστά στα αθώα νιάτα.

Έχουμε πολλές φορές σημειώσει ότι πολλοί προοδευτικοί ή απλώς πολιτικά ανήσυχοι άνθρωποι σκέφτονται περίπου ως εξής: «εκεί που τα κόμματα τσακώνονται με μανία, το δίκιο σε ένα θέμα είναι περίπλοκη υπόθεση. Εκεί όμως που τα κατά τα άλλα αλληλοσπαρασσόμενα κόμματα τα βρίσκουν και συμφωνάνε, δε μπορεί παρά η αλήθεια που όλα μαζί παραδέχονται να είναι αναμφισβήτητη». **Εμείς αντιθέτως έχουμε την άποψη ότι εκεί που τα τάχα αλληλοσπαρασσόμενα κόμματα συμφωνούν, δηλαδή στις «εθνικές αλήθειες», κρύβονται ακριβώς τα μεγαλύτερα ψέματα και οι πιο ξεδιάντροπες πλάνες** οι οποίες σερβίρονται στον λαό μας. Αυτό συνήθως συμβαίνει στα λεγόμενα «εθνικά θέματα» (κυπριακό, μακεδονικό, ελληνοτουρκικά, υποστήριξη στους «ορθόδοξους αδερφούς» γενοκτόνους Σέρβους, στη Ρωσία κλπ.), για τα οποία ο λαός δεν έχει άμεση, καθημερινή εμπειρία και υλικό για απόδειξη του δίκιου και του άδικου.

Αυτό το είχαμε σημειώσει και στην υπόθεση Ρωμανού (*Ρωμανός, ή πώς το καθεστώς κατασκευάζει τους ήρωές του* **http://bit.ly/12LQA03**), όπου σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς (ναζήδες της «Χρυσής Αυγής», ΑΝΕΛ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, ΔΗΜΑΡ, ενιαίος ΣΥΡΙΖΑ των Τσίπρα – Λαφαζάνη - Κωνσταντοπούλου, ψευτοΚΚΕ, εξωκοινοβουλευτική ψευτοαριστερά, αναρχοφασισμός) είχε γονατίσει μπροστά στον «νεολαίο με ιδανικά» ληστή τραπεζών, ο οποίος απειλούσε να αυτοκτονήσει μέσω απεργίας πείνας γιατί δεν του έδιναν άδεια να βγει από τη φυλακή για να σπουδάσει «διοίκηση επιχειρήσεων», ενώ ο ίδιος τους περιγελούσε γράφοντας επιστολές προς τους αναρχικούς και δηλώνοντας ότι έγραφε στα παλιά του τα παπούτσια τις σπουδές και ότι απλώς ήθελε να βγει από τη φυλακή (https://athens.indymedia.org/post/1533750).

Τελικά βέβαια ούτε αυτοκτόνησε, ούτε ξανακούστηκε από τότε, μολονότι δεν έλαβε την άδεια, απλώς βοήθησε τα φιλαράκια του στον ΣΥΡΙΖΑ να στήσουν ένα σκηνικό «αντινεοφιλελεύθερης» εξέγερσης και καταστροφής της πόλης, έναν μήνα πριν τις εκλογές του Γενάρη του 2015 που τους οδήγησαν στην εξουσία μαζί με τον κλασσικό φασίστα Καμμένο.

Η διπλή γλώσσα πάντα μυρίζει φασισμό

Το χαρακτηριστικό στοιχείο πολλών υποθέσεων με βασικούς «ήρωες» κατηγορούμενους για συμμετοχή στη φιλοναζιστική «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς» ή σε μικρότερες οργανώσεις – δορυφόρους τους, τους οποίους πάντα το καθεστώς - με πρωτοπορία τον ΣΥΡΙΖΑ - υιοθετεί πατρικά, είναι η διπλή γλώσσα.

Για την πλατιά μάζα, δηλαδή, που δεν συμπαθεί τον αναρχοφασισμό και τις βίαιες – τραμπούκικες και ένοπλες μεθόδους του, σε εποχή - στην κύρια πλευρά - αστικής δημοκρατίας και όχι φασιστικής δικτατορίας, οι κατηγορούμενοι ζωγραφίζονται από την προπαγάνδα του σοσιαλφασισμού ως «αθώα παιδιά με ιδανικά», «θύματα της άκαρδης νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που σκοτώνει τα όνειρα της νεολαίας», σε κάθε περίπτωση ως σπάνιου ήθους προσωπικότητες που πέφτουν θύματα του «μνημονιακού» κράτους, δηλαδή τελικά της Ευρώπης και των φίλων της στην Ελλάδα, επειδή τάχα μάχονται αυτό το κράτος και την οικονομική εξαθλίωση της φτωχολογιάς.

Οι ίδιοι όμως οι κατηγορούμενοι, στους πιο στενούς ιδεολογικούς τους κύκλους, «κλείνουν το μάτι» και ειρωνεύονται συνήθως αυτές τις «φιλελεύθερες ανθρωπιστικές» εκστρατείες, στις οποίες συμμετέχει σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος (π.χ. Ρωμανός που τον στήριξε η «Χρυσή Αυγή» με άρθρο της γυναίκας του ναζί υπαρχηγού Παππά) και οι οποίες σχεδόν πάντα έχουν ως αποτέλεσμα την απελευθέρωση των κρατουμένων ή έστω την προετοιμασία της κοινής γνώμης για μια μελλοντική απελευθέρωση, σε περιπτώσεις που αυτό είναι δύσκολο να γίνει άμεσα από ποινική άποψη (π.χ. Κουφοντίνας).

Αυτή είναι αναγκαστικά η διπλή γλώσσα του φασισμού, η οποία είναι βαθιά επηρεασμένη από τη νιτσεϊκή άποψη για τις δύο ηθικές, την οποία χρησιμοποίησαν ιστορικά οι ναζιστές: άλλη η ηθική των «κυρίων» και άλλη η ηθική των «δούλων» (*Η Χρυσή Αυγή και ο αρχιναζιστής Καλέντζης ανοικτά υπέρ Ρωμανού–Πυρήνων με «κουμπάρο» τον ΣΥΡΙΖΑ* **http://www.oakke.gr/global/item/447**).

Για τους νεοφασίστες μας, η πλατιά «υποταγμένη» μάζα πρέπει να ταΐζεται μόνο δακρύβρεχτες ιστορίες για «αθώα παιδιά», γιατί μέχρι εκεί τάχα φτάνει το μυαλό της και μόνο έτσι μπορεί να είναι χρήσιμη και συγκινημένη, ώστε να ασκεί πίεση. Στον κόσμο όμως που αποτελεί τάχα την πνευματική «ελίτ», δηλαδή στον κόσμο του «κινήματος των εξεγερμένων», κλείνουμε το μάτι και λέμε την αλήθεια, ότι δηλαδή δεν είμαστε καθόλου αθώοι αλλά είμαστε «βίαιοι επαναστάτες ανατροπείς», χωρίς όμως ποτέ να τον φέρουμε σε αντιπαράθεση με το «πλατύ ανθρωπιστικό κίνημα για τα αθώα παιδιά». Έτσι, οι δύο πτέρυγες του κινήματος για την απελευθέρωση «ανθρωπιστική- ρεφορμιστική και επαναστατική», ενωμένες, γίνονται ανίκητες.

Η περίπτωση Ηριάννα

Στην περίπτωση της Ηριάννας Βασιλειάδου, αυτός ο δυϊσμός πάει στα άκρα του, καθώς ο δικηγόρος της και ο πατέρας της τονίζουν την πλήρη απουσία σχέσης της με την πολιτική και φωνάζουν ότι πρόκειται για απλή σκευωρία ή έστω κακοπιστία των δικαστών, που την καταδικάζουν λόγω των προσωπικών της δεσμών με τον αναρχικό άντρα της. Αυτός πάλι διατηρούσε προσωπικούς δεσμούς με μέλη της «ΣΠΦ», ωστόσο αθωώθηκε στο δικαστήριο και δε θεωρήθηκε μέλος της.

Η Ηριάννα Βασιλειάδου – Λιναρδάκη καταδικάστηκε πρωτόδικα σε 13 χρόνια φυλακή, καθώς – σύμφωνα πάντα με την αστυνομία και τους δικαστές – ταυτοποιήθηκε δείγμα DNA της σε θαμμένα όπλα που βρέθηκαν μέσα στην πανεπιστημιούπολη στου Ζωγράφου. Η πλευρά της Βασιλειάδου ισχυρίζεται ότι το τμήμα DNA που ταυτοποιήθηκε ήταν μερικό και δεν αποδεικνύει καθόλου ότι επρόκειτο για την ίδια, αντιθέτως αφήνει μεγάλες αμφιβολίες ότι μπορεί να πρόκειται για τρίτο πρόσωπο.

Έκανε έτσι αίτηση αναστολής της ποινής της, μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσής της στο εφετείο. Αυτή απορρίφθηκε από τους δικαστές με πλειοψηφία 3 προς 2.

Το ίδιο απόγευμα, λοιπόν, και στο πλαίσιο πορείας συμπαράστασης στην Ηριάννα κατά της απόφασης για τη μη αναστολή ποινής, καταδρομικό κομμάτι του σπασιματικού, αναρχοφασιστικού λούμπεν γκρέμισε με σαδιστική μανία δεκάδες βιτρίνες καταστημάτων στην Ερμού, απειλώντας μάλιστα με κείμενο τους δικαστές και συνολικά την κλασσικού τύπου αστική τάξη ότι **θα τσακίσει τον τουρισμό στην Αθήνα** αν η 29χρονη δεν απελευθερωθεί (*Πλέον πρέπει να γίνει κατανοητό προς κάθε κατεύθυνση πως κάθε ώρα, κάθε μέρα που η Ηριάννα και ο Περικλής βρίσκονται φυλακή θα είναι ημέρα ασύμετρου κόστους. Αλήθεια υπάρχει καμία αυταπάτη ότι με 2 ανθρώπους φυλακή για τις κοινωνικές τους σχέσεις, η τουριστική βιομηχανία της Αθήνας θα συνεχίσει να δουλεύει κανονικά*; http://www.newsit.gr/ellada/Irianna-Epeisodia-stin-Ermoy-Gia-ayto-ta-spasame-ola/740829).

Εμείς δεν πρόκειται καθόλου να μπούμε στο αστυνομικό κομμάτι της υπόθεσης, για το οποίο δεν έχουμε καθόλου γνώση. Εκείνο που ξέρουμε με σιγουριά είναι ότι, ενώ ο πατέρας της καταδίκασε όχι μόνον ο ίδιος, αλλά και εξ ονόματός της τα επεισόδια και τις καταστροφές και μάλιστα *«κάθετα»* και έκφρασε τη συμπάθειά του προς τους εμπόρους της Ερμού για τις ζημιές που υπέστησαν *«εξαιτίας της κόρης του»* (http://www.iefimerida.gr/news/351426/pateras-iriannas-diafonei-apolyta-i-idia-kai-emeis-me-ta-epeisodia-vinteo), η ίδια σε σύντομο κείμενό της από τη φυλακή **χαιρέτισε όλους όσους της συμπαραστάθηκαν, *«με οποιοδήποτε τρόπο»***, δηλαδή και σε αυτούς που της συμπαραστάθηκαν με το σπασιματικό φασιστικό τρόπο (http://www.enikos.gr/society/527027/to-minyma-tis-iriannas-mesa-apo-ti-fylaki).

Βλέπουμε εδώ και πάλι το ίδιο σχήμα: ο πατέρας μιλάει για το δελτίο των ειδήσεων, για τον απλό άνθρωπο που δεν έχει ιδέα τι θα πει ΣΠΦ ή τι σημαίνει αναρχοφασισμός και τον διαβεβαιώνει ότι η κοπέλα δεν έχει καμία σχέση με τους κουκουλοφόρους, σπάστες τραμπούκους. Επίσης δίνει βάση στην ιδιότητά της ως υποψήφιας διδάκτορα στο πανεπιστήμιο, με μια καθαρά αστική και αντιδραστική γραμμή που θέλει τα μέλη του αστικού κρατικού και ακαδημαϊκού μηχανισμού ως «ανώτερης ποιότητας και πάστας» ανθρώπους σε σχέση π.χ. με τους εργάτες και γενικά με τη φτωχολογιά που μπορεί να έχει και καταστροφικές τάσεις.

Η ίδια όμως μιλά στο «κίνημα» - το οποίο καθόλου ή ελάχιστα ενοχλείται από τις παραπάνω δηλώσεις του πατέρα - και το καλεί έμμεσα να συνεχίσει να της «συμπαραστέκεται», δηλαδή να συνεχίσει να ασκεί πίεση «με κάθε μέσο» για την έξοδό της από τη φυλακή.

Το κείμενο αυτό, πόσο μάλλον την «αποκωδικοποίησή» του, δε θα τα μάθει ποτέ ο μακρινός τηλεθεατής, που ο παπανδρεϊσμός και ο κνιτοσυριζέικος σοσιαλφασισμός τον μάθανε να συμπαθεί πάντα τη μικροαστική ή και σοσιαλφασιστική τρομοκρατία, ως «κομμάτι, έστω λίγο άτακτο και ακραίο, του κινήματος ενάντια στη Δύση και το φιλελεύθερο καπιταλισμό της».

Μ' αυτό δεν θέλουμε να πούμε ότι η 29χρονη εμπλέκεται στη δράση της φιλοναζιστικής «ΣΠΦ». Αυτό ούτε το ξέρουμε ούτε μπορούμε να της το χρεώσουμε. Κείνο που σίγουρα ξέρουμε και μπορούμε να χρεώσουμε όχι τόσο στην ίδια (που πάντως δεν διαχωρίζει τη θέση της), όσο κυρίως σε αυτούς που εμφανίζονται ως το πιο «μαχητικό» κομμάτι των συμπαραστατών της, είναι ότι είναι **βαθιά αντιδραστικοί και φασίστες, πράγμα που φαίνεται από τις μέθοδες και τη γραμμή τους**.

Ποιο πραγματικό δημοκρατικό ή επαναστατικό λαϊκοδημοκρατικό κίνημα, στην περίπτωση που μια άδικη αστική εξουσία είχε πιάσει τον συγγενή, τον άντρα, τον φίλο ενός αγωνιστή και του φόρτωνε άδικες κατηγορίες, θα πήγαινε να πιάσει όμηρο τους μαγαζάτορες του κέντρου της Αθήνας, απειλώντας να τσακίσει τον τουρισμό που έχει γίνει πια πόρος ζωής ή θανάτου σε μια αποβιομηχανισμένη, σαμποταρισμένη, άνεργη χώρα; **Κείνο που θα ζητούσε το δημοκρατικό κίνημα είναι όσο το δυνατόν πιο διάφανη δίκη, με κάμερες, δημοσιογραφικές γραφίδες, ειδικούς, μάρτυρες υπεράσπισης που θα τεκμηριώνανε από πάνω ως κάτω την αθωότητα του κατηγορούμενου για το μάτι και του πιο ουδέτερου και αδιάφορου παρατηρητή**.

Σε αυτή την περίπτωση, καμιά άδικη καταδίκη δε θα μπορούσε να σταθεί και κανένας δικαστής που θα αγνοούσε μια τόσο προφανή αθωότητα δε θα μπορούσε να ξανακάτσει στην έδρα του χωρίς την καταισχύνη και κατακραυγή του λαού και των συναδέλφων του.

Όμως οι τραμπούκοι, φιλοναζήδες του σπασιματισμού, έτσι έχουνε μάθει να κάνουνε τις δουλειές τους: σαν αντεπαναστάτες, σαν εχθροί κάθε λαϊκού ή και αστικού δημοκρατισμού, θέλουν στην ουσία να μην γίνονται δίκες, να μην υπάρχουν μάρτυρες, να κηρύσσονται αθώοι οι κατηγορούμενοι για σοσιαλφασιστική ή αναρχοφασιστική τρομοκρατία όχι με τη δύναμη του δίκιου και της λαϊκής υποστήριξης αυτού του δίκιου, αλλά **με το φόβο και το δέος που θα προκαλεί στην αστική τάξη και κυρίως στο λαό η «δύναμη» της εντελώς φασιστικής βίας τους, «δύναμη» που είναι βέβαια εντελώς καθεστωτικά προστατευόμενη και παραχωρημένη**. Και ακριβώς επειδή είναι αντεπαναστάτες, και μάλιστα δεμένοι με την πιο δεξιά, την πιο φασιστική και ξενόδουλη πλευρά του καθεστώτος και της αστικής τάξης, δηλαδή με τον ανερχόμενο ρωσοκινέζικο ιμπεριαλισμό, η αστική τάξη τους δίνει στο τέλος και τις αποφάσεις που ζητάνε και το «κύρος» να επιβάλλουνε με τη βία τη μη διεξαγωγή ουσιαστικών δικών.

Από αυτή την άποψη και δεδομένου ότι το κίνημα αυτών ακριβώς των αντεπαναστατών, στην ουσία ακροδεξιών τραμπούκων βγαίνει «μπροστά» ως αναμφισβήτητη «πρωτοπορία» στο ζήτημα της Η.Β. και στο βαθμό που η ίδια όχι μόνο δεν διαχωρίζει τον εαυτό της από αυτό το φασιστικό κίνημα αλλά το υποστηρίζει ανοιχτά τουλάχιστον στη σπασιματική του τραμπούκικη μορφή , πιστεύουμε ότι οι δημοκράτες δεν πρέπει να δηλώνουν περισσότερη υποστήριξη σε αυτήν από όσο θα έδιναν σε έναν οποιονδήποτε φασίστα που κατηγορείται για συμμετοχή σε μια συγκεκριμένη φασιστική πράξη χωρίς να υπάρχουν όλα τα αναγκαία στοιχεία για την καταδίκη του.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στην επίθεση κατά της Δικαιοσύνης

Πολύ μεγαλύτερη σημασία από το τι συμβαίνει ακριβώς στο ποινικό κομμάτι της υπόθεσης της Βασιλειάδου έχει το πώς όλη αυτή η ιστορία εντάχθηκε στον πόλεμο που έχει ανοίξει η σοσιαλφασιστική κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ με τη Δικαιοσύνη ή εν πάσει περιπτώσει με ένα σχετικά αστοδημοκρατικό και στοιχειωδώς πατριωτικό, απ' ότι φαίνεται πλειοψηφικό κομμάτι των δικαστών και εισαγγελέων.

Οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ και πρώην υπουργοί Φίλης και Ξυδάκης εμφανίστηκαν σε πλατιά συγκέντρωση ψευτοαριστεράς – αναρχισμού – αναρχοφασισμού πριν την έκδοση απόφασης για την αναστολή ή μη της ποινής της Βασιλειάδου. Εκεί έφαγαν νερά και καφέδες στο κεφάλι ως

Συνέχεια στη σελ. 6

Υπόθεση Ηριάννας

Συνέχεια από τη σελ. 5

«μνημονιακοί» και διώχτηκαν, καθώς αυτού του τύπου ο ψευτοαναρχισμός έχει μάθει πια καλά τα κνίτικα και συριζέικα πρίσματα μέσα από τα οποία αναλύει την πραγματικότητα, π.χ. τη διαχωριστική γραμμή «μνημόνιο – αντιμνημόνιο». Ωστόσο, ούτε ο Φίλης, ούτε ο Ξυδάκης, ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ κατήγγειλαν τους τραμπούκους, ακριβώς για να μην έλθουν σε σύγκρουση με το «κίνημα», το οποίο θέλουν να αξιοποιήσουν στην τρομοκράτηση και άλωση της Δικαιοσύνης.

Με την ανακοίνωση της απόφασης για τη μη αναστολή, τόσο ο υπουργός Δικαιοσύνης Κοντονής (http://www.skai.gr/news/politics/article/351328/kodonis-dusaresti-ekplixi-i-apofasi-gia-tin-irianna) όσο και ο σοσιαλφασίστας αναπληρωτής υπουργός Υγείας Πολάκης εξαπέλυσαν δριμεία επίθεση στη Δικαιοσύνη, με τον πρώτο να μιλά ευθέως για λαθεμένη απόφαση και να δεσμεύεται για γρήγορη ανατροπή της, μέσω νέας εκδίκασης με νέα σύνθεση (!).

Τόσο η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, με τον εκπρόσωπό της Τζανακόπουλο (http://bit.ly/2v8x0xS), όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα, με επίσημη ανακοίνωσή του (http://bit.ly/2wbYKhK), εξαπέλυσαν στη συνέχεια ευθεία επίθεση στη Δικαιοσύνη στο σύνολό της, κατηγορώντας την ευθέως ότι δικάζει με *«ταξικά και πολιτικά κριτήρια»,* όπως βέβαια τα εννοεί ο σοσιαλφασισμός και όχι η αριστερά και ο πραγματικός κομμουνισμός. Δηλαδή, σύμφωνα με το αφήγημα των σοσιαλφασιστών της κυβέρνησης, η «ταξικά και πολιτικά δεξιά» Δικαιοσύνη καταδικάζει αθώους μόνο και μόνο για τις προσωπικές τους σχέσεις με κάποιους αναρχικούς, προφανώς δηλαδή με ανθρώπους «πρωτοπόρους» στον αγώνα ενάντια σε έναν ταξικά άδικο και πολιτικά φασιστικό κόσμο. **Οι Τσιπραίοι, που υπογράφουν τα μνημόνια δύο – δύο, αναγνωρίζουν έτσι τη φιλοναζιστική, μηδενιστική ΣΠΦ ή έστω τους φίλους της ως πρωτοπόρους του αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση από ταξικά και πολιτικά δεσμά**, αφού η «δεξιά καθεστωτική» Δικαιοσύνη αντιμετωπίζει μέλη ή φίλους αυτής της οργάνωσης «άδικα» ή «μεροληπτικά». Από τις υποδοχές του Ομπάμα, τις συναντήσεις με τη Μέρκελ και την «έξοδο στις αγορές» στο μισανθρωπικό μηδενισμό του «νεοένοπλου», δυο τσιγάρα δρόμος γι' αυτούς τους απερίγραπτους υποκριτές και φασίστες που έχουν κάτσει στο σβέρκο αυτής της χώρας ταυτόχρονα ως «ρεαλιστές κυβερνήτες» και ως δήθεν «αντικαθεστωτικοί επαναστάτες».

Την ίδια ώρα, στις πορείες του ψευτοαναρχισμού και της ψευτοαριστεράς «για την Ηριάννα», το σύνθημα που γραφόταν στους τοίχους ήταν το «Σκατά στη Δικαιοσύνη», πλήρως συντονισμένο με την κυβερνητική επίθεση σε αυτήν. Ο συντονισμός ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ – ψευτοαναρχισμού είναι εντυπωσιακός ακόμη και για τον πλέον καλοπροαίρετο άνθρωπο για να τον θεωρήσει τυχαίο.

Κι από κοντά και το ψευτοΚΚΕ, που σε ανακοίνωσή του (http://bit.ly/2hep8oM), με την οποία χαρακτηρίζει προκλητική την απόφαση του δικαστηρίου για τη μη αναστολή ποινής, δεν βρίσκει ούτε μία κουβέντα για τους σπάστες τραμπούκους εργολάβους του καθεστώτος, που διάλυσαν τα καταστήματα στην Ερμού, κλείνοντάς τους έτσι το μάτι. Οι σοσιαλφασίστες του Περισσού, που είναι ταυτόχρονα φίλοι με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον αρχιεπίσκοπο, τον Τσίπρα, αλλά και τον «ευρωπαίο» Μητσοτάκη, που δεν χάνει ευκαιρία να παινεύει το ψευτοΚΚΕ ως «σοβαρό και υπεύθυνο» κόμμα, είναι την ίδια ώρα και σύντροφοι των σοσιαλφασιστών μηδενιστών, του νεοακροδεξιού λούμπεν που κρατάει όμηρο μια ολόκληρη πόλη, ανάλογα με τα κάθε φορά σχέδια του ρωσόδουλου καθεστώτος.

Και ο «πλατύς» Ρουβίκωνας στο παιχνίδι

Η στάση της σοσιαλφασιστικής κυβέρνησης προκάλεσε έκρηξη ανάμεσα στους δικαστές, με την Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων να εξαπολύει πρωτοφανή επίθεση κατά των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ (http://www.naftemporiki.gr/story/1260913/skliri-glossa-tis-enosis-dikaston-eisaggeleon-kata-tis-kubernisis), μιλώντας για απόπειρα χειραγώγησης από πλευράς κυβέρνησης, για παρακράτος, πληρωμένους κονδυλοφόρους κα για διολίσθηση σε καθεστώς πολιτικού αυταρχισμού.

Ακόμη και ο διορισμένος από τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ πρόεδρος του ΣτΕ Σακελλαρίου αναγκάστηκε να προβεί σε δηλώσεις αποδοκιμασίας προς την κυβέρνηση, ενώ έντρομος ο μεσολαβητής μεταξύ καραμανλικής φιλορωσικής Δεξιάς και ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, πρόεδρος Παυλόπουλος, σε δηλώσεις του στην επέτειο αποκατάστασης της Δημοκρατίας, φάνηκε να ασκεί ήπια κριτική στην κυβέρνηση, προφανώς για καθησυχασμό των δικαστών καθ΄υπόδειξην του φιλοσυριζέικου αφεντικού του, Κώστα Καραμανλή του Β'.

Σε αυτό το σημείο, εμφανίστηκε για μία ακόμη φορά ο «κινηματικός» φίλος των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στα Εξάρχεια, **ο υπερασπιστής του ρώσικου διαμελισμού της Ουκρανίας και της προσάρτησης της Κριμαίας και αγωγός όλης της κνίτικης γραμμής μέσα στον αναρχισμό, «Ρουβίκωνας»**. Μέλη του τελευταίου εισέβαλαν στη Βουλή, όπως είχαν κάνει και το 2015 επί προεδρίας Κωνσταντοπούλου, σήκωσαν πανό και πέταξαν τρικάκια υπέρ Ηριάννας Βασιλειάδου και ενός συγκατηγορούμενού της, προσήχθησαν από την αστυνομία αλλά τελικώς αφέθηκαν ελεύθεροι με εντολή Βούτση – Τόσκα.

Η κυβέρνηση μίλησε για ακτιβισμό και ενέταξε έτσι χωρίς περιστροφές τον Ρουβίκωνα στο ενιαίο μέτωπο κατά της «φιλοδεξιάς» Δικαιοσύνης.

Αξίζει να σημειωθεί ότι, στο κείμενό του σχετικά με την «παρέμβασή» του στη Βουλή (http://www.iefimerida.gr/news/352923/o-royvikonas-ekane-ntoy-sti-voyli-synelifthisan-kai-afethikan-eleytheroi), ο Ρουβίκωνας, για την πολιτική φυσιογνωμία του οποίου είχαμε πρόσφατα τοποθετηθεί (*Ρουβίκωνας: Οι τζάμπα «λαϊκοί ήρωες» του καθεστώτος* http://bit.ly/2v9kBJL), ξεπλένει τον ΣΥΡΙΖΑ με αντιγραφή της ανάλυσης του ψευτοΚΚΕ για τη φυσιογνωμία του. Το κόμμα του Τσίπρα παρουσιάζεται ως παιδί του «δεξιού ευρωκομμουνισμού», ως σοσιαλδημοκρατικό, δηλαδή – σε ελεύθερη μετάφραση – ως σε θετική κατεύθυνση αλλά όχι αρκετά ριζοσπαστικό και επαναστατικό ενάντια στον «εχθρό», που είναι η Δύση και η αστική δημοκρατία, πράγμα που οδηγεί στην υποταγή του στις δυτικές και φιλοδυτικές δυνάμεις.

Έχουμε δηλαδή εδώ το ίδιο σχήμα που χρησιμοποιούσε η «17 Νοέμβρη» τη δεκαετία του '80 απέναντι στο ΠΑΣΟΚ. Δεν το κατηγορούσε ποτέ για τον δικό του, αυτόνομο φασισμό και αυταρχισμό, ούτε για την υποστήριξή του στη σοσιαλφασιστική ΕΣΣΔ, στον δικτάτορα της Πολωνίας Γιαρουζέλσκι κλπ. Αυτά όλα τα έβρισκε θετικά. Το κατηγορούσε για το ότι δεν ξεπάτωνε «μια ώρα αρχύτερα» τα βάθρα εξουσίας της παλιάς δυτικόφιλης αστικής τάξης, της ΝΔ, του Καραμανλή του Α'. **Ήταν δηλαδή μια κριτική από την πλευρά της πιο ακραίας τάσης της νέας δεξιάς, της νέας, φιλορώσικης φασιστικής ολιγαρχίας**. Τέτοιας ποιότητας είναι σήμερα και η κριτική του Ρουβίκωνα και της συντροφιάς του στον ΣΥΡΙΖΑ, με τη διαφορά ότι τότε το ΠΑΣΟΚ είχε μέσα του τόσο μια ευρωπαιόφιλη σοσιαλδημοκρατική, όσο και μια εθνικιστική, σοσιαλκρατικιστική τάση, που και οι δυο τους δεν ήταν υποταγμένες στη Ρωσία, αν και ενίοτε έπαιζαν μαζί της. Αντιθέτως σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα άδειο κέλυφος, ουσιαστικά μια συμμορία κνιτών και «ριζοσπαστικοποιημένων» - κνιτοποιημένων στελεχών του πρώην «Κ»Κεσωτερικού, που βαδίζουν χωρίς ταλαντεύσεις στο δρόμο της υποταγής της χώρας στο φασιστικό ιμπεριαλιστικό άξονα Ρωσίας – Κίνας, σε συμμαχία με την πιο μαύρη, φασιστική, θρησκόληπτη φιλορώσικη δεξιά και ακροδεξιά του νεοκαραμανλισμού, του Καμμένου και του Νικολόπουλου.

Η δεξιά καθεστωτική φύση του ψευτοαναρχισμού και το λάθος ερώτημα «μέσα ή έξω»

Νομίζουμε πάντως ότι η πλήρης αποκάλυψη της καθεστωτικής φύσης του Ρουβίκωνα και συντροφιάς κάνει και ένα σημαντικό κακό στους σοσιαλφασίστες κυβερνήτες, που μάλλον δε το έχουν μετρήσει σωστά: **ξεσκίζουν τη φόδρα του κάθε ρουβικωναίου ως τάχα «επαναστάτη» και τον παραδίνουν στη χλεύη πολλών δημοκρατών, που κατέκλυσαν τα facebook και τα twitter με ειρωνείες και αστεία για τα περιπολικά που έγιναν ταξί για τους «ρουβίκωνες»** και τους πήγαιναν βόλτες μεταξύ ΓΑΔΑ και Βουλής, πριν τους αφήσουν να πάνε ήσυχα ήσυχα σπίτι τους. Όλο και περισσότεροι οξυδερκείς αντιΣΥΡΙΖΑΝΕΛ δημοκράτες αντιμετωπίζουν τους ρουβίκωνες ως ιδιότυπους δημόσιους υπάλληλους του καθεστώτος, ενώ σημειώνουν και το πόσο «συντροφική» και ήπια, δηλαδή ίσα για το ξεκάρφωμα, είναι η κριτική τους στον ΣΥΡΙΖΑ και στην κυβέρνηση.

Κανείς δεν μπορεί να είναι αντικαθεστωτικός επαναστάτης όταν μια κυβέρνηση που έχει μέσα κλασσικούς φασίστες και θρησκόληπτους και που στηρίζεται ανοικτά από ένα μεγάλο τμήμα της παλιάς Δεξιάς και του λαλιωτικού ΠΑΣΟΚ τού φέρεται με τόση αβρότητα και κατανόηση. Αυτό το γεγονός θα έχει δύο επιδράσεις πάνω στον αναρχισμό: ένα κομμάτι του, το οποίο δεν έχει κανένα πρόβλημα με την καθεστωτική προστασία, θα το σαπίσει εντελώς και θα το κάνει ικανό για κάθε καθεστωτική, σοσιαλφασιστική βρωμιά στον δρόμο προς τη σοσιαλφασιστική δικτατορία. Ένα άλλο κομμάτι, όμως, που στο κάτω κάτω, με όλη του την ιδεολογική καθυστέρηση, δεν αντέχει να νιώθει κολλητός και προστατευόμενος του πρωθυπουργού και του υπουργού Αστυνομίας, θα κινηθεί νομοτελειακά στην αντίθετη κατεύθυνση.

Ο κίνδυνος γι' αυτό το δεύτερο κομμάτι είναι να απορροφηθεί από τις εντελώς μισανθρωπικές, φιλοναζιστικές δυνάμεις τύπου ΣΠΦ, που δεν έχουν τάχα «καμία επαφή και συνδιαλλαγή με το καθεστώς». Για ποιους όμως μάχεται ο «λάιτ και καθεστωτικός» Ρουβίκωνας; Δεν είναι στο όνομα του Κουφοντίνα και των ΣΠΦιτών που κάνει τις «φαντασμαγορικές» παρεμβάσεις του στη Βουλή; Και η ανοχή και η προκλητική καθεστωτική πολιτική κάλυψή του Ρουβίκωνα δεν αντανακλάει σε πολύ μεγάλο βαθμό και σε αυτούς τους τάχα «ομήρους του κράτους» για τους οποίους «μάχεται» και παίρνει παράσημα από τον Τζανακόπουλο και τον Τόσκα;

Πώς δηλαδή ο Ρουβίκωνας λερώνεται από τις κολεγιές με τον Τόσκα, αλλά οι ΣΠΦ και οι ευρύτεροι κύκλοι τους μένουν άσπιλοι και αμόλυντοι, όταν ποτέ, πλην ενός κείμενου του 2013 (http://www.topontiki.gr/article/56387/oi-pyrines-tis-fotias-enantion-kai-toy-kosta-sakka), δεν έχουν καταγγείλει με ένταση την όσμωση ενός τμήματος του ψευτοαναρχισμού με τον ΣΥΡΙΖΑ και με το καθεστώς;

Σε ό,τι αφορά το ερώτημα «φυλακή ή όχι», η μόνη απάντηση που μπορούμε να δώσουμε είναι αυτή που είχαμε δώσει και στην περίπτωση Ρωμανού: όσο η αστική τάξη κλασσικού τύπου, μαζί με τους σοσιαλφασίστες, δίνει σε αυτούς τους τύπους το φωτοστέφανο του επαναστάτη νεολαίου ανατροπέα, που μάχεται «αυτούς που πεινάσαν το λαό με τα μνημόνια και την ευρωλιτότητα», δηλαδή τους καθιστούν έστω και εν μέρει συμπαθείς στην κατεστραμμένη οικονομικά μάζα, τότε το ερώτημα «μέσα ή έξω» δεν έχει κανένα νόημα.

Το ξεσκέπασμά τους βέβαια αδυνατεί να το κάνει το πολιτικό προσωπικό της ευρωπαιόφιλης ή της εθνικιστικής αλλά μη ρωσόδουλης πλευράς της αστικής τάξης, καθώς όλοι αυτοί οι – σε γενικές γραμμές – μικροαστοί και μεσοαστοί πολιτικοί σαλτιμπάγκοι δικαίωναν επί δεκαετίες και ειδικά με μανία μετά το 2010 το κνιτοσυριζέικο αφήγημα ότι για την καταστροφή της χώρας φταίνε στην κύρια πλευρά η Δύση, η Ε.Ε. και η ντόπια βιομηχανική αστική τάξη.

Κανένας αστός δεν στάθηκε ολοκληρωμένα και όχι με αποσπασματικούς ψιθύρους στην αλήθεια ότι την καταστροφή της Ελλάδας την έφερε σε τελική ανάλυση το σαμποτάζ ενάντια στην παραγωγή και ενάντια στις παραγωγικές επενδύσεις, σαμποτάζ το οποίο διεξήγαγαν συστηματικά φιλορωσικές – αντιευρωπαϊκές πολιτικές δυνάμεις, που «εντελώς τυχαία» ήταν δεμένες με ντόπιους κομπραδόρους της μπρεζνιεφικής «Σοβιετικής» Ένωσης και στη συνέχεια της Ρωσίας των Γέλτσιν – Πούτιν, καθώς και τα δεμένα με αυτή τη φιλορώσικη ακρίδα παράσιτα κάθε είδους μέσα στο αστικό κράτος και στην τοπική γραφειοκρατία.

Το μόνο που έλεγαν οι κλασσικοί συντηρητικοί, πολλοί φιλελεύθεροι, οι περισσότεροι σοσιαλδημοκράτες, αλλά και διάφοροι μη ρωσόδουλοι εθνικιστές ήταν ότι ο «ευρωπαίος εχθρός» είναι υπέρτερος και δυνατός και πρέπει αντί να συγκρουστούμε, να είμαστε φιλικοί μαζί του ή και να υποταχτούμε σε αυτόν, στέλνοντας έτσι δημοκρατικούς ανθρώπους στον «ανυπότακτο» ρωσόδουλο σοσιαλφασίστα Τσίπρα και στον επίσης «ανυπότακτο» κλασσικό φασίστα ρωσόφιλο Καμμένο, που πλέον επίσης υπογράφει με πάθος τα μνημόνια.

Χώρια που ειδικά οι φιλελεύθεροι, με την αντεργατική στο βάθος και δογματική στη μορφή μανία τους για απολύσεις στο δημόσιο και χτύπημα των όρων δουλειάς και στον ιδιωτικό τομέα, στο όνομα τάχα της ανταγωνιστικότητας, έπαιζαν το παιχνίδι τόσο των κνιτοσυριζαίων όσο και των «επαναστατών» ΣΠΦιτών και συντροφιάς. Η μανία αυτή έχει πίσω της ένα ταξικό ένστικτο: οι φιλελεύθεροι είτε ξέρουν είτε «μυρίζονται» ότι οι ρωσόφιλες δυνάμεις βρίσκονται πίσω από το σαμποτάζ, φυσικά δεν έχουν καμία διάθεση να τσακωθούν με τη Ρωσία, όπως δεν τσακώνονται με αυτήν και οι «καθοδηγητές» τους, φιλελεύθεροι πρόεδροι, πρωθυπουργοί και καγκελάριοι της Δύσης. Αντιθέτως, την οικονομική αιμορραγία που προκαλεί το ρώσικο σαμποτάζ, οι φιλελεύθεροι είναι πάντα έτοιμοι να τη φορτώσουν στο προλεταριάτο και τη φτωχολογιά, κάνοντας αρχικά τον ιδιωτικό τομέα κάτεργο αντεργατισμού, μοντέλο που άλλωστε τόσο τους γοητεύει στην Κίνα.

Οι ΣΠΦίτες λοιπόν και οι φίλοι τους είναι στην ουσία ελεύθεροι, όσο αποτελούν ρεύμα που κανείς, πέρα από την ΟΑΚΚΕ, δεν το καταγγέλλει ως αυτό που είναι: ακροδεξιό, αντιλαϊκό, καθεστωτικό σύμμαχικό των κυρίαρχων στη χώρα πολιτικών δυνάμεων που την οδηγούν στη ρωσοκινέζικη πείνα και στον φασισμό. **Όσο αυτοί που ανήκουν σε αυτά τα ρεύματα συνεχίζουν να περνιούνται για επαναστάτες, μεγαλύτερο κακό στη δημοκρατία και στην επανάσταση κάνει η παραμονή τους στη φυλακή παρά η απελευθέρωσή τους**. Τουλάχιστον η τελευταία θα ξεσκέπαζε τα καθεστωτικά αφεντικά τους και την καθεστωτική πολιτική γραμμή τους.

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΚΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΜΑΡΞ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Η μπροσούρα με τον τίτλο «Αποκαλύψεις της διπλωματικής ιστορίας του 18ου αιώνα» αποτελείται από ένα μικρό μέρος των πολλών δημοσιεύσεων του Κ. Μαρξ για τον εξαιρετικά καίριο για τα ευρωπαϊκά πράγματα και εντελώς εχθρικό προς το δημοκρατικό και εργατικό κίνημα της εποχής του ρόλο της τσαρικής Ρωσίας. Το κείμενο αυτό εμφανίστηκε στην αυθεντική του μορφή στη λονδρέζικη εφημερίδα Free Press στα 1856-7. Ο Μαρξ το προόριζε σαν εισαγωγή για ένα μεγαλύτερο έργο που ποτέ δε γράφτηκε. Μετά το θάνατό του Ένγκελς η κόρη του Μαρξ, Ελεονόρα, ανέλαβε να ετοιμάσει τα κείμενα αυτά για έκδοση. Εκδόθηκαν για πρώτη φορά σα μπροσούρα στο Λονδίνο στα 1899, την επόμενη χρονιά απ' το θάνατό της, με τον τίτλο «Μυστική Διπλωματία του 18ου αιώνα». Η μπροσούρα αποτελούνταν από έξι αντί για πέντε κεφάλαια, με το παρόν κεφάλαιο να είναι 5ο στη σειρά και την κατάληξή του να έχει περικοπεί. Το πλήρες κείμενο του κεφαλαίου αντλήσαμε από την αγγλική έκδοση των απάντων Μαρξ-Ένγκελς (τ. 15) των Lawrence & Wishart, που πραγματοποιήθηκε ανάμεσα στα 1975-2005.

Επειδή δεν μπορέσαμε να βρούμε μετάφραση της μπροσούρας αυτής στα ελληνικά μεταφράσαμε εμείς οι ίδιοι ένα από τα κεφάλαιά της που το θεωρούμε το σημαντικότερο από όλα, γιατί σε αυτό είδαμε να προσδιορίζεται με ακρίβεια και να αναλύεται με το βαθύ τρόπο που χαρακτηρίζει τη σκέψη του Μαρξ, ο γενετικός κώδικας της μοναδικής ιδιότητας του ρώσικου κράτους να επεκτείνεται, να αποκτάει πελώριες διαστάσεις και να επιδιώκει την παγκόσμια ηγεμονία όσο βρίσκεται στα χέρια της πολιτικής αντίδρασης, τότε του τσαρισμού, της πιο καθυστερημένης φεουδαρχίας, σήμερα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού, του πιο παρασιτικού, του πιο επιθετικού, και του πιο αντεπαναστατικού ιμπεριαλισμού της ιστορίας.

Όταν συναντήσαμε αυτό το κείμενο πριν δύο περίπου χρόνια μείναμε κυριολεκτικά άναυδοι μπροστά στην ταυτότητα της επεκτατικής και ηγεμονιστικής στρατηγικής των ουσιαστικών ιδρυτών του αρχικού ρώσικου κράτους, του κράτους της Μοσχοβίας, του Ιβάν του Α΄, (του επονομαζόμενου Καλίτα) και του Ιβάν του Γ΄, με τον ιμπεριαλιστικό επεκτατισμό της σημερινής σοσιαλ-ιμπεριαλιστικής Ρωσίας. Ιδιαίτερα μείναμε εμβρόντητοι μπροστά στην τελευταία παράγραφο του 4ου κεφάλαιου που δημοσιεύουμε παρακάτω στην οποία ο Μαρξ συνοψίζει τον ιστορικό νόμο, ή αλλιώς τον γενετικό κώδικα της στρατηγικής αρχής της επέλασης κάθε ρώσικου επεκτατισμού και ηγεμονισμού γράφοντας τα εξής: «*Μια απλή αντικατάσταση ονομάτων και ημερομηνιών θα αποδείξει με στοιχεία ότι ανάμεσα στην πολιτική του Ιβάν του Γ΄, και εκείνη της σύγχρονης Ρωσίας, υπάρχει* ***όχι ομοιότητα αλλά ταυτότητα*** (η υπογράμμιση δική μας). *Ο Ιβάν ο Γ΄, απ' την πλευρά του, απλά τελειοποίησε την παραδοσιακή πολιτική της Μοσχοβίας, που του κληροδότησε ο Ιβάν ο Α΄, ο Καλίτα. Ο Ιβάν Καλίτα, ο σκλάβος των Μογγόλων, απόχτησε μεγαλείο μετερχόμενος την ισχύ του μεγαλύτερου εχθρού του, του Τάταρου, ενάντια στους μικρότερους εχθρούς του, τους ρώσους πρίγκιπες. Και δε μπορούσε να μετέλθει την ισχύ του Τάταρου παρά μόνο με ψεύτικα προσχήματα. Αναγκασμένος να υποκρύπτει μπροστά στους αφέντες του τη δύναμη που πραγματικά συγκέντρωνε, έπρεπε να θαμπώνει τους συν-υποτελείς του με μια δύναμη που δεν κατείχε. Για να λύσει το πρόβλημά του έπρεπε να επεξεργαστεί όλα τα τεχνάσματα της πιο ελεεινής δουλείας σ' ένα σύστημα, και να εφαρμόσει αυτό το σύστημα με την υπομονετική εργασία του σκλάβου. Η ίδια η ανοιχτή βία μπορούσε να μπει σαν ίντριγκα μόνο μέσα σ' ένα σύστημα ίντριγκας, διαφθοράς και υπόγειου σφετερισμού. Δε μπορούσε να χτυπήσει προτού να έχει δηλητηριάσει. Η μοναδικότητα του σκοπού έγινε γι' αυτόν διπροσωπία δράσης. Για να καταπατά με τη δόλια χρήση μιας εχθρικής ισχύος, να αποδυναμώνει αυτή την ισχύ μέσω ακριβώς της χρήσης της, και να την ανατρέπει τελικά με τα αποτελέσματα που παράγονται μέσα από το δικό της μηχανισμό – αυτή την πολιτική εμπνεύστηκε ο Ιβάν Καλίτα από τον παράξενο χαρακτήρα τόσο της κυρίαρχης όσο και της υποτελούς φυλής. Η πολιτική του παρέμεινε ακόμα η πολιτική του Ιβάν Γ΄. Είναι ακόμα η πολιτική του Μεγάλου Πέτρου, και της σύγχρονης Ρωσίας, οποιεσδήποτε αλλαγές ονόματος, θέσης, και χαραχτήρα μπορεί να έχει υποστεί η χρησιμοποιηθείσα εχθρική ισχύς. Ο Μεγάλος Πέτρος είναι πράγματι ο εφευρέτης της σύγχρονης ρωσικής πολιτικής, αλλά έγινε τέτοιος μόνο ξεγυμνώνοντας την παλιά μοσχοβίτικη μέθοδο καταπάτησης από τον απλά τοπικό της χαραχτήρα και τις τυχαίες προσμίξεις της, διυλίζοντάς την σε μια περιεκτική φόρμουλα, γενικεύοντας το σκοπό της, κι εξυψώνοντας το αντικείμενό της από την ανατροπή συγκεκριμένων δοσμένων ορίων ισχύος στην προσδοκία απεριόριστης ισχύος. Μεταμόρφωσε τη Μοσχοβία σε σύγχρονη Ρωσία με τη γενίκευση του συστήματός της, και όχι με την απλή προσθήκη ορισμένων επαρχιών.*

Για να ανακεφαλαιώσουμε. Είναι στο τρομερό και ελεεινό σχολείο της μογγολικής σκλαβιάς που ανατράφηκε και μεγάλωσε η Μοσχοβία. Συγκέντρωσε δύναμη μόνο μετατρεπόμενη σε βιρτουόζο στην τέχνη της υποτέλειας. Ακόμα και όταν χειραφετήθηκε, η Μοσχοβία συνέχισε να παίζει τον παραδοσιακό της ρόλο του σκλάβου ως αφέντης. Επί μακρόν ο Μεγάλος Πέτρος συνδύασε την πολιτική τέχνη του μογγόλου σκλάβου με την περήφανη φιλοδοξία του μογγόλου αφέντη, στον ***οποίον ο Τζένγκις Χαν είχε, με διαθήκη, κληροδοτήσει την κατάχτηση του κόσμου*** (η υπογράμμιση δική μας)».

Αν αλλάζοντας μερικά ονόματα στο παραπάνω κείμενο βρίσκεις σύμφωνα με το Μαρξ την ταυτότητα της πολιτικής των Ιβάν Α΄ και Γ΄, με την πολιτική του ρώσικου κράτους της εποχής του Μαρξ δηλαδή του 19ου αιώνα, εμείς διαπιστώσαμε ότι βρίσκεις και την πολιτική της Ρωσίας του Πούτιν τον 21ο αιώνα και προηγούμενα εκείνης του Γέλτσιν και προηγούμενα εκείνης του Γκορμπατσόφ και προηγούμενα εκείνης των Μπρέζνιεφ και Χρουστσόφ, δηλαδή και την πολιτική της Ρωσίας σε ένα μέρος του 20ου αιώνα. Εκείνη την ταυτότητα που δεν βρίσκεις είναι με την εποχή της Ρωσίας των Στάλιν και Λένιν, επειδή την εξουσία στη Ρωσία είχε τότε μια βαθειά αντιτσαρική, δηλαδή ιδεολογικά εντελώς αντι-Καλίτα, εντελώς αντι-υποκριτική τάξη: το ρώσικο και γενικά το σοβιετικό επαναστατικό προλεταριάτο.

Είναι αλήθεια ότι εμείς, σαν ΟΑΚΚΕ, δεν ξεκινήσαμε από αυτό το κείμενο του Μαρξ για να φτάσουμε στο συμπέρασμα ότι η σημερινή Ρωσία «*απόκτησε την πελώρια σημερινή ισχύ της μετερχόμενη την ισχύ του μεγαλύτερου εχθρού της ενάντια στους μικρότερους εχθρούς της»,* δηλαδή τη δύναμη των ΗΠΑ (αντί για εκείνη των Μογγόλων), ενάντια στους τριτοκοσμικούς εθνικιστές ηγέτες (αντί για τους ρώσους πρίγκηπες). Αυτό αρχίσαμε να το διαπιστώνουμε εδώ και 20 περίπου χρόνια μελετώντας την πικρή πείρα των λαών και των χωρών του τρίτου κόσμου με βασικά μας θεωρητικά εργαλεία τη λενινιστική θεωρία για τον ιμπεριαλισμό και την εξειδίκευση της για την σημερινή περίοδο -της ανάδειξης και του σοσιαλιμπεριαλισμού- που είναι η στρατηγική θεωρία του Μάο Τσε Τουνγκ για τους Τρείς κόσμους. Έτσι διαπιστώναμε ότι η νεοτσαρική Ρωσία χτύπησε τους μεγαλύτερους τριτοκοσμικούς μικροηγεμόνες, αρχικά τον Μιλόσεβιτς της Σερβίας, μετά τους Ταλιμπάν του Αφγανιστάν, μετά τον Σαντάμ του Ιράκ και μετά τον Καντάφι της Λιβύης χρησιμοποιώντας κυρίως τη δύναμη των ΗΠΑ (της τώρα κατερχόμενης ιμπεριαλιστικής υπερδύναμης στη θέση της κατερχόμενης Χρυσής Ορδής των Τατάρων του 12ου αιώνα). Αυτές τις ΗΠΑ η μεταμπρεζνιεφική Ρωσία τις είχε προηγούμενα δηλητηριάσει (όπως οι Ιβάν τους Τατάρους) με τις προβοκάτσιες της Αλ Κάιντα και κυρίως με τους ανθρώπους της Κλίντον και Τένετ στην πολιτική ηγεσία και στις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ αντίστοιχα. Αργότερα την πολιτική του Κλίντον την συνέχισε ο επίσης ρωσόφιλος Ομπάμα ο οποίος προετοίμασε, με την πολιτική του στο συριακό και με την άρνησή του να καταγγείλει στον αμερικανικό λαό την επέμβαση της Ρωσίας στις αμερικανικές εκλογές, την άνοδο του ξετσίπωτου ρωσόδουλου Τραμπ, που στην εξουσία τον ανέβασε ανάμεσα στα άλλα και η ίντριγκα και το πορτοφόλι των νέων Ιβάν.

Όταν τα διαπιστώναμε αυτά νομίζαμε, ως σχετικά πρόσφατα, ότι ο ρώσικος επεκτατισμός έκανε με όλα αυτά κάτι καινούργιο στην ιστορία του, κάτι που είναι ειδικό της σοσιαλιμπεριαλιστικής εποχής του. Αποδεικνύεται από αυτό το κείμενο του Μαρξ ότι απλά ακολουθούσε την δοκιμασμένη συνταγή των δύο μεσαιωνικών ιδρυτών της ρώσικης αυτοκρατορίας και την εξειδίκευε στις νέες συνθήκες. Για παράδειγμα η μέθοδος του εισοδισμού σε όλα τα αντίπαλα κράτη και κόμματα είναι μια σχετικά νεότερη μορφή επηρεασμού του εχθρού από τα μέσα που άρχισε να αναπτύσσεται από την τσαρική διπλωματία στον 19ο αιώνα, αλλά η γενική αρχή επηρεασμού του εχθρού από τα μέσα είναι βασική στους Ιβάν από την πρώτη στιγμή της ύπαρξής τους, όπως φαίνεται στο κείμενο.

Όταν αποκαλύπταμε επί 28 ολόκληρα χρόνια μόνοι μας σαν ΟΑΚΚΕ, εισπράττοντας τον χλευασμό σχεδόν από παντού περί γελοίας συνομωσιολογίας, ότι η Ρωσία του Γκορμπατσόφ και του Γέλτσιν συνέχισε να είναι μια υπερδύναμη που απλά έκανε τον «ψόφιο κοριό» για να αφοπλίσει πολιτικά και στρατιωτικά την ΕΕ και να αποπροσανατολίσει τον κυρίαρχο, αλλά ήδη σε πτώση ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ, στρέφοντάς τον ενάντιά στον Τρίτο κόσμο και όχι πια ενάντια στην «διαλυμένη» ρώσικη αυτοκρατορία, νομίζαμε ότι αποκαλύπταμε ένα πρωτοφανές στρατηγικό τέχνασμα. Δεν ξέραμε ότι όσο θα επιδιώκει το όνειρό της παγκόσμιας ηγεμονίας κάθε ρώσικος ηγεμονισμός είναι αναγκασμένος όπως λέει ο Μαρξ στο παρακάτω κείμενο «*να υποκρύπτει μπροστά στους αφέντες του τη δύναμη που πραγματικά συγκέντρωνε.. και να παίζει τον παραδοσιακό του ρόλο του σκλάβου ως αφέντης».*

Με αυτήν την στρατηγική μπόρεσε η Ρωσία να καταγάγει τον διπλωματικό θρίαμβο να κερδίσει όλες τις χώρες του Τρίτου κόσμου των οποίων την ηγεσία εξαφάνισαν οι ΗΠΑ: Σερβία, Αφγανιστάν, Ιράκ, Λιβύη και τελικά και της Αιγύπτου όπου οι ΗΠΑ χτύπησαν αρχικά την ηγεσία Μουμπάρακ και μετά την ηγεσία Μόρσι για να έρθει τελικά σαν δικτάτορας ο ρωσόφιλος Σίσι. Είναι πολύ χαρακτηριστική η περίπτωση της Σερβίας όπου αρχικά ο «σοβιετικός» «δούλος» της Δύσης Καλίτα- Γκορμπατσόφ ύπουλα ξεσήκωσε τον για δεκαετίες νικημένο και κοιμισμένο σέρβικο σοβινισμό για να διαλύσει και να καταματώσει με επικεφαλής το Μιλόσεβιτς τη Γιουγκοσλαβία, ενώ μετά ο επόμενος «δούλος» της Δύσης ο ρώσος Καλίτα-Γέλτσιν κέρδισε τη Σερβία για πάντα αφήνοντας τον Κλίντον να της κόψει το Κόσσοβο και να αποκεφαλίσει τον εθνοσοβινιστή Μιλόσεβιτς για να βάλει ρωσόδουλους στην ηγεσία της χώρας.

Τώρα είμαστε σε θέση να καταλάβουμε ότι ακόμα και η μεγαλύτερη νίκη του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού, που είναι η πολιτική συντριβή του επαναστατικού σοβιετικού (και αργότερα σε συμμαχία με τους κινέζους σοσιαλφασίστες και του κινέζικου) προλεταριάτου και ο εξανδραποδισμός των κομμουνιστικών κομμάτων και των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων όλου του πλανήτη από τα 1956 ως τα 1964, πραγματοποιήθηκε με τη μορφή του Ιβάν Καλίτα ως δούλου, δηλαδή με τη μορφή του δήθεν υποτακτικού στους αντικομμουνιστές ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ Χρουστσόφ, που τάχα εγκατέλειψε την προλεταριακή επανάσταση για χάρη των δυτικών, ενώ απλά συμμάχησε μαζί τους ενάντια στη σοβιετική εξουσία και στο παγκόσμιο κομμουνιστικό και δημοκρατικό κίνημα. Μόνο αφού αυτό το αισχρό έργο ολοκληρώθηκε με σχετική επιτυχία (αφού έμεινε για λίγα χρόνια ακόμα όρθια η μαοϊκή Κίνα) ήρθε στη συνέχεια μετά το 1964 σαν δήθεν αρχηγός της μεγάλης αντεπίθεσης του ταπεινωμένου παγκόσμιου προλεταριάτου και των λαών του Τρίτου Κόσμου κατά της «Χρυσής Ορδής» των ΗΠΑ, ο Ιβάν ο Γ΄, ο «αριστερός και σταλινικός» Μπρέζνιεφ. Εκείνο το πρόσωπο που αποκαλύπτει την ενότητα της εποχής του σχετικά πιο «δούλου» Χρουστσόφ με την εποχή του σχετικά πιο «αφέντη» Μπρέζνιεφ (γιατί σε κάθε στιγμή ο ρόλος του αφέντη και του δούλου συνυπάρχουν ακόμα και τώρα επί Πούτιν) είναι ο κοινός αληθινός αρχηγός της νεοτσαρικής Αυτοκρατορίας αρχιπαλινορθωτής, εξαπατητής του Ζντάνοφ, Σουσλώφ. Το ίδιο γίνεται αργότερα όταν η Μπρεζνιεφική τακτική πέφτει σε αδιέξοδο οπότε το παιχνίδι του «δούλου» απέναντι στις ΗΠΑ, Καλίτα το παίζει ο Γκορμπατσόφ για να ακολουθήσει με ενδιάμεσο τον Γέλτσιν και τον ίδιο τον Πούτιν (μέχρι την προσάρτηση της Κριμαίας), η εποχή του «εκδικητή» Πούτιν ενάντια στην δήθεν ταπείνωση του ρώσικου λαού από τις ΗΠΑ και ενάντια στην αληθινή ταπείνωση των λαών του τρίτου κόσμου από αυτές. Ο νυν «αφέντης» και πρώην «δούλος» Πούτιν πετυχαίνει την πρώτη μεγάλη νίκη της αυτοκρατορίας - που ως την Κριμαία παρίστανε τον ψόφιο κοριό - στην Συρία ενάντια στους διπλωματικά περικυκλωμένους και κυρίως δηλητηριασμένους από τα μέσα από τη Μοσχοβία ΗΠΑ και ΕΕ.

Σαν έλληνες αριστεροί, αλλά και σαν αληθινοί πατριώτες και δημοκράτες θα πρέπει να σκεφτούμε με αφορμή αυτό το κείμενο πόσο καλά δασκαλεμένοι είναι να παίζουν τον ρόλο του δούλου απέναντι στους εχθρούς τους, και οι τοπικοί ιθαγενείς πράκτορες της νέας Μοσχοβίας. Είναι πραγματικά ασύλληπτο πόσο ο Τσίπρας, αυτός ο νεαρός γόνος της ξενόδουλης μεγαλοαστικής τάξης που θήτευσε από μικρός στην καλύτερη σχολή πρακτόρων των νέων Ιβάν Καλίτα, που είναι το ψευτοΚΚΕ, ξέρει να παριστάνει τόσο καλά το δούλο της Ευρώπης, ιδιαίτερα της Γερμανίας και ταυτόχρονα να φθείρει τα δήθεν αφεντικά του εμφανίζοντάς τα σαν υπεύθυνα της πείνας του ελληνικού λαού για την οποία ευθύνεται ο ίδιος και το πολυπρόσωπο ρώσικο διακομματικό μπλοκ που σαμποτάρει μεθοδικά και ύπουλα την παραγωγή της χώρας επί δεκαετίες πριν την κρίση και με ξεχωριστή ένταση μετά από αυτήν. Έτσι το μπλοκ αυτό των αληθινών δούλων ετοιμάζει τον ελληνικό λαό για τη στιγμή που θα τον καλέσει να συνταχθεί με το στρατό της «μεγάλης εκδίκησης» του ευρασιατιστή αφέντη Πούτιν ενάντια στην Δύση.

Στο τέλος αυτού εδώ του σύντομου σημειώματός μας για τα τόσο πολύτιμα διδάγματα αυτής της ανάλυσης του Μαρξ πρέπει να τονίσουμε πόσο βαθιά είναι θεμελιωμένη στην ιστορική πορεία των νέων τσάρων η λύσσα τους ενάντια σε κάθε δημοκρατισμό. Αυτό φαίνεται από την συντριβή και την

Συνέχεια στη σελ. 8

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΚΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΜΑΡΞ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Συνέχεια από τη σελ. 7

απόλυτη υποδούλωση από τον Ιβάν τον Γ΄, της μεγάλης και παλιότερης εστίας προόδου και δημοκρατίας μέσα στο ρώσικο κράτος, που ήταν το εμπορικό και ανοιχτό στον έξω κόσμο Νόβγκοροντ. Στην μακρόχρονη και αποφασιστικής σημασίας μάχη που έδωσε το Νόβγκοροντ για να υπερασπίσει την ελεύθερη ύπαρξή του πρέπει να δούμε ότι το πιο αδύνατο σημείο του που αξιοποίησε ο βάρβαρος εχθρός του για να το διασπάσει ήταν η εσωτερική του ταξική πάλη. Αρχικά αυτό προσεταιρίστηκε τους πληβείους της πόλης, δηλαδή την φωτοχολογιά, ενάντια στους ευγενείς για να κλείσει τελικά την επίθεση του για την καταστροφή της πόλης με την συντριβή των πληβείων σε συνεργασία με τους ευγενείς.

Αν βάλουμε στη θέση του Νόβγκοροντ τη σημερινή Ευρώπη, το δημοκρατικό αυτό ακρωτήρι της υπό ρωσοκινέζικη ηγεμονία απέραντης Ευρασίας, μπορούμε να καταλάβουμε γιατί ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός επιχειρεί σήμερα με τους πράκτορες και τους φίλους του, που είναι παντού οι κλασσικοί και οι ψευτοαριστεροί φασίστες, να χρησιμοποιήσει την ευρωπαϊκή φτωχολογιά ενάντια στην αστική της ηγεσία για τους δικούς του υπεραντιδραστικούς στόχους. Αυτό όπως και στο μεσαιωνικό Νόβγκοροντ δεν το κάνει δηλαδή για να οδηγήσει τους πληβείους στην πάλη για μια πιο δημοκρατική πολιτική εξουσία, αλλά για να ανεβάσει στην εξουσία τους φασίστες αστούς φίλους της, που στη συνέχεια σε συμμαχία με την πλειοψηφία της αστικής της τάξης θα συντρίψουν για τα καλά τους πληβείους και μαζί τους κάθε δημοκρατισμό, κάθε ελευθερία και κάθε ανθρώπινη ζωή για τη φτωχολογιά. Γι αυτό το ευρωπαϊκό προλεταριάτο πρέπει να διεκδικεί τα ταξικά δικαιώματα του όχι σε ενότητα αλλά σε πλήρη σύγκρουση με τους φασίστες που το διεθνές τους κέντρο είναι ο υπό ρώσικη ηγεμονία ρωσοκινεζικός νεοχιτλερικός άξονας.

Ελπίζουμε ότι ο αναγνώστης που παρακολουθεί εδώ και χρόνια τις αναλύσεις της ΟΑΚΚΕ και τις βλέπει να επαληθεύονται προς το παρόν κυρίως μέσα από αλλεπάλληλες ήττες των χωρών του Τρίτου κόσμου αλλά και της χώρας μας από τον άξονα, θα δει σ' αυτό το κείμενο του Μαρξ μια ακόμα επιβεβαίωση αυτών των αναλύσεων αλλά κυρίως έναν υπέροχο οδηγό για την βαθύτερη κατανόηση της δράσης του κύριου εχθρού με στόχο την αντιμετώπιση και την κατανίκησή του. Επιμένουμε σε αυτό το τελευταίο σημείο γιατί ένας μεγάλος κίνδυνος είναι να δει κανείς κάτω από το φως αυτού εδώ του κειμένου την σημερινή προέλαση της Ρωσίας, αυτού του τερατώδους και πανούργου εχθρού, σαν αναπόφευκτα νικηφόρα. Στην πραγματικότητα όταν ο Μαρξ εύρισκε το νόμο κίνησης της τσαρικής διπλωματίας και αποκάλυπτε την ασύλληπτη ισχύ της, τόσο ασύλληπτη ώστε πολλοί τον κατηγορούσαν για συνωμοσιολογικές εμμονές με αυτήν, λίγοι θα μπορούσαν να φανταστούν ότι η ίδια η αποκάλυψη αυτής της ισχύος και κυρίως η αποκάλυψη της ταξικής αδυναμίας που έκρυβε αυτή πίσω της, δηλαδή η εναντίωση σε αυτή του διεθνούς προλεταριακού και δημοκρατικού κινήματος της Ευρώπης και της ίδιας της Ρωσίας, θα οδηγούσε τον τσαρικό γίγαντα σε συντριβή από ένα επαναστατικό στρατό με αρχηγό κάποιον ελάχιστα γνωστό μαρξιστή που λεγόταν Λένιν.

Αποδείχτηκε ότι εκείνη η συντριβή των τσάρων ήταν αρκετή για να τους θάψει για πάντα σαν φεουδάρχες αλλά όχι και σαν ηγέτες του ρώσικου ιμπεριαλισμού, που μπόρεσε σε μια καλά οργανωμένη αντεπίθεσή του να ξαναπάρει την εξουσία σε ένα πολύ ανώτερο, πολύ πιο οργανωμένο και πολύ πιο επιστημονικό επίπεδο και να δοκιμάσει να πραγματοποιήσει ξανά το παλιό όνειρο των τσάρων για παγκόσμια ηγεμονία.

Μόνο που τώρα οι Ιβάν Καλίτα με τα πυρηνικά δεν θα μπορούν να εξαπατούν τόσο κόσμο σε τόσα πολλά μέτωπα και για πολύ καιρό, γιατί ο κόσμος έχει τώρα γίνει πολύ μικρός, πολύ μορφωμένος και πολύ καλά ηλεκτρονικά διασυνδεδεμένος ώστε καμιά απάτη τους, καμιά ίντριγκα, κανένας χάκερ, κανένας χρηματισμός, καμιά Αλ Κάιντα, κανένας Τραμπ και σύντομα καμιά Μέρκελ, κανένας Σταϊνμάγερ, κανένας Γιουνκέρ και καμιά Μογκερίνι, δεν θα μπορούν να κρύβουν για πολύ τα εγκλήματα και τις κτηνωδίες τους, επειδή τώρα επιτίθενται ανοιχτά. Ήδη μετά την Κριμαία και μετά το Χαλέπι, μετά τους Τραμπ και μετά τους Μαδούρο, οι λαοί αρχίζουν να παρακολουθούν τον Καλίτα-Πούτιν. Ιδιαίτερα οι μικρές ακόμα αριστερές και δημοκρατικές πρωτοπορίες αρχίζουν να τον ψάχνουν πολύ προσεκτικά και ο διεθνής κνίτης δεν μπορεί να κρύβει από αυτές και να αντιστρέφει την διεθνή πραγματικότητα. Τελικά αυτό που θα καταφέρουν αυτοί οι ξαναζωντανεμένοι βρυκόλακες είναι να μετατρέψουν την αλαζονική επέλασή τους, επέλαση της παγκόσμιας καθυστέρησης και του κάθε αναθαρρημένου κανιβαλισμού που έχουν σαν επικεφαλής τους τον αντεστραμμένο μαρξισμό, σε κάλεσμα συσπείρωσης της παγκόσμιας προόδου που δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς να έχει επικεφαλής της έναν αναγεννημένο και πιο μαζικοποιημένο από ποτέ μαρξισμό-λενινισμό-μαοϊσμό.

Αυτό το μαύρο μέτωπο δουλεύει κοντολογής για την πρόοδο. Με τη βία του βέβαια φέρνει μεγάλο πόνο στους λαούς και θα φέρει μεγαλύτερο, αλλά αυτός ο πόνος οδηγεί αναπόφευκτα τις μάζες στο να θεραπευτούν όχι μόνο από το φασισμό που τους πονάει άμεσα αλλά και από την βαριά καπιταλιστική αρρώστια όχι μόνο της Ανατολής αλλά και της Δύσης και του Νότου που έδωσε σ' αυτά τα καθάρματα την δύναμη να σκοτώνουν επαναστάσεις καθώς και, στην περίπτωση της Κίνας τα κεφάλαια, για να γίνονται οι δυνάστες ηγέτες της, οι μεγαλύτεροι και πιο βάρβαροι εκμεταλλευτές του πλανήτη.

Κεφάλαιο 4 από την μπροσούρα «Αποκαλύψεις της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα»

Η μετάφραση από τα Αγγλικά και οι σημειώσεις είναι της ΟΑΚΚΕ

ΠΡΟΤΟΥ υπεισέλθουμε σε μια ανάλυση του φυλλαδίου που τιτλοφορείται *«Αλήθεια δεν είναι παρά η αλήθεια, εφόσον είναι επίκαιρη»*, με το οποίο θα κλείσουμε την *Εισαγωγή* των Διπλωματικών Αποκαλύψεων, ορισμένες βασικές παρατηρήσεις πάνω στη γενική ιστορία της ρωσικής πολιτικής κρίνονται εδώ πρόσφορες.

Η συντριπτική επιρροή της Ρωσίας έχει αιφνιδιάσει την Ευρώπη σε διαφορετικές εποχές, τρομάξει τους λαούς της Δύσης, και τους έχει υποτάξει σαν κάτι μοιραίο, ή έχει συναντήσει αντίσταση μόνο σπασμωδικά. Αλλά μαζί με τη σαγήνη που ασκεί η Ρωσία, υπάρχει ένας πάντοτε αναβιών σκεπτικισμός, που την ακολουθεί σα σκιά, μεγαλώνοντας με την ανάπτυξή της, ανακατεύοντας οξείες νότες ειρωνείας με τις κραυγές βασανισμένων λαών, και χλευάζοντας το ίδιο αυτό μεγαλείο της σα μια δραματική συμπεριφορά που αδράχνει για να θαμπώνει και να εξαπατά. Και άλλες αυτοκρατορίες έχουν βρεθεί αντιμέτωπες με παρόμοιες αμφιβολίες στη γέννησή τους· η Ρωσία έχει γίνει κολοσσός χωρίς να τις ξεπερνά σε ζωή. Αποτελεί τη μοναδική περίπτωση μιας αχανούς αυτοκρατορίας, η ίδια η ύπαρξη της ισχύος της οποίας, ακόμα και μετά από παγκόσμια επιτεύγματα, δεν έχει πάψει να αντιμετωπίζεται σαν ένα ζήτημα πίστης αντί σαν ένα πραγματικό γεγονός. Απ' το ξεκίνημα του δέκατου όγδοου αιώνα ως τις μέρες μας, κανένας συγγραφέας, είτε επιδίωκε να εξυμνήσει είτε να περιορίσει τη Ρωσία, δε σκέφτηκε ότι ήταν δυνατό να απαλλαγεί από το να αποδείξει πρώτα την ύπαρξή της.

Όμως είτε είμαστε ιδεαλιστές είτε υλιστές όσον αφορά τη Ρωσία – είτε θεωρήσουμε την ισχύ της ένα χειροπιαστό γεγονός, είτε ένα απλό όραμα των ενοχικών συνειδήσεων των ευρωπαϊκών λαών – το ερώτημα παραμένει ίδιο: «Πώς αυτή η ισχύς, ή αυτό το φάντασμα ισχύος, πέτυχε να λάβει τέτοιες διαστάσεις ώστε να εγείρει από τη μια μεριά τον παθιασμένο ισχυρισμό, και από την άλλη την οργισμένη άρνηση ότι απειλεί τον κόσμο με μια δοκιμή Παγκόσμιας Μοναρχίας;» Στις αρχές του δέκατου όγδοου αιώνα η Ρωσία θεωρούταν ένα δημιούργημα που φύτρωσε σα μανιτάρι σχεδιασμένο από την ιδιοφυία του Πέτρου του Μεγάλου. Ο Σλέτσερ θεώρησε ανακάλυψη το ότι έμαθε πως αυτή διέθετε παρελθόν· και στη σύγχρονη εποχή, συγγραφείς, όπως ο Φαλμεράιερ, ακολουθώντας ασυνείδητα την πεπατημένη ρώσων ιστορικών, έχουν σκόπιμα ισχυριστεί ότι το βόρειο φάσμα που τρομάζει την Ευρώπη του δέκατου ένατου αιώνα ήδη επισκίαζε την Ευρώπη του ένατου αιώνα. Γι' αυτούς η πολιτική της Ρωσίας ξεκινά με τους πρώτους Ρούρικ (1), και συνεχίζεται, με κάποιες διακοπές είναι αλήθεια, ως τα σήμερα.

Αρχαίοι χάρτες της Ρωσίας ξετυλίγονται μπροστά μας, επιδεικνύοντας ακόμα μεγαλύτερες ευρωπαϊκές διαστάσεις από αυτές για τις οποίες μπορεί να καυχηθεί σήμερα: η αέναη κίνησή της για μεγέθυνση από τον ένατο ως τον ενδέκατο αιώνα επισημαίνεται ανήσυχα· μας δείχνουν τον Όλεγκ να εξαπολύει 88.000 άντρες ενάντια στο Βυζάντιο, να στερεώνει την ασπίδα του σαν τρόπαιο πάνω στην πύλη αυτής της πρωτεύουσας, και να υπαγορεύει μιαν ατιμωτική συνθήκη στην Κάτω Αυτοκρατορία (2)· τον Ιγκόρ να την κάνει υποτελή· τον Σβιατοσλάφ να υπερηφανεύεται, «οι Έλληνες με προμηθεύουν με χρυσό, ακριβά πράγματα, ρύζι, φρούτα και κρασί· η Ουγγαρία παρέχει βοοειδή και άλογα· από τη Ρωσία παίρνω μέλι, κερί, γούνες, και άντρες»· (3) το Βλαδίμηρο να κυριεύει την Κριμαία και τη Λιβονία (4), αποσπώντας εκβιαστικά μια θυγατέρα από τον έλληνα Αυτοκράτορα, όπως έκανε ο Ναπολέων από το γερμανό Αυτοκράτορα, αναμιγνύοντας τη στρατιωτική ισχύ ενός βόρειου καταχτητή με το θεοκρατικό δεσποτισμό των Πορφυρογέννητων, και κάνοντας τον εαυτό του με μιας τον κύριο των υπηκόων του στη γη, και τον προστάτη τους στον ουρανό.

Ωστόσο, παρόλο τον ευλογοφανή παραλληλισμό που υπαινίσσονται αυτές οι αναμνήσεις, η πολιτική των πρώτων Ρούρικ διαφέρει ριζικά από εκείνη της σύγχρονης Ρωσίας. Δεν ήταν τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από την πολιτική των γερμανών βαρβάρων που κατάκλυσαν την Ευρώπη – με την ιστορία των σύγχρονων εθνών να ξεκινά μόνο αφότου είχε περάσει ο κατακλυσμός. Η γοτθική περίοδος της Ρωσίας πιο συγκεκριμένα δε διαμορφώνει παρά ένα κεφάλαιο των νορμανδικών καταχτήσεων. Όπως η αυτοκρατορία του Καρλομάγνου προηγείται της ίδρυσης της σύγχρονης Γαλλίας, της Γερμανίας, και της Ιταλίας, έτσι και η αυτοκρατορία των Ρούρικ προηγείται της ίδρυσης της Πολωνίας, της Λιθουανίας, των Βαλτικών Αποικιών, της Τουρκίας, και της ίδιας της Μοσχοβίας. Η γοργή κίνηση μεγέθυνσης δεν ήταν το αποτέλεσμα βαθιά μελετημένων σχεδίων, αλλά ο φυσικός απόγονος της πρωτόγονης οργάνωσης της νορμανδικής κατάχτησης – υποτέλεια χωρίς φέουδα, ή φέουδα που συνίσταντο μόνο σε φόρους υποτέλειας – με την ανάγκη νέων καταχτήσεων να κρατιέται ζωντανή από την αδιάλειπτη εισροή νέων βαράγγων (5) τυχοδιωχτών, που διψούσαν για δόξα και πλιάτσικο. Οι αρχηγοί, που ανυπομονούσαν για ανάπαυλα, υποχρεώθηκαν από την Πιστή Συμμορία να προχωρήσουν, και στη ρωσική, όπως και στη γαλλική Νορμανδία, έφτασε η στιγμή όπου οι αρ-

Συνέχεια δίπλα

Κεφάλαιο 4 από την μπροσούρα «Αποκαλύψεις της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα»

Η μετάφραση από τα Αγγλικά και οι σημειώσεις είναι της ΟΑΚΚΕ

χηγοί έστειλαν σε νέα επιθετικά ταξίδια τους ανεξέλεγκτους και ακόρεστους συμπολεμιστές τους με μοναδικό σκοπό να τους ξεφορτωθούν. Οι πολεμικές επιχειρήσεις και η οργάνωση των καταχτήσεων απ' την πλευρά των πρώτων Ρούρικ δε διαφέρουν σε τίποτα από εκείνες των Νορμανδών στην υπόλοιπη Ευρώπη. Αν τα σλαβονικά φύλα υποτάσσονταν όχι μόνο με το σπαθί, αλλά και με αμοιβαίες συμβάσεις, αυτή η μοναδικότητα οφείλεται στην εξαιρετική θέση εκείνων των φύλων, τοποθετημένων ανάμεσα σε μια βόρεια και μια ανατολική εισβολή και επωφελούμενων από την πρώτη σαν μια προστασία από τη δεύτερη. Η ίδια μαγική γοητεία που προσέλκυσε άλλους βόρειους βάρβαρους στη Ρώμη της Δύσης προσέλκυσε και τους Βαράγγους στη Ρώμη της Ανατολής. Η ίδια η μετανάστευση της ρωσικής πρωτεύουσας – με τον Ρούρικ να την τοποθετεί στο Νόβγκοροντ, τον Όλεγκ να τη μετατοπίζει στο Κίεβο, και το Σβιατοσλάφ να επιχειρεί να την εγκαθιδρύσει στη Βουλγαρία – αποδεικνύει αναμφίβολα ότι ο εισβολέας προχωρούσε προσεχτικά, και θεωρούσε τη Ρωσία σαν έναν απλό τερματικό σταθμό απ' τον οποίο έπρεπε να συνεχίσει να περιπλανιέται προς αναζήτηση μιας αυτοκρατορίας στο Νότο. Αν η σύγχρονη Ρωσία εποφθαλμιά την κατοχή της Κωνσταντινούπολης για να επιβάλει την κυριαρχία της στον κόσμο, οι Ρούρικ ήταν, αντίθετα, αναγκασμένοι από την αντίσταση του Βυζαντίου, υπό τον Τσιμισκή, να επιβάλουν οπωσδήποτε την κυριαρχία τους στη Ρωσία.

Μπορεί να αντιτείνει κανείς ότι νικητές και ηττημένοι συγχωνεύτηκαν γρηγορότερα στη Ρωσία από ό,τι στις άλλες καταχτήσεις των βόρειων βαρβάρων, ότι οι αρχηγοί σύντομα ανακατεύτηκαν με τους Σλάβους – όπως δείχνουν οι γάμοι τους και τα ονόματά τους. Όμως τότε, θα πρέπει να θυμηθούμε ότι η Πιστή Συμμορία, που σχημάτισε αμέσως τη φρουρά τους και το μυστικοσυμβούλιό τους, παρέμεινε συγκροτημένη αποκλειστικά από Βαράγγους· ότι ο Βλαδίμηρος, που σηματοδοτεί το απόγειο, και ο Γιαροσλάβ, που σηματοδοτεί την απαρχή της πτώσης για τη γοτθική Ρωσία, καθόντουσαν στο θρόνο της χάρη στα όπλα των Βαράγγων. Αν πρέπει να αναγνωριστεί κάποια σλαβονική επιρροή σ' αυτή την εποχή, αυτή είναι εκείνη του Νόβγκοροντ, ενός σλαβονικού Κράτους, οι παραδόσεις, η πολιτική, και οι τάσεις του οποίου ήταν τόσο αντίθετες προς εκείνες της σύγχρονης Ρωσίας που η μία θα μπορούσε να βρει την ύπαρξή της μονάχα πάνω στα ερείπια του άλλου. Υπό τον Γιαροσλάβ η υπεροχή των Βαράγγων σπάζει, αλλά σύγχρονα μ' αυτό εξαφανίζεται η κατακτητική τάση της πρώτης περιόδου, κι αρχίζει η πτώση της γοτθικής Ρωσίας. Η ιστορία αυτής της πτώσης, πιο στάσιμη από εκείνη της κατάχτησης και της διαμόρφωσης, αποδεικνύει τον αποκλειστικά γοτθικό χαραχτήρα της Αυτοκρατορίας των Ρούρικ.

Η ανακόλουθη, δυσκίνητη, και πρώιμη Αυτοκρατορία που οικοδόμησαν οι Ρούρικ, όπως και οι άλλες αυτοκρατορίες με παρόμοια ανάπτυξη, κατατέμνεται σε φέουδα, που διαιρούνταν και υποδιαιρούνταν μεταξύ των απογόνων των καταχτητών, ξεσχισμένα από φεουδαρχικούς πολέμους, και κομματιασμένα από τις επεμβάσεις ξένων λαών. Η υπέρτατη εξουσία του Μεγάλου Πρίγκιπα εξαφανίζεται μπροστά στις ανταγωνιστικές αξιώσεις εβδομήντα πριγκίπων εξ αίματος. Η απόπειρα του Ανδρέα του Σούζνταλ να ανασυστήσει κάποια μεγάλα μέλη της αυτοκρατορίας με την μετακίνηση της πρωτεύουσας από το Κίεβο στο Βλαντίμιρ αποδεικνύεται επιτυχής μόνο στη μετάδοση της αποσύνθεσης από το Νότο προς το κέντρο. Ο τρίτος διάδοχος του Ανδρέα παραιτείται ακόμα κι απ' την τελευταία σκιά υπεροχής, από τον τίτλο του Μεγάλου Πρίγκιπα, και απ' τον μοναχά κατ' όνομα φόρο τιμής που του προσφέρεται ακόμα. Τα φέουδα στο Νότο και τη Δύση γίνονται εκ περιτροπής λιθουανικά, πολωνικά, ουγγρικά, λιβονικά, σουηδικά. Το ίδιο το Κίεβο, η αρχαία πρωτεύουσα, ακολουθεί τη δική του μοίρα, αφού έχει συρρικνωθεί από έδρα του Μεγάλου Πριγκιπάτου σε έδαφος μιας πόλης. Έτσι, η Ρωσία των Νορμανδών εξαφανίζεται εντελώς από το προσκήνιο, και οι λιγοστές αδύναμες αναμνήσεις μέσα στις οποίες ακόμα επιβιώνει, διαλύονται πριν από την τρομερή εμφάνιση του Τζένγκις Χαν. Το αιματηρό τέλμα της μογγολικής σκλαβιάς, και όχι η άξεστη δόξα της νορμανδικής εποχής, διαμορφώνει το λίκνο της Μοσχοβίας, και η σύγχρονη Ρωσία δεν είναι παρά μια μεταμόρφωση της Μοσχοβίας.

Ο ταταρικός ζυγός διάρκεσε από το 1237 ως το 1462 – περισσότερο από δύο αιώνες· ένας ζυγός όχι μόνο συντριπτικός, αλλά και ατιμωτικός και καταστρεπτικός για την ίδια την ψυχή του λαού που έπεσε θύμα του. Οι μογγόλοι Τάταροι εγκαθίδρυσαν μια διακυβέρνηση συστηματικού τρόμου, καταστροφής και μαζικών σφαγών διαμορφώνοντας τους θεσμούς της. Όντας πενιχροί σε αριθμό κατ' αναλογία με τις τεράστιες καταχτήσεις τους, θέλησαν να τον μεγεθύνουν με μιαν άλω (*) πανικού, και να αραιώσουν, με μαζική σφαγή, τους πληθυσμούς που θα μπορούσαν να ξεσηκωθούν στα νώτα τους. Στη δημιουργία ερήμων οδηγούνταν, επιπλέον, από την ίδια οικονομική αρχή που έχει ερημώσει τα Χάιλαντς της Σκωτίας και την Καμπάνια ντι Ρόμα – τη μετατροπή των ανθρώπων σε πρόβατα, και των εύφορων εδαφών και των κατοικημένων τόπων σε βοσκοτόπια.

Ο ταταρικός ζυγός είχε διαρκέσει ήδη εκατό χρόνια προτού η Μοσχοβία εμφανιστεί από το σκοτάδι. Για να σπείρουν τη διχόνοια ανάμεσα στους ρώσους πρίγκιπες, και να διασφαλίσουν τη δουλική τους υποταγή, οι Μογγόλοι είχαν επαναφέρει τον τίτλο του Μεγάλου Πριγκιπάτου. Η διαμάχη ανάμεσα στους ρώσους πρίγκιπες γι' αυτό τον τίτλο ήταν, όπως έχει πει ένας σύγχρονος συγγραφέας, *«μια ελεεινή διαμάχη – η διαμάχη σκλάβων, κυριότερο όπλων των οποίων ήταν η διαβολή, και οι οποίοι ήταν πάντα έτοιμοι να καταγγείλουν ο ένας τον άλλον στους σκληρούς κυβερνήτες τους· φιλονικώντας για έναν υποβιβασμένο θρόνο, από όπου δε μπορούσαν να κινηθούν παρά με λεηλασία, πατροκτονικά χέρια – χέρια γεμάτα χρυσάφι και βαμμένα στο αίμα· οι οποίοι δεν τολμούσαν να αναρριχηθούν χωρίς να σέρνονται, ούτε να κρατηθούν παρά μόνο γονατιστοί, προσκυνώντας και τρέμοντας κάτω από το γιαταγάνι ενός Τάταρου, πάντα έτοιμοι να κυλίσουν στα πόδια του εκείνα τα δουλικά στέμματα, και τα κεφάλια με τα οποία τα φορούσαν»* (6). Ήταν σ' αυτή τη διαβόητη διαμάχη που ο κλάδος της Μόσχας κέρδισε τελικά τον αγώνα. Στα 1328 το στέμμα του Μεγάλου Πριγκιπάτου, που αποσπάστηκε από τον κλάδο του Τβερ με τη δύναμη της καταγγελίας και της δολοφονίας, το παρέλαβε στα πόδια του Ουζμπέκ Χαν ο Γιούρι, ο μεγαλύτερος αδερφός του Ιβάν Καλίτα. Ο Ιβάν Α΄ Καλίτα, και ο Ιβάν Γ΄, ο επονομαζόμενος ο Μέγας, προσωποποιούν τη Μοσχοβία ανερχόμενοι μέσω του ταταρικού ζυγού, και με τη Μοσχοβία να γίνεται μια ανεξάρτητη δύναμη μέσα από την εξαφάνιση της ταταρικής κυριαρχίας. Η όλη πολιτική της Μοσχοβίας, από την πρώτη είσοδό της στην ιστορική αρένα, συνοψίζεται στην ιστορία αυτών των δύο ατόμων.

Η πολιτική του Ιβάν Καλίτα ήταν απλά η εξής: να παίζει το άθλιο εργαλείο του Χαν (7), δανειζόμενος έτσι την ισχύ του, και μετά να την περιστρέφει γύρω από τους πριγκιπικούς ανταγωνιστές του και τους δικούς του υπηκόους. Για την επίτευξη αυτού του σκοπού, έπρεπε να παρεισφρεί στους Τατάρους με τη δύναμη της κυνικής κολακείας, με συχνά ταξίδια στη Χρυσή Ορδή (8), με ταπεινές ικεσίες για το χέρι μογγόλων πριγκιπισσών, με μια επίδειξη απεριόριστου ζήλου για τα συμφέροντα του Χαν, με την αδίστακτη εκτέλεση των διαταγών του, με φρικτές συκοφαντίες ενάντια στους δικούς του συγγενείς, συνδυάζοντας στον εαυτό του τους χαρακτήρες του τατάρου δήμιου, του συκοφάντη, και του δουλικού αρχηγού. Προβλημάτιζε τον Χαν με διαρκείς αποκαλύψεις μυστικών σκευωριών. Όποτε ο κλάδος του Τβερ πρόδιδε μία ελάχιστη επιθυμία εθνικής ανεξαρτησίας, έσπευδε στην Ορδή για να την καταγγείλει. Όπου συναντούσε αντίσταση, έβαζε τον Τάταρο να την ποδοπατά. Αλλά δεν αρκούσε να υποδύεται έναν χαρακτήρα· για να τον κάνει αποδεχτό, ήταν απαραίτητο και το χρήμα. Η μόνιμη δωροδοκία του Χαν και των αρχόντων του ήταν η μόνη σίγουρη βάση πάνω στην οποία θα εξύφαινε το νήμα του της εξαπάτησης και του σφετερισμού. Αλλά πώς ήταν δυνατό ο σκλάβος να πάρει τα χρηματικά μέσα για να δωροδοκήσει τον αφέντη; Έπεισε τον Χαν να τον τοποθετήσει φοροσυλλέκτη του σε όλα τα ρωσικά φέουδα. Μόλις επένδυσε σ' αυτή τη λειτουργία, απόσπασε χρήμα με ψεύτικα προσχήματα. Τον πλούτο που συσσωρεύτηκε με τον τρόμο που περιείχε το όνομα του Τάταρου, αυτός τον χρησιμοποίησε για να διαφθείρει τους ίδιους τους Τατάρους. Με δωροδοκία παρακίνησε έναν πριμάτο (9) να μεταφέρει την επισκοπική του έδρα από το Βλαντίμιρ στη Μόσχα, μετατρέποντας έτσι την τελευταία σε πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, καθότι έγινε η θρησκευτική πρωτεύουσα, και συνδυάζοντας την ισχύ της Εκκλησίας με εκείνη του θρόνου του. Με δωροδοκία δελέασε τους Βογιάρους (10) των ανταγωνιστών πριγκίπων σε προδοσία κατά των αρχηγών τους, και τους προσέλκυσε από τον εαυτό του σαν κέντρο τους. Με την κοινή επιρροή των μωαμεθανών Τατάρων, της ελληνικής Εκκλησίας, και των Βογιάρων, ενώνει τους πρίγκιπες που διαθέτουν φέουδα σε μια σταυροφορία ενάντια στον πιο επικίνδυνο απ' αυτούς – τον πρίγκιπα του Τβερ· κι έπειτα έχοντας οδηγήσει τους πρόσφατους συμμάχους του με τολμηρές απόπειρες σφετερισμού σε αντίσταση εναντίον του, σε έναν πόλεμο για το κοινό καλό, τραβά όχι το ξίφος αλλά σπεύδει στον Χαν. Με δωροδοκίες και αυταπάτες ξανά, τον ξελογιάζει να δολοφονήσει τους συγγενείς ανταγωνιστές του κάτω από τα πιο σκληρά μαρτύρια. Ήταν η παραδοσιακή πολιτική του Τάταρου να ελέγχει τους ρώσους πρίγκιπες τον έναν μέσω του άλλου, να τρέφει τις διαφωνίες τους, να ισοσταθμίζει τις δυνάμεις τους, και να μην επιτρέπει σε κανέναν να σταθεροποιείται. Ο Ιβάν Καλίτα μετατρέπει τον Χαν στο εργαλείο με το οποίο ξεφορτώνεται τους πιο επικίνδυνους ανταγωνιστές του, και παραμερίζει κάθε εμπόδιο στη δική του σφετεριστική πορεία. Δεν κυριεύει τα φέουδα, αλλά συγκαλυμμένα στρέφει τα δικαιώματα της ταταρικής κατάχτησης σε αποκλειστικό του όφελος. Διασφαλίζει τη διαδοχή του γιού του με τα ίδια μέσα με τα οποία είχε οικοδομήσει το Μεγάλο Πριγκιπάτο της Μοσχοβίας, αυτό το περίεργο κράμα πριγκιπάτου και υποτέλειας. Στη διάρκεια της βασιλείας του δεν παρεκκλίνει ούτε μια φορά από την πολιτική γραμμή που είχε χαράξει ο ίδιος, προσκολλημένος σ' αυτήν με μια πεισματική σταθερότητα, και ασκώντας τη με μεθοδική τόλμη. Έτσι γίνεται ο θεμελιωτής της μοσχοβίτικης ισχύος, και χαρακτηριστικά ο λαός του τον αποκαλεί Καλίτα – δηλαδή, το βαλάντιο, (το πορτοφόλι) επειδή ήταν το βαλάντιο και όχι το ξίφος με το οποίο άνοιγε το δρόμο του. Ακριβώς η περίοδος της βασιλείας του μαρτυρά την ξαφνική ανάπτυξη της λιθουανικής ισχύος η οποία διαμελίζει τα ρωσικά φέουδα από τη Δύση, ενώ ο Τάταρος τα στριμώχνει σε ένα σωρό από την Ανατολή. Ο Ιβάν, ενώ δεν τολμούσε

Συνέχεια στη σελ. 10

Κεφάλαιο 4 από την μπροσούρα «Αποκαλύψεις της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα»

Συνέχεια από τη σελ. 9

να αποκρούσει τη μία ατίμωση, ανυπομονούσε να μεγαλοποιήσει την άλλη. Δεν έπρεπε να παραπλανηθεί από την προσήλωση στο στόχο του με τα θέλγητρα της δόξας, το σκίρτημα της συνείδησης, ή την καταπόνηση του εξευτελισμού. Το όλο σύστημά του θα μπορούσε να αποδοθεί με λίγες λέξεις: ο μακιαβελισμός του σφετεριστή σκλάβου. Τη δική του αδυναμία – τη σκλαβιά του – τη μετέτρεψε σε κινητήριο μοχλό της δύναμής του.

Η πολιτική που χάραξε ο Ιβάν Α΄ Καλίτα είναι εκείνη των διαδόχων του· αυτοί έπρεπε μόνο να διευρύνουν τον κύκλο της εφαρμογής της. Την ακολούθησαν κοπιαστικά, σταδιακά, αλύγιστα. Από τον Ιβάν Α΄ Καλίτα, μπορούμε, επομένως, να περάσουμε κατευθείαν στον Ιβάν Γ΄, τον επονομαζόμενο και Μέγα.

Στην αρχή της βασιλείας του (1462-1505) ο Ιβάν Γ΄ ήταν ακόμα υποτελής στους Τάταρους· την εξουσία του αμφισβητούσαν οι πρίγκιπες που διέθεταν φέουδα· το Νόβγκοροντ, επικεφαλής των ρωσικών δημοκρατιών, κυριαρχούσε στο βορρά της Ρωσίας· η Πολωνία-Λιθουανία μοχθούσε για την κατάχτηση της Μοσχοβίας· τέλος, οι ιππότες της Λιβονίας δεν είχαν ακόμα αφοπλιστεί. Στο τέλος της βασιλείας του βλέπουμε τον Ιβάν Γ΄ καθισμένο σ' έναν ανεξάρτητο θρόνο, στο πλευρό του τη θυγατέρα του τελευταίου αυτοκράτορα του Βυζαντίου, στα πόδια του το Καζάν, και τα υπολείμματα της Χρυσής Ορδής να συρρέουν στην αυλή του· το Νόβγκοροντ και τις άλλες ρωσικές δημοκρατίες σκλαβωμένες – τη Λιθουανία εκμηδενισμένη, και το βασιλιά της ένα εργαλείο στα χέρια του Ιβάν – τους ιππότες της Λιβονίας κατατροπωμένους. Έκπληκτη η Ευρώπη, που στην αρχή της βασιλείας του Ιβάν, μόλις που γνώριζε την ύπαρξη της Μοσχοβίας, εγκλωβισμένης ανάμεσα στον Τάταρο και το Λιθουανό, θαμπώθηκε από την ξαφνική εμφάνιση μιας απέραντης αυτοκρατορίας στα ανατολικά της όρια, και ο ίδιος ο Σουλτάνος Βαγιαζήτ, μπροστά στον οποίο η Ευρώπη έτρεμε, άκουσε για πρώτη φορά την υπεροπτική γλώσσα του Μοσχοβίτη. Πώς, λοιπόν, πέτυχε ο Ιβάν τα ανδραγαθήματα αυτά; Ήταν ήρωας; Οι ίδιοι οι ρώσοι ιστορικοί τον δείχνουν έναν ομολογημένο δειλό.

Ας εξετάσουμε σύντομα της βασικές του αναμετρήσεις, στη σειρά με την οποία τις ανάλαβε και τις ολοκλήρωσε – τις αναμετρήσεις του με τους Τατάρους, με το Νόβγκοροντ, με τους πρίγκιπες που διέθεταν φέουδα, και τέλος με την Πολωνία-Λιθουανία.

Ο Ιβάν έσωσε τη Μοσχοβία από τον ταταρικό ζυγό, όχι με ένα τολμηρό χτύπημα, αλλά με την υπομονετική εργασία είκοσι περίπου χρόνων. Δεν έσπασε το ζυγό, αλλά απαγκιστρώθηκε με μυστικότητα. Η ανατροπή του ζυγού, ακολούθως, έχει περισσότερο την όψη έργου της φύσης παρά ανθρώπινης πράξης. Όταν το τατάρικο τέρας εξέπνευσε επιτέλους, ο Ιβάν εμφανίστηκε στο νεκροκρέβατό του σαν ένας γιατρός, που προμήνυε και συλλογιζόταν το θάνατο παρά σαν ένας πολεμιστής που τον υποβοήθησε. Ο χαρακτήρας κάθε λαού αναπτύσσεται με τη χειραφέτησή του από έναν ξενικό ζυγό· εκείνος της Μοσχοβίας στα χέρια του Ιβάν φαίνεται να έχει υποβιβαστεί. Συγκρίνετε μονάχα την Ισπανία στους αγώνες της ενάντια στους Άραβες με τη Μοσχοβία στους αγώνες της ενάντια στους Τατάρους.

Κατά την περίοδο ενθρόνισης του Ιβάν, η Χρυσή Ορδή είχε από καιρό εξασθενήσει, εσωτερικά από άγριες έριδες, εξωτερικά από τον αποχωρισμό των Τατάρων Νογκάι, την έκρηξη του Τιμούρ Ταμερλάνου, την άνοδο των Κοζάκων, και την εχθρότητα των Τατάρων της Κριμαίας. Η Μοσχοβία, αντίθετα, ακολουθώντας σταθερά την πολιτική που χάραξε ο Ιβάν Καλίτα, είχε αναπτυχθεί σε μια ισχυρή μάζα, τσακισμένη, αλλά ταυτόχρονα σφιχτά ενωμένη από τα ταταρικά δεσμά. Οι Χαν, λες κι ήταν σαγηνευμένοι, είχαν εξακολουθήσει να παραμένουν εργαλεία της μοσχοβίτικης μεγέθυνσης και συγκέντρωσης. Με υπολογισμό είχαν προσθέσει κάτι στην ισχύ της ελληνικής Εκκλησίας, η οποία, στα χέρια των μοσχοβιτών μεγάλων πριγκίπων, αποδείχτηκε το φονικότερο όπλο εναντίον τους.

Στο ξεσήκωμά του ενάντια στην Ορδή, ο Μοσχοβίτης δεν έπρεπε να επινοεί παρά μόνο να μιμείται τους ίδιους τους Τάταρους. Όμως ο Ιβάν δεν ξεσηκώθηκε. Αναγνώρισε ταπεινά τον εαυτό του σαν έναν σκλάβο της Χρυσής Ορδής. Δωροδοκώντας μια Τατάρα παραπλάνησε τον Χαν ώστε να διατάξει την υποχώρηση από τη Μοσχοβία των μογγόλων κατοίκων. Με παρόμοια και αδιόρατα και λαθραία βήματα εξαπάτησε τον Χαν με διαδοχικές παραχωρήσεις, όλες ολέθριες για την ισχύ του. Έτσι δεν κυρίευε, αλλά έκλεβε δύναμη. Αντί να σπρώχνει, προτιμούσε να μανουβράρει τον εχθρό του έξω από τα προπύργιά του. Συνεχίζοντας ακόμα να προσκυνά τους απεσταλμένους του Χαν, και να αυτοανακηρύσσεται υποτελής του, αποφεύγει την πληρωμή του φόρου υποτέλειας με ψεύτικα προσχήματα, εφαρμόζοντας όλα τα στρατηγήματα ενός σκλάβου φυγά που δεν τολμά να αντιμετωπίσει τον ιδιοκτήτη του, παρά μόνο γλιστρά έξω από την εμβέλειά του. Τελικά ο Μογγόλος ξυπνά από το λήθαργό του, και η ώρα της μάχης ηχεί. Ο Ιβάν, τρέμοντας από την απλή αίσθηση μιας ένοπλης αναμέτρησης, αποπειράται να κρυφτεί πίσω από το δικό του φόβο, και να αφοπλίσει τη μανία του εχθρού αποσύροντας το αντικείμενο πάνω στο οποίο έπρεπε να πάρει την εκδίκησή του. Διασώζεται μόνο από την επέμβαση των Τατάρων της Κριμαίας, των συμμάχων του. Απέναντι σε μια δεύτερη εισβολή της Ορδής, συγκεντρώνει επιδειχτικά τόσο δυσανάλογα ισχυρές δυνάμεις ώστε η απλή φήμη του αριθμού τους αποκρούει την επίθεση. Στην τρίτη εισβολή, ανάμεσα σε 200.000 άντρες, διαφεύγει σαν αισχρός λιποτάκτης. Συρμένος δισταχτικά πίσω, αποπειράται να παζαρέψει για συνθήκες σκλαβιάς, και τελικά, χύνοντας στο στρατό του το δικό του δουλοπρεπή φόβο, τον εμπλέκει σε έναν γενικευμένο και άτακτο αγώνα. Η Μοσχοβία περίμενε με αγωνία τον αναπόδραστο χαμό της, όταν ξαφνικά ακούει ότι από μια επίθεση στην πρωτεύουσά τους που έκανε ο Χαν της Κριμαίας, η Χρυσή Ορδή έχει αναγκαστεί να υποχωρήσει, κι έχει καταστραφεί στην υποχώρησή της από τους Κοζάκους και τους Τάταρους Νογκάι. Έτσι η ήττα μετατράπηκε σε επιτυχία, και ο Ιβάν είχε ανατρέψει τη Χρυσή Ορδή, όχι πολεμώντας την ο ίδιος, αλλά προκαλώντας την μέσω μιας προσποιητής επιθυμίας αγώνα με αμυντικές κινήσεις, οι οποίες εξουθένωσαν τα υπολείμματα ζωτικότητας και την εξέθεσαν στα φονικά χτυπήματα των φύλων της δικής της φυλής τα οποία είχε καταφέρει να μετατρέψει σε συμμάχους του. Έτσι τσάκωσε τον έναν Τάταρο μέσω του άλλου. Καθώς ο πελώριος κίνδυνος που είχε ο ίδιος καλέσει αποδείχτηκε ανίκανος να τον προδώσει με ένα απλό γνώρισμα ανδρισμού, έτσι και ο θαυματουργικός του θρίαμβος δεν τον ξεμυάλισε ούτε για μια στιγμή. Με διακριτική περίσκεψη δεν τόλμησε να ενσωματώσει το Καζάν στη Μοσχοβία, αλλά το μεταβίβασε σε ηγεμόνες που ανήκαν στην οικογένεια του Μενγκί-Γκιρέι, του συμμάχου του στην Κριμαία, για να το κρατήσει, κατά κάποιον τρόπο, για λογαριασμό της Μοσχοβίας. Με τα λάφυρα του κατατροπωμένου Τάταρου, αλυσόδεσε τον νικητή Τάταρο. Αλλά αν είναι πολύ φρόνιμο να υποθέσουμε, μαζί με τους μάρτυρες της ατίμωσής του, τον αέρα ενός καταχτητή, αυτός ο αγύρτης κατανόησε πλήρως πώς πρέπει να θαμπώνει η ανατροπή της ταταρικής αυτοκρατορίας από απόσταση – με τι άλω δόξας θα τον περιέβαλε, και πώς θα διευκόλυνε μια μεγαλοπρεπή είσοδο ανάμεσα στις ευρωπαϊκές Δυνάμεις. Ακολούθως ανέλαβε στο εξωτερικό τη θεατρική συμπεριφορά του καταχτητή, και, πράγματι, πέτυχε να κρύψει κάτω από τη μάσκα της υπερήφανης ευπάθειας και της ευέξαπτης υπεροψίας τη φορτικότητα του μογγόλου δουλοπάροικου, που ακόμα θυμόταν να ασπάζεται τον αναβολέα του μοχθηρότερου απεσταλμένου του Χαν. Πιθήκιζε σε πιο συγκρατημένο τόνο τη φωνή των παλιών αφεντάδων του, που τρομοκρατούσαν την ψυχή του. Ορισμένες μόνιμες φράσεις της σύγχρονης ρωσικής διπλωματίας, όπως είναι η μεγαλοψυχία, η πληγωμένη αξιοπρέπεια του αφέντη, είναι δανεισμένες από τις διπλωματικές οδηγίες του Ιβάν Γ΄.

Μετά την παράδοση του Καζάν, ξεκίνησε για μια μακριά σχεδιασμένη εκστρατεία ενάντια στο Νόβγκοροντ, που ήταν επικεφαλής των ρωσικών δημοκρατιών. Αν η ανατροπή του ταταρικού ζυγού ήταν, στα μάτια του, ο πρώτος όρος του μοσχοβίτικου μεγαλείου, η ανατροπή της ρωσικής ελευθερίας ήταν ο δεύτερος. Καθώς η δημοκρατία της Βιάτκα είχε κηρυχθεί ουδέτερη μεταξύ Μόσχας και Ορδής, και η δημοκρατία του Τσκοφ, με τις δώδεκα πόλεις της, είχε δείξει συμπτώματα δυσαρέσκειας, ο Ιβάν κολάκευε την τελευταία και προσποιήθηκε ότι ξέχασε την πρώτη, στο μεταξύ συγκεντρώνοντας όλες του τις δυνάμεις ενάντια στο Μέγα Νόβγκοροντ, με το χαμό του οποίου γνώριζε ότι η μοίρα των υπόλοιπων ρωσικών δημοκρατιών θα έπρεπε να έχει σφραγιστεί. Με την προοπτική μοιράσματος αυτής της πλούσιας λείας, τράβηξε με το μέρος του τους πρίγκιπες που διέθεταν φέουδα, ενώ ξεγέλασε τους Βογιάρους δουλεύοντας πάνω στο τυφλό τους μίσος για τη δημοκρατία του Νόβγκοροντ. Έτσι κατάφερε να βαδίσουν τρεις στρατοί ενάντια στο Νόβγκοροντ και να το καταβάλουν με δυσανάλογη δύναμη. Όμως τότε, για να μην κρατήσει το λόγο του στους πρίγκιπες, να μη στερηθεί τα αμετάκλητά του "Vos non vobis" (11), την ίδια στιγμή ανήσυχος, μη τυχόν το Νόβγκοροντ δεν έπρεπε ακόμα να χωνευτεί από την επιθυμία προβλεπτικής μεταχείρισης, θεώρησε ταιριαστό να επιδείξει μια ξαφνική αυτοσυγκράτηση· να ικανοποιηθεί με λύτρα και την αναγνώριση της επικυριαρχίας του· αλλά μέσα στην πράξη υποταγής της δημοκρατίας πέρασε λαθραία μερικές αμφίσημες λέξεις που τον έκαναν ανώτερο δικαστή και νομοθέτη της. Ύστερα υποδαύλισε τις έριδες ανάμεσα στους πατρικίους και τους πληβείους που μαίνονταν στο Νόβγκοροντ καθώς και στη Φλωρεντία. Από κάποια παράπονα των πληβείων βρήκε ευκαιρία να παρουσιαστεί ξανά στην πόλη, για να στείλει τους ευγενείς της, τους οποίους γνώριζε ότι διάκεινται εχθρικά απέναντί του, στη Μόσχα αλυσοδεμένους, και να σπάσει τον αρχαίο νόμο της δημοκρατίας που έλεγε ότι «κανένας από τους πολίτες της δεν πρέπει ποτέ να δικαστεί ή να τιμωρηθεί έξω από τα όρια της δικής της επικράτειας» (12). Απ' τη στιγμή αυτή έγινε ανώτατος κριτής. «Ποτέ», λένε οι χρονικογράφοι, «ποτέ μετά τον Ρούρικ δεν είχε συμβεί ένα τέτοιο γεγονός· ποτέ δεν είχαν δει οι μεγάλοι πρίγκιπες του Κιέβου και του Βλαντίμιρ τους Νοβγκοροντινούς να έρχονται και να υποτάσσονται σ' αυτούς σαν σε δικαστές τους. Μόνο ο Ιβάν μπορούσε να υποβιβάσει το Νόβγκοροντ σε τέτοιο βαθμό εξευτελισμού» (13). Εφτά χρόνια ξόδεψε ο Ιβάν για να διαφθείρει τη δημοκρατία με την άσκηση της δικαστικής του εξουσίας. Έπειτα, όταν βρήκε τη δύναμή του εξαντλημένη, θεώρησε τη στιγμή ώριμη για να αποκαλυφθεί. Για να βγάλει τη μάσκα του της μετριοπάθειας, χρειαζόταν, εκ μέρους του Νόβγκοροντ, μια παραβίαση της ειρήνης. Καθώς είχε προσποιηθεί ήρεμη υπομονή, έτσι προσποιήθηκε τώρα μια ξαφνική έκρηξη πάθους. Δωροδοκώντας έναν απεσταλμένο της δημοκρατίας για να τον προσφωνήσει στη διάρκεια μιας δημόσιας ακρόασης με το όνομα του ηγεμόνα, απαίτησε, με μιας, όλα τα δικαιώματα ενός δεσπότη – την αυτοεκμηδένιση της δημοκρατίας (14). Όπως είχε προβλέψει, το Νόβγκοροντ απάντησε στο σφετερισμό του με μια εξέγερση, με τη σφαγή των ευγενών, και την παράδοση στη Λιθουανία. Τότε ο μοσχοβίτης σύγχρονος του Μακιαβέλι παραπονέθηκε με τον τόνο και τη χειρονομία ηθικής αγανάχτησης. «Ήταν οι Νοβγκοροντινοί που τον αναζήτησαν για ηγεμόνα τους· και όταν, υποκύπτοντας στις επιθυμίες τους, είχε επιτέλους αναλάβει εκείνο τον τίτλο, τον αποκήρυξαν, είχαν την αναίδεια να τον δι-

αψεύσουν επίσημα στο όνομα όλης της Ρωσίας· είχαν τολμήσει να χύσουν το αίμα των συμπατριωτών τους που παρέμειναν πιστοί, και να προδώσουν τον παράδεισο και τα άγια χώματα των Ρώσων καλώντας μέσα στα όριά τους μια ξένη θρησκεία και κυριαρχία» (15). Όπως είχε, μετά την πρώτη επίθεση στο Νόβγκοροντ, ανοιχτά συμμαχήσει με τους πληβείους ενάντια στους πατρικίους, έτσι και τώρα προχώρησε σε μια μυστική συνωμοσία με τους πατρικίους ενάντια στους πληβείους. Βάδισε με τις ενωμένες δυνάμεις της Μοσχοβίας και των υποτελών της ενάντια στη δημοκρατία. Στην άρνησή της για άνευ όρων υποταγή, αυτός επανάφερε την ταταρική ανάμνηση της επικράτησης μέσω του τρόμου. Για έναν ολόκληρο μήνα χάραζε ολοένα και πιο στενά γύρω απ' το Νόβγκοροντ έναν κύκλο φωτιάς και καταστροφής, κρατώντας το ξίφος στο μεταξύ σε αναμονή, και παρακολουθώντας σιωπηλά μέχρις ότου η δημοκρατία, σπαραγμένη από φράξιες, να έχει διατρέξει όλες τις φάσεις άγριας απόγνωσης, παγερής δυσθυμίας, και παραιτημένης ανημπορίας. Το Νόβγκοροντ σκλαβώθηκε. Το ίδιο και οι άλλες ρωσικές δημοκρατίες. Είναι περίεργο να δούμε πώς ο Ιβάν άδραξε τη στιγμή ακριβώς της νίκης για να σφυρηλατήσει όπλα ενάντια στα εργαλεία αυτής της νίκης. Από την ένωση της εξουσίας του Νοβγκοροντιανού κλήρου με το στέμμα, εξασφάλισε ο ίδιος τα μέσα εξαγοράς των βογιάρων, για να τους χρησιμοποιεί εφεξής ενάντια στους πρίγκιπες, και προικίσματος των ακολούθων των βογιάρων, για να τους χρησιμοποιεί εφεξής ενάντια στους βογιάρους. Είναι ακόμα αξιοπρόσεχτο πόσο εξαιρετικά επίπονη προσπάθεια κατέβαλε πάντοτε η Μοσχοβία όπως και η σύγχρονη Ρωσία για να εκτελέσει τις δημοκρατίες. Το Νόβγκοροντ και οι αποικίες του σέρνουν το χορό· η δημοκρατία των Κοζάκων ακολουθεί· η Πολωνία τον κλείνει. Για να καταλάβει κανείς το ρωσικό μάσημα της Πολωνίας, θα πρέπει να μελετήσει την εκτέλεση του Νόβγκοροντ, που διάρκεσε από το 1478 ως τα 1528.

Ο Ιβάν φάνηκε να έχει αρπάξει την αλυσίδα με την οποία οι Μογγόλοι είχαν συντρίψει τη Μοσχοβία μόνο και μόνο για να δέσει μ' αυτή τις ρωσικές δημοκρατίες. Φάνηκε να σκλαβώνει αυτές τις δημοκρατίες μόνο και μόνο για να εκδημοκρατίσει τους ρώσους πρίγκιπες. Στη διάρκεια τριάντα τριών χρόνων είχε αναγνωρίσει την ανεξαρτησία τους, είχε ανεχτεί τις ιδιοτροπίες τους, και έσκυβε ακόμα και μπροστά στις προσβολές τους. Τώρα, με την ανατροπή της Χρυσής Ορδής, και με την ανατροπή των δημοκρατιών, είχε γίνει τόσο δυνατός, και οι πρίγκιπες, από την άλλη, είχαν γίνει τόσο αδύναμοι λόγω της επιρροής την οποία ασκούσε ο Μοσχοβίτης πάνω στους βογιάρους τους, που η απλή επίδειξη δύναμης εκ μέρους του Ιβάν αρκούσε για να κρίνει την αναμέτρηση. Όμως, εξαρχής, δεν απομακρύνθηκε από τη μέθοδό του της περίσκεψης. Ξεχώρισε τον πρίγκιπα του Τβερ, τον ισχυρότερο από τους ρώσους υποτελείς, σαν πρώτο στόχο των επιχειρήσεών του. Ξεκίνησε οδηγώντας τον σε επίθεση και σε μια συμμαχία με τη Λιθουανία, ύστερα τον κατήγγειλε σαν προδότη, έπειτα τον τρομοκράτησε μέσω διαδοχικών παραχωρήσεων καταστροφικών για τα μέσα άμυνας του πρίγκιπα, μετά εκμεταλλεύτηκε τη δυσμενή θέση στην οποία τον έβαλαν αυτές οι παραχωρήσεις όσον αφορά τους δικούς του υπηκόους, και ύστερα άφησε το σύστημα αυτό να εξαντλήσει τις συνέπειες του. Αυτό κατέληξε στην εγκατάλειψη της διαμάχης από τον πρίγκιπα του Τβερ και τη φυγή του στη Λιθουανία. Με το Τβερ ενωμένο με τη Μοσχοβία – ο Ιβάν προχώρησε με τρομερό σθένος στην εκτέλεση του καλομελετημένου του σχεδίου. Οι άλλοι πρίγκιπες υπέστησαν τον υποβιβασμό τους σε απλούς διοικητές σχεδόν χωρίς αντίσταση. Παρέμεναν ακόμα δύο αδελφοί του Ιβάν. Ο ένας πείστηκε να αποποιηθεί το φέουδό του· ο άλλος, δελεασμένος από την Αυλή και στερημένος τη φύλαξή του με υποκριτικές επιδείξεις αδελφικής αγάπης, δολοφονήθηκε.

Έχουμε τώρα φτάσει στην τελευταία μεγάλη αναμέτρηση του Ιβάν – εκείνη με τη Λιθουανία. Ξεκινώντας με την ενθρόνισή του, αυτή έληξε μόλις μερικά χρόνια πριν το θάνατό του. Στη διάρκεια τριάντα χρόνων αυτός περιόρισε την αναμέτρησή του σε έναν πόλεμο διπλωματίας, υποδαυλίζοντας και βελτιώνοντας τις εσωτερικές διχόνοιες ανάμεσα στη Λιθουανία και την Πολωνία, τραβώντας δυσαρεστημένους ρώσους υποτελείς της Λιθουανίας, και παραλύοντας τον εχθρό του με το να υποκινεί εχθρούς εναντίον του· τον Μαξιμιλιανό της Αυστρίας, τον Ματία Κορβίνο της Ουγγαρίας· και πάνω απ' όλους, το Στέφανο, τον οσποδάρο της Μολδαβίας, τον οποίο είχε προσδέσει με γάμο· τέλος, τον Μέγκι-Γκιρέι, που αποδείχτηκε τόσο ισχυρό εργαλείο ενάντια στη Λιθουανία όσο και ενάντια στη Χρυσή Ορδή. Πάνω στο θάνατο του πρίγκιπα Καζιμίρ, ωστόσο, και την ενθρόνιση του αδύναμου Αλέξανδρου, όταν οι θρόνοι της Λιθουανίας και της Πολωνίας προσωρινά αποσυνδέθηκαν· όταν οι δύο αυτές χώρες είχαν σακατέψει τις δυνάμεις τους σε αμοιβαίο αγώνα· όταν η πολωνική αριστοκρατία, χαμένη στις προσπάθειές της να αποδυναμώσει τη βασιλική εξουσία από τη μια μεριά, και να υποβιβάσει τους κμέτον (16) και τους πολίτες από την άλλη, εγκατάλειψε τη Λιθουανία, και της επέτρεψε να υποχωρήσει μπρος στις ταυτόχρονες εισβολές του Στέφανου της Μολδαβίας και του Μενγκί-Γκιρέι· όταν έτσι η αδυναμία της Λιθουανίας είχε γίνει αισθητή· τότε ο Ιβάν κατάλαβε ότι είχε ωριμάσει η δυνατότητα να απλώσει τη δύναμή του, και ότι οι συνθήκες ευνοούσαν μια επιτυχημένη έκρηξη απ' την πλευρά του. Ωστόσο δεν πήγε παραπέρα από μια θεατρική επίδειξη πολέμου – τη συγκέντρωση συντριπτικών δυνάμεων. Όπως είχε ολότελα προβλέψει, η προσποιητή επιθυμία αγώνα δεν έφτανε για να κάνει τη Λιθουανία να συνθηκολογήσει. Απόσπασε την αναγνώριση με συνθήκη των καταπατήσεων, που έγινε μυστικά τον καιρό του βασιλιά Καζιμίρ, και κατάτρεξε τον Αλέξανδρο ταυτόχρονα με τη συμμαχία του και με την κόρη του. Τη συμμαχία την αξιοποίησε για να απαγορέψει στον Αλέξανδρο την άμυνα ενάντια στις επιθέσεις που υποκινούσε ο πεθερός, και την κόρη για να ανάψει ένα θρησκευτικό πόλεμο ανάμεσα στον μισαλλόδοξο καθολικό βασιλιά και τους διωκόμενους υπηκόους του ελληνικής ομολογίας. Μέσα σ' αυτό τον αναβρασμό αποτόλμησε τέλος να τραβήξει το ξίφος, και άρπαξε τα ρωσικά φέουδα υπό λιθουανική κυριαρχία ίσαμε το Κίεβο και το Σμολένσκ.

Η ελληνική θρησκεία γενικά αποδείχτηκε ένα από τα πιο ισχυρά μέσα δράσης του. Αλλά για να διεκδικήσει την κληρονομιά του Βυζαντίου, να κρύψει το στίγμα της μογγολικής υποτέλειας κάτω από το μανδύα των Πορφυρογέννητων, να συνδέσει τον τυχάρπαστο θρόνο της Μοσχοβίας με τη δοξασμένη αυτοκρατορία του Αγ. Βλαδίμηρου, να δώσει στο δικό του πρόσωπο μια κοσμική κεφαλή για την ελληνική Εκκλησία, ποιον από όλο τον κόσμο έπρεπε να ξεχωρίσει ο Ιβάν; Τον Πάπα της Ρώμης. Στην αυλή του Πάπα κατοικούσε η τελευταία πριγκίπισσα του Βυζαντίου. Από τον Πάπα ο Ιβάν την υπέκλεψε, παίρνοντάς της όρκο να αποστατήσει – έναν όρκο από τον οποίο διέταξε τον δικό του πριμάτο να τον αποδεσμεύσει.

Μια απλή αντικατάσταση ονομάτων και ημερομηνιών θα αποδείξει με στοιχεία ότι ανάμεσα στην πολιτική του Ιβάν του Γ΄, και εκείνη της σύγχρονης Ρωσίας, υπάρχει όχι ομοιότητα αλλά ταυτότητα. Ο Ιβάν ο Γ΄, απ' την πλευρά του, απλά τελειοποίησε την παραδοσιακή πολιτική της Μοσχοβίας, που του κληροδότησε ο Ιβάν ο Α΄, ο Καλίτα. Ο Ιβάν Καλίτα, ο σκλάβος των Μογγόλων, απόχτησε μεγαλείο μετερχόμενος την ισχύ του μεγαλύτερου εχθρού του, του Τάταρου, ενάντια στους μικρότερους εχθρούς του, τους ρώσους πρίγκιπες. Και δε μπορούσε να μετέλθει την ισχύ του Τάταρου παρά μόνο με ψεύτικα προσχήματα. Αναγκασμένος να υποκρύπτει μπροστά στους αφέντες του τη δύναμη που πραγματικά συγκέντρωνε, έπρεπε να θαμπώνει τους συν-υποτελείς του με μια δύναμη που δεν κατείχε. Για να λύσει το πρόβλημά του έπρεπε να επεξεργαστεί όλα τα *τεχνάσματα* της πιο ελεεινής δουλείας σ' ένα σύστημα, και να εφαρμόσει αυτό το σύστημα με την υπομονετική εργασία του σκλάβου. Η ίδια η ανοιχτή βία μπορούσε να μπει σαν ίντριγκα μόνο μέσα σ' ένα σύστημα ίντριγκας, διαφθοράς και υπόγειου σφετερισμού. Δε μπορούσε να χτυπήσει προτού να έχει δηλητηριάσει. Η μοναδικότητα του σκοπού έγινε γι' αυτόν διπροσωπία δράσης. Για να καταπατά με τη δόλια χρήση μιας εχθρικής ισχύος, να αποδυναμώνει αυτή την ισχύ μέσω ακριβώς της χρήσης της, και να την ανατρέπει τελικά με τα αποτελέσματα που παράγονται μέσα από το δικό της μηχανισμό – αυτή την πολιτική εμπνεύστηκε ο Ιβάν Καλίτα από τον παράξενο χαρακτήρα τόσο της κυρίαρχης όσο και της υποτελούς φυλής. Η πολιτική του παρέμεινε ακόμα η πολιτική του Ιβάν Γ΄. Είναι ακόμα η πολιτική του Μεγάλου Πέτρου, και της σύγχρονης Ρωσίας, οποιεσδήποτε αλλαγές ονόματος, θέσης, και χαραχτήρα μπορεί να έχει υποστεί η χρησιμοποιηθείσα εχθρική ισχύς. Ο Μεγάλος Πέτρος είναι πράγματι ο εφευρέτης της σύγχρονης ρωσικής πολιτικής, αλλά έγινε τέτοιος μόνο ξεγυμνώνοντας την παλιά μοσχοβίτικη μέθοδο καταπάτησης από τον απλά τοπικό της χαραχτήρα και τις τυχαίες προσμίξεις της, διυλίζοντάς την σε μια περιεκτική φόρμουλα, γενικεύοντας το σκοπό της, κι εξυψώνοντας το αντικείμενό της από την ανατροπή συγκεκριμένων δοσμένων ορίων ισχύος στην προσδοκία απεριόριστης ισχύος. Μεταμόρφωσε τη Μοσχοβία σε σύγχρονη Ρωσία με τη γενίκευση του συστήματός της, και όχι με την απλή προσθήκη ορισμένων επαρχιών.

Για να ανακεφαλαιώσουμε. Είναι στο τρομερό και ελεεινό σχολείο της μογγολικής σκλαβιάς που ανατράφηκε και μεγάλωσε η Μοσχοβία. Συγκέντρωσε δύναμη μόνο μετατρεπόμενη σε *βιρτουόζο* στην τέχνη της υποτέλειας. Ακόμα και όταν χειραφετήθηκε, η Μοσχοβία συνέχισε να παίζει τον παραδοσιακό της ρόλο του σκλάβου ως αφέντης. Επί μακρόν ο Μεγάλος Πέτρος συνδύασε την πολιτική τέχνη του μογγόλου σκλάβου με την περήφανη φιλοδοξία του μογγόλου αφέντη, στον οποίον ο Τζένγκις Χαν είχε, με διαθήκη, κληροδοτήσει την κατάχτηση του κόσμου.

[1] Οι Ρουρικίδες ήταν δυναστεία ρώσων βασιλιάδων που κυβέρνησε στον ανατολικό σλαβικό κόσμο από τα τέλη του 9ου αι. ως τα 1598.

[2] Βυζαντινή Αυτοκρατορία

[3] Ph. Segur, *History of Russia and of Peter the Great*, London 1829, σ. 37.

[4] Ιστορική περιοχή στις ανατολικές ακτές της Βαλτικής.

[5] Βίκινγκς

[6] Ph. Segur, *History of Russia and of Peter the Great*, σ. 213-14.

[7] Ονομασία κυβερνητών τουρκικών και μογγολικών λαών.

[8] Φεουδαρχικό κράτος συγκροτημένο στις αχανείς εκτάσεις της κεντρικής Ασίας και ανατολικής Ευρώπης σαν αποτέλεσμα των μογγολικών καταχτήσεων της 5ης δεκαετίας του 13ου αι. Διατηρήθηκε ως τα τέλη του 15ου αι.

[9] Τίτλος/βαθμός που αποδίδεται σε (αρχι)επισκόπους ορισμένων χριστιανικών εκκλησιών.

[10] Μέλη της ανώτερης φεουδαρχικής τάξης της ρωσικής κοινωνίας από το 10ο ως τις αρχές του 18ου αι, υποκείμενοι μονάχα στην εξουσία των κυρίαρχων πριγκίπων.

[11] Μ' εσένα αλλά όχι για σένα.

[12] Ph. Segur, *History of Russia and of Peter the Great*, σ. 132.

[13] Ό.π.

[14] Η συνέχεια του κειμένου του κεφαλαίου αφαιρέθηκε από την έκδοση των *Αποκαλύψεων της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα* που ετοίμασε για δημοσίευση η Ελεονόρα Μαρξ-Άβελινγκ.

[15] Ph. Segur, *History of Russia and of Peter the Great*, σ. 134.

[16] Αγρότες

(*) ο φωτεινός περίγυρος της σελήνης και του ήλιου, το φωτοστέφανο, μεταφορικά σημαίνει ότι τυφλωνόμαστε από μια όψη των πραγμάτων βάση της οποίας σχηματίζουμε τη συνολική εικόνα.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΡΩΜΙΚΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΜΠΡΕΖΝΙΕΦΙΚΗΣ ΕΣΣΔ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΤΟΝ ΙΟΥΛΗ ΤΟΥ 1974

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα κείμενο του Μακάριου Δρουσιώτη, που δημοσιεύτηκε στο «Βήμα» πριν δυο χρόνια για την 40η επέτειο της τούρκικης εισβολής στην Κύπρο και αποκαλύπτει την βρώμικη στάση της ΕΣΣΔ εκείνες τις στιγμές. Ο Δρουσιώτης είναι ελληνοκύπριος και έχει γράψει ανάμεσα σε άλλα αξιόλογα βιβλία για το κυπριακό και το εξαιρετικά σημαντικό και πολιτικά πολύ τολμηρό: «Η εισβολή και οι Μεγάλες Δυνάμεις: η realpolitik των ΗΠΑ και το διπλό παιχνίδι της ΕΣΣΔ». Πιστεύουμε ότι αυτό το βιβλίο θα παίξει καταλυτικό ρόλο στην πολιτική, αλλά τελικά και στην ιδεολογική αφύπνιση και απελευθέρωση του κυπριακού λαού (ελληνοκύπριων και τουρκοκύπριων) πάνω στο εθνικό του ζήτημα. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι η διπλωματική αποστολή της Ρωσίας στην Κύπρο έκρινε σκόπιμο να διαμαρτυρηθεί γι αυτό το βιβλίο με μια επεμβατική κίνηση ασυνήθιστα ανοιχτή για τα συνήθεια της ύπουλης νεοτσαρικής διπλωματίας, χαρακτηρίζοντάς το «πολιτικά απαράδεκτο» και ζητώντας από τον Πρόεδρο της Κύπρου Αναστασιάδη να πάρει θέση εναντίον του συγγραφέα επειδή αυτός είναι ένας από τους συμβούλους του . Εννοείται ότι ο στην καλύτερη περίπτωση καιροσκόπος και στην χειρότερη διπρόσωπος Αναστασιάδης έσπευσε αμέσως να διαχωρίσει τη θέση του από εκείνη του συμβούλου του! (http://www.24news.com.cy/index.php?pageaction=kat&modid=1&artid=36866).

Το άρθρο του Δρουσιώτη στο Βήμα της 20/7/2014:

<<Η εισβολή στην Κύπρο και το διπλό παιχνίδι της ΕΣΣΔ
*Άγνωστα στοιχεία αποκαλύπτουν τις επιδιώξεις της Μόσχας στην Αν. Μεσόγειο και τη συμπόρευσή της με την τακτική της Τουρκίας**

Αυτές τις μέρες κυκλοφόρησε στην Κύπρο ένα νέο βιβλίο του Μακάριου Δρουσιώτη με τίτλο «Η εισβολή και οι Μεγάλες Δυνάμεις: η realpolitik των ΗΠΑ και το διπλό παιχνίδι της ΕΣΣΔ». Υστερα από έρευνα σε ξένα αρχεία, ο Δρουσιώτης όχι μόνο επιχειρεί να ανασκευάσει τη θεωρία της νατοϊκής συνωμοσίας, αλλά εισάγει για πρώτη φορά στην ιστοριογραφία του Κυπριακού τον παράγοντα Σοβιετική Ενωση. Ο συγγραφέας υποστηρίζει ότι η θεωρία της νατοϊκής συνωμοσίας είναι απότοκο της σοβιετικής προπαγάνδας και ότι η ΕΣΣΔ υποστήριξε την τουρκική εισβολή και την εδραίωση του στάτους κβο για να περιπλέξει το ΝΑΤΟ και να αποκτήσει η Μόσχα ευνοϊκή σχέση με την Τουρκία, εξυπηρετώντας τον στρατηγικό της στόχο να αποκτήσει πρόσβαση στη Μεσόγειο. Η Τουρκία εγγυήθηκε στη Σοβιετική Ενωση ότι δεν θα προσαρτούσε μέρος της Κύπρου, εξέλιξη που θα οδηγούσε στη νατοποίηση διά της διπλής ένωσης και δεν θα παραχωρούσε διευκολύνσεις στο ΝΑΤΟ, στο κατεχόμενο τμήμα του νησιού.

Η βασική θέση της Μόσχας ήταν πως το πραξικόπημα στην Κύπρο έγινε με τη συνεργασία των ΗΠΑ με στόχο την ένωση και τη νατοποίηση της Κύπρου και ότι με την τουρκική επέμβαση θα ακύρωνε αυτόν τον στόχο. Από την πρώτη μέρα του πραξικοπήματος η Μόσχα έκανε έντονο διάβημα στην Αθήνα ότι η Σοβιετική Ενωση δεν θα επέτρεπε «την επικράτηση αυτής της επικίνδυνης εξέλιξης στην Κύπρο και σε μια περιοχή που βρίσκεται κοντά στα σύνορά της». Το σοβιετικό πρακτορείο ειδήσεων TASS μετέδωσε ότι ήταν εξουσιοδοτημένο να δηλώσει ότι «το αντικυβερνητικό πραξικόπημα στην Κύπρο, για το οποίο ευθύνεται ο ελληνικός στρατός, θεωρείται στη Σοβιετική Ενωση ως ανοιχτή παραβίαση του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και των γενικά αποδεκτών κανόνων του διεθνούς δικαίου».

Το πραξικόπημα ενόχλησε τη Μόσχα

Στις 15 Ιουλίου 1974 ο πρέσβης της ΕΣΣΔ στην Αγκυρα Βασίλι Γκρουμπιάκοβ είχε συνάντηση μιας ώρας με τον πρόεδρο της Τουρκίας Φαχρί Κορούτουρκ. Ο Γκρουμπιάκοβ πληροφόρησε τον Κορούτουρκ ότι η Μόσχα ήταν έτοιμη να συνεργαστεί με την Αγκυρα για την υποστήριξη της ανεξαρτησίας και της ακεραιότητας της Κύπρου. Σε δηλώσεις του στον Τύπο ο Γκρουμπιάκοβ είπε: «Υποστηρίζουμε αυτούς που αγωνίζονται ενάντια στους πραξικοπηματίες».

Η Μόσχα έκανε διακοίνωση προς την αμερικανική κυβέρνηση και ο γενικός γραμματέας του ΚΚΣΕ Λεονίντ Μπρέζνιεφ έστειλε γράμμα στον Νίξον και του υπενθύμισε ότι υπήρχε «κατανόηση μεταξύ της Σοβιετικής Ενωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών - και μεταξύ πολλών άλλων χωρών, περιλαμβανομένης της Τουρκίας - ότι τα συμφέροντα του κυπριακού λαού και η ηρεμία της περιοχής ως συνόλου εξυπηρετούνται με τη διατήρηση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας της Κύπρου».

Η Μόσχα ζητούσε την αποκατάσταση του Μακαρίου στην εξουσία και την άμεση αποχώρηση από το νησί των ελλήνων αξιωματικών. Με τη θέση αυτή ευθυγραμμίστηκε και η Τουρκία, που ζητούσε την αποκατάσταση της συνταγματικής τάξης στο νησί για να αιτιολογήσει την επικείμενη εισβολή στην Κύπρο. Ο Μακάριος, ο οποίος είχε διαφύγει από την Κύπρο μετά το πραξικόπημα, προσέφυγε στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ για να καταγγείλει την Ελλάδα για εισβολή στην Κύπρο. Ο Μακάριος έφτασε στη Νέα Υόρκη και ήταν σε επαφή με τη σοβιετική μόνιμη αντιπροσωπεία στον ΟΗΕ.

Στις 3.30 το απόγευμα της 19ης Ιουλίου 1974, στη Νέα Υόρκη (10.30 το βράδυ ώρα Ελλάδας) άρχισε η συζήτηση της κυπριακής κρίσης στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, παρουσία του Μακαρίου. Ενόσω διεξαγόταν η συζήτηση, ο τουρκικός αποβατικός στόλος προσέγγιζε την Κύπρο. Η επικείμενη, εντός ωρών, τουρκική απόβαση στην Κύπρο δεν απασχόλησε το Συμβούλιο Ασφαλείας. Ολη η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από το ελληνικό πραξικόπημα, ενώ καθόλου δεν συζητήθηκε ο κίνδυνος τουρκικής εισβολής. Ο Μακάριος, ο οποίος ενεργούσε σε συντονισμό με τη Μόσχα, μίλησε στον ΟΗΕ και κατήγγειλε με ένταση την Ελλάδα για εισβολή, από τις συνέπειες της οποίας «θα υποφέρει ολόκληρος ο λαός της Κύπρου, τόσο οι Ελληνες όσο και οι Τούρκοι». Αποφασίστηκε να δοθεί χρόνος στον ΟΗΕ να ολοκληρώσει τις διαβουλεύσεις που είχαν ήδη αρχίσει για την έγκριση ψηφίσματος καταδίκης της επέμβασης της Ελλάδας στην Κύπρο. Μέχρι να ξημερώσει η επόμενη μέρα η Τουρκία επιτέθηκε κατά της Κύπρου με αεροπορικές και ναυτικές δυνάμεις και αποβίβασε στρατεύματα στο νησί.

Ο Γκρομίκο έδωσε το Ο.Κ.

Στις 20 Ιουλίου, κατόπιν οδηγιών της κυβέρνησής του, ο πρέσβης της Τουρκίας στη Μόσχα Ιλτέρ Τουρκμέν συνάντησε τον υπουργό Εξωτερικών της ΕΣΣΔ Αντρέι Γκρομίκο, για να τον ενημερώσει για τις τουρκικές προθέσεις. Σύμφωνα με τον Τουρκμέν, «ο Γκρομίκο δέχτηκε την αιτιολόγηση της τουρκικής επέμβασης στην Κύπρο με κατανόηση». Ωστόσο, ζήτησε διευκρινίσεις σε τρία σημεία:

1. *Αν ήταν η διχοτόμηση στις προθέσεις της Τουρκίας.*

Ο Τουρκμέν τον διαβεβαίωσε πως η διχοτόμηση, όπως και η ένωση, δεν ήταν επιλογές της χώρας του. «Η τουρκική απάντηση φάνηκε να τον ικανοποιεί».

2. *Αν θα αποχωρούσαν τα τουρκικά στρατεύματα.*

Ο Τουρκμέν απάντησε καταφατικά, αλλά «δεν τέθηκε συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα αποχώρησης».

3. *Το πολιτικό μέλλον του Μακαρίου και αν θα αποκαθίστατο στην εξουσία.*

Ο Τουρκμέν απάντησε ότι κατ' αρχάς η Τουρκία δεν αντετίθετο στην επιστροφή του Μακαρίου, αλλά ότι δεν ήταν αυτή που θα αποφάσιζε ποιος θα ήταν ο πρόεδρος της Κύπρου. Ο Γκρομίκο «φάνηκε να δέχεται την τουρκική θέση».

Ο Γκρομίκο είπε στον Τουρκμέν ότι το ελληνικό πραξικόπημα ισοδυναμούσε με την ένωση. «Είτε ο Σαμψών ανακήρυσσε την ένωση με την Ελλάδα τώρα είτε αργότερα, αν παρέμενε στην εξουσία, αυτός θα ήταν ο στόχος της κυβέρνησής του». Αυτός ήταν ο βασικός λόγος για τον οποίο η Μόσχα θα υποστήριζε την τουρκική εισβολή.

Η σοβιετική κυβέρνηση εξέδωσε ανακοίνωση και χαρακτήρισε την τουρκική εισβολή στην Κύπρο δικαιολογημένη αντίδραση στη «συνεχιζόμενη επίθεση εναντίον της κυπριακής ανεξαρτησίας από τον ελληνικό στρατό». Η Μόσχα υποστήριξε ότι «η ελληνική επίθεση» έγινε με την υποστήριξη «συγκεκριμένων κύκλων του ΝΑΤΟ».

Στην ανακοίνωση αναφερόταν ότι είχαν αρχίσει «ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ τουρκικών στρατευμάτων και των πραξικοπηματιών» και ότι τα κίνητρα της Τουρκίας ήταν «να υπερασπιστεί την τουρκική κοινότητα του νησιού και έχει δηλώσει ότι ανέλαβε αυτό το βήμα αφού πείστηκε ότι όλα τα ειρηνικά μέσα για την επίλυση της κρίσης είχαν εξαντληθεί».

Ανάλογη ήταν και η προσέγγιση του σοβιετικού Τύπου της 21ης Ιουλίου. Το TASS μετέδωσε δηλώσεις που είχε κάνει ο τουρκοκύπριος ηγέτης Ραούφ Ντενκτάς ότι οι τουρκικές δυνάμεις αποβιβάστηκαν στην Κύπρο «για να πολεμήσουν ενάντια στη χούντα, όχι ενάντια στους Ελληνοκυπρίους». Σχολιάζοντας την κάλυψη της εισβολής από τον σοβιετικό Τύπο, ο αμερικανός πρέσβης στη Μόσχα Ουόλτερ Στέσελ έγραψε σε τηλεγράφημά του ότι «οι Σοβιετικοί όχι μόνο μπορεί να έχουν ενημερωθεί εκ των προτέρων, αλλά μπορεί ακόμη και να έχουν λάβει διαβεβαιώσεις ότι στόχος της Τουρκίας ήταν η διατήρηση της κυπριακής ανεξαρτησίας».

Το ρωσικό βέτο

Αμέσως μετά την εκδήλωση της εισβολής οι ΗΠΑ κατέθεσαν σχέδιο ψηφίσματος στο Συμβούλιο Ασφαλείας για κατάπαυση του πυρός και έναρξη συνομιλιών μεταξύ της εγγυητριών δυνάμενων Βρετανίας, Τουρκίας και Ελλάδας. Το κίνητρο των ΗΠΑ ήταν να αποτρέψουν κίνδυνο ελληνοτουρκικού πολέμου. Οταν οι Αμερικανοί προσήλθαν για διαβουλεύσεις στο Συμβούλιο Ασφαλείας, βρήκαν τους Τούρκους να κάνουν λόμπι ενάντια στην κατάπαυση του πυρός. Οι Σοβιετικοί έθεταν βέτο στην κατάπαυση του πυρός με το δικαιολογητικό ότι δεν είχαν οδηγίες από τη Μόσχα. Η Σοβιετική Ενωση επέμενε στην έγκριση ψηφίσματος για καταδίκη του πραξικοπήματος πριν το Συμβούλιο Ασφαλείας ασχοληθεί με την κατάπαυση του πυρός.

Τελικά επήλθε ένας συμβιβασμός και εγκρίθηκε το προσχέδιο που είχε ετοιμαστεί για το πραξικόπημα με προσθήκη για κατάπαυση του πυρός και διεξαγωγή συνομιλιών. Ετσι εγκρίθηκε ομόφωνα στο ψήφισμα 353 της 20ής Ιουλίου 1974, με το οποίο ζητούνταν η αποχώρηση των ελλήνων αξιωματικών από την Κύπρο, χωρίς καμία αναφορά στα τουρκικά στρατεύματα. Σύμφωνα με τον αμερικανό μόνιμο αντιπρόσωπο στις διαβουλεύσεις για το ψήφισμα «οι Σοβιετικοί συνεργάζονταν στενά με την κυπριακή αντιπροσωπεία όλη τη μέρα, και μέχρι την τελευταία στιγμή επικοινωνούσαν τηλεφωνικά με τον Μακάριο, για να βεβαιωθούν ότι αποδεχόταν το ψήφισμα. Ο μόνιμος αντιπρόσωπος της Κύπρου Ρωσσίδης παρουσιαζόταν ως υπερβολικά πρόθυμος συνεργάτης των Σοβιετικών».

Οπως έγραψε σε τηλεγράφημα του ο μόνιμος αντιπρόσωπος των ΗΠΑ, «δεν υπήρχε από καμία αντιπροσωπεία, εκτός αυτής των ΗΠΑ, η πρόθεση για αποχή ή καταψήφιση του προσχεδίου της 19ης Ιουλίου, του οποίου η φρασεολογία για την απόσυρση στρατευμάτων απευθυνόταν ειδικά στους Ελληνες - παρά το γεγονός ότι το προσχέδιο αυτό ήταν χρονικά ξεπερασμένο, λόγω της τουρκικής επέμβασης».

Στη συζήτηση που ακολούθησε μετά την έγκριση του ψηφίσματος ο σοβιετικός αναπληρωτής μόνιμος αντιπρόσωπος Σάφροντσουκ διευκρίνισε ενώπιον του Συμβουλίου Ασφαλείας ότι η σχετική αναφορά στο ψήφισμα για την αποχώρηση του ξένου στρατιωτικού προσωπικού παρέπεμπε «στους έλληνες αξιωματικούς, των οποίων η κατάφωρη παρέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις της Κύπρου, με οδηγίες από την Αθήνα, είναι η πρωταρχική αιτία της σημερινής κρίσης».

Θεατής στον «Αττίλα»

Μετά την έγκριση του ψηφίσματος η Σοβιετική Ενωση παρέμεινε απλός θεατής των δραματικών εξελίξεων στην Κύπρο. Μάλιστα στις 29 Ιουλίου 1974, και ενώ η Τουρκία είχε αποβιβάσει χιλιάδες στρατιώτες στην Κύπρο, η Μόσχα έκανε διάβημα προς την Αθήνα για τη μη εφαρμογή του ψηφίσματος 353. Ο σοβιετικός πρεσβευτής στην Αθήνα επισκέφθηκε τον γενικό διευθυντή του υπουργείου Εξωτερικών, Αγγελο Βλάχο, και υπογράμμισε τη σημασία της αποχώρησης των «ξένων στρατευμάτων», εννοώντας τις ελληνικές δυνάμεις. Ο Βλάχος απάντησε πως το ψήφισμα αναφερόταν προφανώς και σε όλα τα τουρκικά στρατεύματα. Ο σοβιετικός πρέσβης απάντησε στον Βλάχο ότι «δεν συμφωνούσε ότι οι τουρκικές δυνάμεις περιλαμβάνονταν στον ορισμό των ξένων δυνάμεων» που αναφέρονταν στο ψήφισμα 353.

Στις 10 Αυγούστου 1974, λίγες μέρες πριν από τον δεύτερο γύρο της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, η τουρκική κυβέρνηση έστειλε στη Μόσχα, σε ειδική αποστολή, τον πρέσβη Ισμαήλ Σοϊζάλ, για να δώσει διαβεβαιώσεις στη σοβιετική κυβέρνηση ότι δεν είχε πρόθεση να διχοτομήσει την Κύπρο. Σύμφωνα με έκθεση του Τμήματος Ερευνας και Πληροφοριών του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για την αποστολή του Σοϊζάλ στη Μόσχα, οι Τούρκοι πιθανόν να ζητούσαν «την κατανόηση των Σοβιετικών στην περίπτωση που ένιωθαν υποχρεωμένοι να επαναλάβουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Κύπρο».

Ούτε λέξη και για τον «δεύτερο Αττίλα»

Αυτό έγινε στην πραγματικότητα, η Μόσχα παρέμεινε απλός θεατής και στον δεύτερο γύρο της εισβολής, στις 14 Αυγούστου 1974, που κατέληξε στην κατάληψη του 36% της κυπριακής επικράτειας από τον τουρκικό στρατό και την εκδίωξη 160.000 Ελληνοκυπρίων από τα σπίτια τους. Η Μόσχα, που είχε αναστατώσει όλον τον κόσμο για το ελληνικό πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου, δεν είπε ούτε μία λέξη για την τουρκική εισβολή και το αποτέλεσμά της.

Ο υπουργός Εξωτερικών Αντρέι Γκρομίκο βρισκόταν σε διακοπές και δεν έκρινε σκόπιμο να επιστρέψει στη Μόσχα. Ο πρέσβης της Τουρκίας στη Μόσχα Ιλτέρ Τουρκμέν συνάντησε δύο φορές τον αναπληρωτή υπουργό Εξωτερικών Σέμιον Κόζιρεφ, στις 14 και στις 15 Αυγούστου. Ο Τουρκμέν «δεν διαπίστωσε καμία αλλαγή στη σοβιετική στάση», με μόνη εξαίρεση το ότι δεν μιλούσαν πια για τον Μακάριο και την επιστροφή του στην Κύπρο, που «ξεκάθαρα είναι δευτερεύον ζήτημα γι' αυτούς τώρα».

Ο πρωθυπουργός της Τουρκίας Μπουλέντ Ετζεβίτ, σε συνέντευξη Τύπου που έδωσε για να εξηγήσει τη νέα επιθετική ενέργεια της Τουρκίας στην Κύπρο, είπε ότι «καμία ανεπιθύμητη αντίδραση» δεν υπήρξε από τη Σοβιετική Ενωση και φρόντισε να διαβεβαιώσει και δημόσια τη Μόσχα ότι η Αγκυρα λάμβανε υπόψη τις ανησυχίες της για τις γεωπολιτικές ισορροπίες

Συνέχεια στη σελ. 15

ΚΥΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ Η ΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΜΙΛΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

ΟΑΚΚΕ από την αρχή της ίδρυσης της. Αυτή τη θέση μας τη στηρίξαμε στη γενική πολιτική ανάλυση μας και στα λίγα στοιχεία που μας έδινε η επίσημη στάση της ΕΣΣΔ το 1974 στην εισβολή που εκφράστηκε μέσω του πρακτορείου ΤΑΣ καθώς και στα στοιχεία που έφερε αργότερα στο φως ο τούρκος δημοσιογράφος Αλι Μπιράντ σχετικά με την ενθάρρυνση που έδωσε ο σοβιετικός πρεσβευτής στην Άγκυρα στην τούρκικη ηγεσία. Σήμερα η θέση αυτή έχει επιβεβαιωθεί για τα καλά από δημοκράτες ελληνοκύπριους δημοσιολόγους που μελέτησαν τα ανοιχτά πλέον διαθέσιμα δυτικά διπλωματικά αρχεία της εποχής. Το πιο βασικό συμπέρασμα αυτής της έρευνας σχετικά με το ρόλο της Ρωσίας (η οποία κυριαρχούσε απόλυτα μετά την παλινόρθωση του 1956 στη διπλωματία της ΕΣΣΔ), εκτίθεται στο πολύ σημαντικό βιβλίο του Μακάριου Δρουσιώτη: *«Η εισβολή και οι Μεγάλες Δυνάμεις: η realpolitik των ΗΠΑ και το διπλό παιχνίδι της ΕΣΣΔ»* (Παραθέτουμε σε αυτό το φύλλο της *Νέας Ανατολής* μια συμπυκνωμένη τοποθέτηση του βασικού συμπεράσματος του βιβλίου αυτού), βιβλίο το οποίο κατήγγειλε επίσημα το 2014 η ρώσικη διπλωματική αποστολή στην Κύπρο!

Η αληθινή διαφορά της σημερινής αποτυχίας σε σχέση με την αποτυχία του 2004 είναι ότι τώρα υπάρχουν φωνές στην Κύπρο και μάλιστα ένα ολόκληρο πολιτικό ρεύμα, κυρίως ελληνοκύπριοι, που ανοιχτά καταγγέλλουν τη Ρωσία για την πολύχρονη και μεθοδική επέμβαση της ενάντια στην ενοποίηση του νησιού. Το πιο σημαντικό μάλιστα είναι ότι για πρώτη φορά και στη Δύση, ιδιαίτερα στο δημοκρατικό κομμάτι των ΗΠΑ, γίνεται αντιληπτό ότι η Ρωσία παίζει εδώ και χρόνια τον βασικό ρόλο στον τορπιλισμό κάθε λύσης στο Κυπριακό. Σε αυτό έχει παίξει καθοριστικό ρόλο η άνοδος του Τραμπ στην εξουσία που φώτισε τον πελώριο ρόλο της ρώσικης βοήθειας σε αυτήν. Είναι χαρακτηριστικό το άρθρο των Τάιμς της Νέας Υόρκης της 5 του Φλεβάρη ότι η ανάμειξη της Ρωσίας στην εκλογή Τραμπ προκάλεσε έναν συναγερμό στην Ευρώπη, *«πράγμα που ενθάρρυνε τις φωνές στην Κύπρο* που *προειδοποιούν ότι τα γεωπολιτικά συμφέροντα της Ρωσίας προσδιορίζουν την απόφασή της να εμποδίσει κάθε λύση του κυπριακού».* (https://www.nytimes.com/2017/02/05/world/europe/cyprus-fears-russian-meddling-in-its-settlement-talks.html).

Η ρώσικη υπονόμευση στο σχέδιο Ανάν

Το βασικό πάντως δεν είναι οι όποιες εξωτερικές επιρροές στη διαμόρφωση της νέας αυτής πολιτικής συνείδησης των ελληνοκύπριων δημοκρατών. Το βασικό είναι ότι η ρώσικη διπλωματία έχει κάνει πολλά που έχουν πια μαζευτεί. Εκτός δηλαδή από την υποκίνηση της τούρκικης εισβολής του 1974 δεν μπορούν πια να κρυφτούν και οι επεμβάσεις της στις επόμενες απόπειρες επίλυσης του κυπριακού. Η πιο καθοριστική από αυτές είναι η αποφασιστική της βοήθεια στην καταψήφιση της λύσης Ανάν το 2004 από τους ελληνοκύπριους. Σε αυτήν έπαιξε καίριο ρόλο το ΑΚΕΛ που άλλαξε την τελευταία στιγμή τη θέση του στο δημοψήφισμα και από «ναι» την έκανε «όχι». Το πάτημα για να κάνει αυτήν την κολοτούμπα το ΑΚΕΛ του το έδωσε η Ρωσία όταν μόνη της από τα 15 μέλη του Συμβούλιου Ασφαλείας του ΟΗΕ καταψήφισε μια βασική προϋπόθεση για να εφαρμοστεί το σχέδιο Ανάν. Η προϋπόθεση αυτή ήταν να αναλάβουν οι στρατιωτικές δυνάμεις του ΟΗΕ την ευθύνη για την ασφάλεια των ελληνοκύπριων όσο θα παρέμεναν τα τούρκικα στρατεύματα στη Βόρεια Κύπρο. Σύμφωνα δηλαδή με το σχέδιο Ανάν τα τούρκικα στρατεύματα κατοχής θα φεύγανε από την Κύπρο και θα μένανε μόνο 600 στρατιώτες (όσοι και πριν την εισβολή), αλλά αυτό θα γινόταν σταδιακά όσο θα λειτουργούσε το κοινό κυπριακό κράτος. Μόλις λοιπόν έβαλε βέτο η Ρωσία την πρόταση να αναλάβουν τα στρατεύματα του ΟΗΕ την ασφάλεια των ελληνοκύπριων ωσότου φύγουν τα τούρκικα στρατεύματα (https://www.globalpolicy.org/component/content/article/196/42655.html), το ΑΚΕΛ δήλωσε ότι αλλάζει θέση και καταψηφίζει τη συμφωνία. Βέβαια για να μην εκτεθεί εντελώς γι αυτό το σαμποτάρισμα της ενοποίησης η Ρωσία δικαιολόγησε το βέτο της λέγοντας ότι αυτό ήταν απλά «τεχνικό», δηλαδή διαδικαστικό, επειδή τάχα η πρόταση για τα στρατεύματα του ΟΗΕ δεν ήταν καλά προετοιμασμένη και ήρθε πριν το δημοψήφισμα στην Κύπρο οπότε ένα «ναι» σε αυτήν θα επηρέαζε την έκβαση του δημοψηφίσματος. Μα το «ναι» ήταν απλά επιβεβαίωση της συμφωνίας ενώ με το «όχι» της η Ρωσία ακριβώς πριν το δημοψήφισμα το επηρέαζε υπέρ του «όχι» δίνοντας κυρίως στο ΑΚΕΛ το επιχείρημα για την αντιστροφή της γραμμής του.

Το προβοκάρισμα των συνομιλιών Χριστόφια- Ταλάτ

Μετά το σχέδιο Ανάν έγινε άλλη μια απόπειρα για επίλυση του κυπριακού με συνομιλίες μεταξύ των δύο κοινοτήτων. Αυτή έγινε όταν στην ηγεσία των δύο κοινοτήτων βρέθηκαν δύο καλοί φίλοι της Μόσχας ο Χριστόφιας του ΑΚΕΛ και ο Ταλάτ του αντίστοιχου τουρκοκυπριακού κόμματος. Το βασικό άρθρο πίστης των δύο συνομιλητών ήταν ότι δεν έπρεπε να αναλάβει βασικό διαιτητικό ρόλο ο ΟΗΕ αλλά να λύσουν το πρόβλημα μόνες τους οι δύο κοινότητες και ο ΟΗΕ απλά να παρακολουθεί από κοντά αυτές τις συνομιλίες και να τις διευκολύνει. Αυτή ήταν πάντα η απαίτηση της Ρωσίας όχι επειδή νοιαζόταν για την ανεξαρτησία του νησιού, αλλά επειδή από τη μια μεριά έλεγχε από την εποχή του Μακάριου την ελληνοκυπριακή διπλωματία και από την άλλη επειδή ζητούσε πάγια μόνο ενός είδους μεσολάβηση, μια Διεθνή Συνδιάσκεψη για την Κύπρο στην οποία αυτή θα μπορούσε να παίζει αποφασιστικό ρόλο στη σύνθεσή της πράγμα που δεν μπορούσε να κάνει μέσα στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ όπου ήταν μειοψηφία, όπως αποδείχτηκε άλλωστε στο ψήφισμα του 2004. Ωστόσο επειδή οι συνομιλίες Χριστόφια-Ταλάτ προχωρούσαν κάτω από την πίεση κυρίως της ΕΕ, που ήθελε να κλείσει η μεγάλη πληγή της διασπασμένης Κύπρου που έχει εντός της, τις ανατίναξε το χακάρισμα των δεκάδων χιλιάδων αρχείων του τότε ειδικού συμβούλου του ΟΗΕ για το Κυπριακό αυστραλού Ντόουνερ. Αυτό το χακάρισμα έγινε σύμφωνα με τις αρμόδιες υπηρεσίες του ΟΗΕ από την ΚΥΠ της Κύπρου, που ήταν κάτω από τη εξουσία του Χριστόφια αν και ο Χριστόφιας ποτέ δεν κατηγορήθηκε γι αυτό. Μέσα από αυτήν την υποκλοπή οι εχθροί της λύσης στην Κύπρο εντόπισαν κυρίως ένα έγγραφο της αλληλογραφίας του Ντόουνερ που το διαστρέβλωσαν στη συνέχεια έτσι ώστε να φαίνεται ότι ο ΟΗΕ, σαν δίαυλος των δυτικών θέλει να επιβάλλει δικές του προτάσεις στην ελληνοκυπριακή πλευρά και όχι να διευκολύνει τις συνομιλίες. Μετά από αυτή τη συκοφάντηση ο Χριστόφιας καθυστέρησε στο έπακρο τις συνομιλίες , στη συνέχεια προχώρησε σε μια επίθεση στις πιο διαλλακτικές από τις προηγούμενες φορές τουρκικές προτάσεις , επίθεση στην οποία βρήκε ανοιχτό υποστηρικτή του μόνο τη Ρωσία, και τελικά οι συνομιλίες βούλιαξαν και διακόπηκαν άδοξα. (http://cyprus-mail.com/2016/05/03/christofias-moscow-axis/)

Το μεγάλο και αποκαλυπτικό για Ρωσία-Κοτζιά ναυάγιο στο Κρανς Μοντανά

Στις τελευταίες διαπραγματεύσεις για την επίλυση του Κυπριακού, αυτές του 2016-17 που μόλις κατέληξαν στο ναυάγιο του Κρανς Μοντανά στην Ελβετία η ρώσικη ανάμειξη ενάντια σε μια συμφωνία ήταν η πιο ανοιχτή και πιο ωμή από κάθε άλλη φορά. Και τούτο επειδή αυτή τη φορά μπορούσε να κάνει περισσότερες υποχωρήσεις η πολύ χτυπημένη από τη Δύση κυβέρνηση Ερντογάν για να βγει από το γενικότερο αδιέξοδο στο οποίο έχει βρεθεί η Τουρκία καθώς είναι παγιδευμένη στην κατοχή εδάφους ενός ευρωπαϊκού κράτους, πράγμα που την έχει, και δίκαια, απομονώσει διεθνώς. Επίσης ακόμα βαρύτερες αισθάνεται τις συνθήκες αυτής της διεθνούς απομόνωσης ο τουρκοκυπριακός πληθυσμός, που δεν μπορεί να έχει επαφή με τον έξω κόσμο, ειδικά με την Ευρώπη στην οποία ανήκει ο Νότος του νησιού, παρά μόνο μέσω Τουρκίας, και που στερείται κεφάλαια αλλά και συμμετοχή στους φυσικούς πόρους της Κύπρου (ιδιαίτερα σε ότι αφορά τον υποθαλάσσιο πλούτο σε υδρογονάνθρακες), επειδή ακόμα δεν βρίσκεται μια λύση.

Από την άλλη όσο περνάει ο καιρός ο ελληνοκυπριακός πληθυσμός καταλαβαίνει ότι η συνέχιση της μη λύσης παγιώνει την κατοχή της μισής χώρας του από τον ισχυρό στρατό μιας γειτονικής μεγάλης χώρας και ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο ανησυχητικό από αυτή τη συνεχιζόμενη σύγκρουση σε μια περιοχή του πλανήτη που κυριολεκτικά φλέγεται εξαιτίας των επεμβάσεων των μεγάλων δυνάμεων και την επέλαση των κάθε λογής κανιβαλισμών. Μάλιστα ένα όχι ασήμαντο κομμάτι της αστικοδημοκρατικής διανόησης της Κύπρου έχει αρχίσει να συνειδητοποιεί στα σοβαρά ότι η μαύρη γραμμή του εθνοτικού διχασμού και της κατοχής έχει τουλάχιστον τα τελευταία 40 χρόνια την σφραγίδα του ρώσικου παράγοντα και πιέζει πιο έντονα από παλιά για μια λύση. Αυτή η γραμμή έχει αποδειχτεί ότι είναι πολύ ισχυρή μέσα στο κατεξοχήν ευρωπαϊκό κόμμα της Κύπρου, το ΔΗΣΥ, του οποίου την αρχηγία έχει ο για μας πολύ αμφίβολων στόχων και πολιτικής φυσιογνωμίας Αναστασιάδης. Ενώ φαίνεται δηλαδή σαν να είναι ευρωπαιόφιλος, στις κρίσιμες στιγμές συμπαρατάσσεται πάντα με το ρώσικο μπλοκ. Όμως έχει σημασία ότι η μεγάλη μάζα των στελεχών του κόμματος του θέλει μια λύση από την εποχή που αρχηγός του κόμματος ήταν ο Κληρίδης, ο οποίος παρά τις διαρκείς υποχωρήσεις του στους «απορριπτικούς» και στη Ρωσία, ήθελε πραγματικά την ενοποίηση του νησιού.

Από όλο αυτόν τον κόσμο που θέλει τη λύση και ιδιαίτερα για την ΕΕ που, όπως είπαμε παραπάνω, πιέζει ασταμάτητα για να τελειώσει η εκρηκτική κυπριακή περιπλοκή που την έχει καταπιεί μέσα της, δυναμώνουν οι πιέσεις για μια συμφωνία, οπότε γίνονται πιο δραματικές οι διαπραγματεύσεις κάθε φορά.

Έτσι αυτή τη φορά η ρώσικη διπλωματία βγήκε πιο ανοιχτά στο «κλαρί». Η κίνησή της σταθμός ήταν όταν στην αρχή του χρόνου ο πρεσβευτής της Ρωσίας στην Κύπρο Οσάτσι συμμετείχε καταχειροκροτούμενος σε ένα «σεμινάριο στελεχών» που το είχαν διοργανώσει οι απορριπτικοί για να συγκροτήσουν το μέτωπο του «όχι» (ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, Οικολόγοι κλπ) ώστε να ματαιώσουν την νέα απόπειρα λύσης μέσα από τις συνομιλίες Αναστασιάδη- Ακιντζί. Ο Οσάτσι ήταν ο μόνος πρεσβευτής που το έκανε αυτό και ήταν κάτι που δεν είχε ξαναγίνει ποτέ προηγούμενα. Όταν η παρουσία του εκεί έγινε γνωστή, οπότε προκλήθηκε μεγάλη δυσφορία στην κυβέρνηση Αναστασιάδη και το θέμα έπαιρνε απειλητικές διαστάσεις ο Οσάτσι βγήκε να πει ότι: *«είχε την εντύπωση ότι πήγαινε σε μια συζήτηση όπου θα αναλύονταν επιστημονικές θέσεις, κάτι που θα μπορούσε να βοηθήσει και τις δικές του γνώσεις επί του θέματος».* Οι γελοίες αυτές εξηγήσεις που έδωσε ο Οσάτσι *«θεωρήθηκαν πολύ ικανοποιητικές από την κυβέρνηση»:* (Πολίτης https://politis.com.cy/article/o-rosos-presvis-adiase-tous-pente), αλλά για όσους στην Κύπρο έχουν κάτι καταλάβει για το ποιος βάζει μπουρλότο κάθε φορά στη λύση το θέμα δεν έχει κλείσει.

Άλλωστε η φωτιά που ο Οσάτσι έβαλε στα φρύγανα του ελληνικού σοβινισμού δεν ήταν προορισμένη να καταλαγιάσει αφού ήδη ο πιο πιστός ΥΠΕΞ της Ρωσίας μέσα στην ΕΕ, αν όχι στον κόσμο ολόκληρο, ο Νίκος Κοτζιάς ανατίναξε τις συνομιλίες -που μόνο τυπικά θα τέλειωναν λίγους μήνες μετά στο Κρανς Μοντανά- όταν στα τέλη του 2016 με το γνωστό σήμερα σαν «έγγραφο Κοτζιά» έριχνε την βόμβα που κλείνει την πόρτα σε κάθε λύση στο κυπριακό για μια ολάκερη ιστορική περίοδο: τη θέση ότι η Αθήνα δεν αποδέχεται λύση του Κυπριακού η οποία δεν θα ακυρώνει την παραμονή *«έστω και μικρής τουρκικής στρατιωτικής δύναμης για μεταβατική περίοδο»* (Εφημερίδα Πολίτης, https://politis.com.cy/article/o-kotzias-i-engiisis-ke-o-nekrothaftis-tis-kgb) και **κυρίως δεν θα απορρίπτει από την πρώτη στιγμή τις εγγυήσεις τρίτων χωρών**. Διευκρινίζοντας την θέση του αυτή μέσα σε αυτό το πνεύμα είπε ότι θέλει *«πρώτα απ όλα η ροή της αποχώρησης του (τουρκικού) στρατού να είναι διαρκής, μια μεγάλη αποχώρηση την πρώτη βδομάδα, αν είναι δυνατόν από την πρώτη μέρα, και μετά μια διαρκής αποχώρηση με μια προσδιορισμένη χρονική διορία»* (Politico 15/01.2017 http://www.politico.eu/article/greek-minister-blamed-for-derailing-cyprus-reunification-talks-kotzias/).

Έτσι ξαφνικά τοποθετημένη αυτή η απαίτηση και μάλιστα από την Ελλάδα και όχι από τους ελληνοκύπριους, σε συνδυασμό με την απουσία κάθε εγγύησης από την Τουρκία για την ασφάλεια των τουρκοκύπριων για μια μεταβατική περίοδο τόση ώστε η όποια συμφωνία να προλάβει να δοκιμαστεί στην πράξη και να έχει επιτευχθεί κάποια σχετική εμπιστοσύνη ανάμεσα στους δύο λαούς ώστε αυτή να λειτουργήσει, σημαίνει μαθηματικά σίγουρη απόρριψη της πρότασης από τους τουρκοκύπριους. Η αποχώρηση των στρατευμάτων πρέπει να αρχίσει από την αρχή της εφαρμογής με αποχώρηση ενός αρκετού μέρους του τούρκικου στρατού **αλλά κατά στάδια**, όπου θα επιβεβαιώνεται η εφαρμογή της συμφωνίας οπότε ο τουρκικός στρατός θα φτάσει σε πλήρη αποχώρηση ή έστω στους 600 στρατιώτες, μετά από αρκετά χρόνια, όπως πρόβλεπε το σχέδιο Ανάν. Αν δεν υπάρχει μια τέτοια μεταβατική περίοδος ο τουρκοκυπριακός πληθυσμός θα ζει στον τρόμο και το μόνο που θα κάνει θα είναι να στυλώνει τα πόδια σε κάθε βήμα εφαρμογής της συμφωνίας το οποίο θα απαιτεί κάποια στοιχειώδη εμπιστοσύνη. Από την άλλη μεριά κάθε τέτοιο στύλωμα θα είναι εργαλείο ενίσχυσης των τούρκων και τουρκοκύπριων σοβινιστών, όπως έγινε άλλωστε με το πρώτο κυπριακό Σύνταγμα του 1960, το επονομαζόμενο της Ζυρίχης, όταν αρνήθηκε την εφαρμογή του κυρίως ο Μακάριος.

Στον εσωτερικό πυρήνα του Κυπριακού η δικαιολογημένη ιστορική ανασφάλεια των τουρκοκύπριων

Τα λέμε αυτά γιατί το βαθύ πρόβλημα που βρίσκεται στον εσωτερικό πυρήνα του κυπριακού, είναι η απειλή που αισθάνθηκε η τουρκοκυπριακή εθνική μειονότητα στην Κύπρο από την ελληνοκυπριακή, στο βά-

Συνέχεια στη σελ. 14

ΚΥΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ Η ΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΜΙΛΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Συνέχεια από τη σελ 13

θος νεοελληνική εθνοεκκαθαριστική νοοτροπία που είναι καθαρά τσαρικής επιρροής και υποδαύλισης. Αυτή η νοοτροπία έγινε πρακτική βία, με σφαγές εκατοντάδων αμάχων και με τον περιορισμό των τουρκοκύπριων σε θύλακες έκτασης ίσης με το 5% του κυπριακού εδάφους την ώρα που ο τουρκοκυπριακός πληθυσμός ήταν το 18% του συνολικού. Αυτά τα τρομερά και γενικά άγνωστα στον ελληνικό λαό έγιναν αφότου ιδρύθηκε το κοινό Κυπριακό κράτος στα 1960 με το Σύνταγμά του. Αυτά είναι που κάνουν τους τουρκοκύπριους να απαιτούν το στάτους της πολιτικά ίσης εθνότητας και όχι της εθνικής μειονότητας όπως θα κάνανε σε μια άλλη χώρα.

Την ανησυχία των τουρκοκύπριων, που υπήρχε πολύ πιο πριν από αυτά που περιγράψαμε παραπάνω και τα οποία απλά την επαλήθευσαν, την χρησιμοποίησε ο ιμπεριαλισμός, αρχικά ο εγγλέζικος, μετά ο αμερικάνικος για την κυριαρχία τους στο νησί, αλλά δεν την προκάλεσαν αυτοί, ούτε την προκάλεσε η Τουρκία, όπως ισχυρίζονται οι σοβινιστές και οι ψευτοδιεθνιστές του ΑΚΕΛ και του ψευτοΚΚΕ. Αντίθετα μάλιστα ήταν οι τουρκοκύπριοι που ζήτησαν προστασία από την Τουρκία όταν η Τουρκία δεν είχε κανέναν ενδιαφέρον για την Κύπρο.

Η εθνοεκκαθαριστική νοοτροπία του ελληνικού σοβινισμού δεν ήταν μια απλή ιδεολογική τάση, έχει γίνει πολλές φορές πράξη από την ελληνική άρχουσα τάξη με πρώτη μεγάλης κλίμακας εφαρμογή της τη μεθοδική εθνοκάθαρση όλου του τούρκικου πληθυσμού της Ελλάδας. Αυτή η εθνοκάθαρση εγκαινιάστηκε με μαζικές σφαγές και εξολόθρευση ή μετατροπή σε δούλους όλου του άμαχου τουρκικού πληθυσμού της Πελοποννήσου το 1821 και ολοκληρώθηκε ως το 1922 με τον εκτοπισμό των τούρκων ή στην τελική φάση της επέκτασης του ελληνικού κράτους το 1922 με την ανταλλαγή των πληθυσμών, δηλαδή σε συνδυασμό με την αντίστοιχη τουρκική εθνοκάθαρση σε βάρος του ελληνικού πληθυσμού της Μικράς Ασίας όπου και εκεί την βασική κατακτητική κίνηση την έκανε η Βενιζελική Ελλάδα. Μόνο οι Τούρκοι της Θράκης έχουν διασωθεί από την ελληνική εθνοκάθαρση εξ αιτίας των διεθνών δεσμεύσεων της συνθήκης της Λωζάννης αλλά θα βρίσκονταν ακόμα σε μαύρη καταπίεση αν ο ελληνικός σοβινισμός δεν ήθελε να παρουσιάσει ένα ανθρώπινο πρόσωπο στην ΕΕ αφότου χώθηκε μέσα της.

Αυτοί που ξέρουν καλύτερα από όλους τι σημαίνει απρόκλητη ελληνική σοβινιστική εθνοκάθαρση είναι οι εθνικά μακεδόνες ή σλαβομακεδόνες (όπως τους αποκαλούσε το αληθινό ΚΚΕ εκτός από το σκέτο Μακεδόνες). Αυτή η εθνότητα που στο μεγαλύτερο μέρος της Δυτικής Μακεδονίας ήταν πλειοψηφία, πριν γίνει με τη βία εθνική μειονότητα , ποτέ δεν έκανε εθνοκάθαρση σε βάρος ελληνικού πληθυσμού, όπως μπορεί να βρει κανείς τέτοιες οθωμανικές ή τουρκικές «πρωτοβουλίες» σαν (πχ σφαγή Χίου από τους Οθωμανούς σαν απάντηση στη σφαγή των τούρκων αμάχων της Τρίπολης, εθνοκάθαρση του ελληνικού πληθυσμού της Μικρασίας μετά την βενιζελική εισβολή και κατοχή των παραλίων της Τουρκίας, εθνοκάθαρση των ελληνοκύπριων της κατεχόμενης Βόρειας Κύπρου το 1974 με πρόσχημα την προηγούμενη εθνοκάθαρση των τουρκοκύπριων της Νότιας Κύπρου από τους χουντικούς πραξικοπηματίες του Σαμψών κλπ). Κι όμως η μακεδονική εθνική μειονότητα δέχτηκε όλη την εθνοεκκαθαριστική και ομογενοποιητική βία του ελληνικού κράτους (και οι πρόσφυγες του ΔΣΕ την δέχονται ακόμα). Σήμερα η καταπίεση και η βία σε βάρος της μακεδονικής εθνικής μειονότητας είναι μειωμένη λόγω της πίεσης της Ευρώπης και των αφομοιωτικών στο ρωσοκρατούμενο «ορθόδοξο τόξο» πολιτικών επιχειρήσεων που διεξάγει η ελληνική πολιτική ηγεσία ενάντια στη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Η Ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα και η αντίθεση των τουρκοκύπριων στην Ένωση και της Κύπρου

Η τουρκοκυπριακή εθνική μειονότητα αισθάνθηκε με μεγάλη ένταση την ανάσα του θανάτου και του διωγμού από τις εστίες της όταν είδε στα τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα την εξόντωση ή το διώξιμο όλων των Τούρκων της Κρήτης, των λεγόμενων τουρκοκρητικών, αφότου μπήκε ζήτημα Ένωσης της Κρήτης με την Ελλάδα. Είναι χαρακτηριστικές ιδιαίτερα οι σφαγές των Τουρκοκρητικών αμάχων του 1897, όταν ο πόλεμος για την Ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα κορυφώθηκε. Η Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα ήταν πάντα ένα πρόβλημα για τους τουρκοκύπριους στο 18ο αιώνα, ενώ προηγούμενα ζούσαν πολύ ειρηνικά με τους ελληνοκύπριους ενωμένοι στην συντριπτική πλειοψηφία τους σαν φτωχοί αγρότες ενάντια στους Οθωμανούς Αγάδες, στον ελληνικό πλούσιο φεουδαρχικό κλήρο και τους επίσης έλληνες φοροεισπράκτορες του Σουλτάνου. Οι κοινές εξεγέρσεις τους ενάντια στους κοινούς καταπιεστές τους ήταν το τσιμέντο μιας μελλοντικής κυπριακής εθνικής ενότητας. Το πρώτο αλλά όχι αποφασιστικό πλήγμα σε αυτήν την ενότητα το έδωσε όχι τυχαία η ανάμειξη της Ρωσίας που έσπρωξε την ελληνική άρχουσα τάξη το 1804 ενάντια στους Τούρκους προκειμένου να διασπάσει και να καταστείλει μια ενιαία αγροτική εξέγερση.

Δεν είναι της ώρας να κάνουμε μια λεπτομερειακή ιστορική αναδρομή στην διακοινοτική σύγκρουση στην Κύπρο. Το σίγουρο είναι ότι αυτόν το γενικά δικαιολογημένο φόβο των τουρκοκύπριων απέναντι στο κεντρικό αίτημα των ελληνοκύπριων για Ένωση με την Ελλάδα τον εκμεταλλεύτηκε κάποια στιγμή η Αγγλία για να κρατήσει τα αποικιακά της προνόμια για όσο περισσότερο διάστημα μπορούσε, ενώ αργότερα οι ηγεμονικές ΗΠΑ κοίταξαν να αντιμετωπίσουν αυτό το φόβο με έναν τρόπο σύμφωνο με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα τους, δηλαδή με τον τεμαχισμό του νησιού και την ένωση κάθε κομματιού με τα δύο κράτη που οι ΗΠΑ ήθελαν πάσει θυσία να κρατήσουν στο ΝΑΤΟ, την Ελλάδα και την Κύπρο.

Χωρίς να είναι εθνοτικά ενωμένη η Κύπρος δεν μπορεί ποτέ να είναι ελεύθερη, ούτε ανεξάρτητη

Αυτόν τον τεμαχισμό ποτέ δεν τον δέχτηκε ο ελληνοκυπριακός λαός, αλλά ούτε και οι δημοκράτες τουρκοκύπριοι. Το μεγάλο όμως πρόβλημα ήταν ότι η Κύπρος δεν μπορούσε ποτέ να είναι Ενωμένη με την Ελλάδα και να είναι πραγματικά δημοκρατική και ελεύθερη χωρίς να είναι ενωμένη μέσα της, δηλαδή χωρίς ενότητα των δύο εθνοτήτων που την αποτελούσαν. Αυτό στη συγκεκριμένη περίπτωση σήμαινε ότι η πλειοψηφική εθνότητα που ήθελε την Ένωση με την Ελλάδα έπρεπε να καθησυχάσει τη μειοψηφική εθνότητα ότι θα ζούσε μέσα στην Ελλάδα σε άπλετη δημοκρατία, σε ισονομία και πάνω από όλα με πλήρη ασφάλεια, δηλαδή ότι η αιματηρή γραμμή του μεγαλώματος της Ελλάδας με διάφορες Ενώσεις τέτοιου είδους θα τέλειωνε στην Κύπρο. Τι έκαναν όμως οι έλληνες Ενωτικοί; Ακριβώς το αντίθετο. Υιοθέτησαν όλα τα εθνοεκκαθαριστικά ιδεολογικά στοιχεία της νεοελληνικής άρχουσας τάξης και μάλιστα στην πιο ακραία τους εκδοχή και τρομοκράτησαν τους τουρκοκύπριους πριν καν έρθουν στην εξουσία. Θεώρησαν δηλαδή εντελώς φυσιολογικό που μόνο 67 Τουρκοκύπριοι ψήφισαν την Ένωση με την Ελλάδα στο δημοψήφισμα που διοργάνωσαν του 1950, κόντρα στην αγγλική κυριαρχία, όπου απέσπασαν ένα 97% των ψήφων των ελληνοκύπριων.

Η κακοδαιμονία της Κύπρου οφείλεται στο βάθος στο ότι ο αγώνας τους για Ένωση, όχι στο επίπεδο της βάσης του αλλά στο επίπεδο της ηγεσίας του, δηλαδή στο καθοδηγητικό του επίπεδο, δεν ήταν αγώνας για δημοκρατία, ούτε για αληθινή κυπριακή Ελευθερία . Η απόδειξη ότι δεν ήταν τέτοιος ο αγώνας είναι ότι ο αδιαμφισβήτητος πολιτικο-ιδεολογικός ηγέτης του αγώνα για Ένωση ήταν ο μεγαλύτερος φεουδάρχης της Κύπρου, η κυπριακή εκκλησία (και όχι η αρκετά ανεπτυγμένη εμπορική αστική τάξη), η οποία όχι τυχαία όρισε ως στρατιωτικό αρχηγό του απελευθερωτικού αντιαποικιακού αγώνα, δηλαδή αρχηγό της ΕΟΚΑ τον αρχηγό της Χι, τον περιβόητο Γρίβα, έναν τόσο ορκισμένο εμφυλιοπολεμικό αντικομμουνιστή και τόσο φασίστα που σαν κύριο εχθρό του στην Ελλάδα είχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και καλύτερους φίλους του και τελικά ακόμα και μαχητές του τους χειρότερους εχθρούς της ελευθερίας του ελληνικού λαού, τους ταγματασφαλίτες.

Πως μπορούσε αυτός ο αγώνας να πετύχει τον κεντρικό του στόχο όταν όχι μόνο απέκλειε σαν μέλη του, αλλά ακόμα και σαν συμμάχους τους στον αντι-αγγλικό αγώνα, και πολεμούσε σαν προδότες τον ανθό του κυπριακού δημοκρατισμού και της προόδου που ήταν το τότε κομμουνιστικό ΑΚΕΛ, παρόλα τα λάθη του. Και όχι μόνο. Το ΑΚΕΛ ήταν το μόνο κόμμα που μπορούσε να ενώσει τις δύο εθνότητες και μπόρεσε πραγματικά να τις ενώσει σε μεγάλο βαθμό ενώνοντας τη φτωχολογιά τους, και ιδίως τους τουρκοκύπριους και ελληνοκύπριους εργάτες τους, σε κοινά συνδικάτα πριν τους διασπάσουν ο ελληνικός και ο τούρκικος φασισμός που αγκαλιάστηκαν πάντα ενάντια στην ενότητα και στην ανεξαρτησία της Κύπρου, φτιάχνοντας οι μεν την φασιστική χουντική ΕΟΚΑ Β, οι δε τη φασιστική ΤΜΤ της πιο δεξιάς πλευράς του τούρκικου κράτος.

Η μεγάλη αντίφαση του κυπριακού αγώνα είναι ότι ήταν προδομένος από την αρχή γιατί η ηγεσία του, ένα μέρος συνειδητά και ένα άλλο από άγνοια πήγε να ενώσει την Κύπρο με την χειρότερη ελληνική αντίδραση και να την ακολουθήσει στην υποτέλειά στον τότε κύριο εχθρό των λαών, στους αγγλοαμερικάνους ιμπεριαλιστές και αργότερα ως σήμερα στον ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό. Γι αυτό απέτυχε η ενοποίηση του κυπριακού λαού και το 1964 και σε άλλες απόπειρες πριν την εισβολή του 1974 και σε άλλες μετά από αυτήν. Και θα αποτυγχάνει πάντα όσο δεν νικιέται το σαράκι της εθνοτικής διάσπασης κύρια από την πλειοψηφική εθνότητα και μετά από την μειοψηφική, ενώ είναι βασική δουλειά και των προοδευτικών ανθρώπων στην Ελλάδα και στην Τουρκία να παλεύουν ενάντια στους έλληνες και στους τούρκους φασίστες και σοβινιστές που τις περισσότερες φορές είναι αγκαλιασμένοι στο κοινό μίσος τους ενάντια σε μια ενωμένη και ανεξάρτητη Κύπρο που η ύπαρξή της θα εξαρτάται πάντα από την ενότητα των δύο εθνοτήτων στην Κύπρο και τη δύναμη των δημοκρατικών αντιιμπεριαλιστικών κινημάτων στην Ελλάδα και στην Τουρκία.

Με επικεφαλής τους ναζιστές ο νέο-Ενωτισμός του Κοτζιά

Μέσα σε αυτά τα αναλυτικά πλαίσια μπορεί να καταλάβει κανείς τι σημαίνει αυτή η νέα απαίτηση «έξω όλα τα κατοχικά στρατεύματα-κάτω τώρα οι εγγυήσεις» από τους Κοτζιά-Τσίπρα , απαίτηση που δεν μπήκε ποτέ μετά από το 1974 σαν όρος για την αρχή της διαδικασίας της ενοποίησης του νησιού, αλλά σαν καταληκτικός στόχος της. Να γιατί η κραυγή αυτή του Κοτζιά εισπράττει τα θυελλώδη χειροκροτήματα κάθε απορριπτικού, κάθε φασίστα, κάθε σοβινιστή αλλά και κάθε κάλπικου αντιιμπεριαλιστή -δηλαδή μονόπλευρα αντιδυτικού αντιιμπεριαλιστή λόγω φιλορωσισμού- στην Ελλάδα και στην Κύπρο. Να γιατί αυτή η δήθεν εθνικοανεξαρτησιακή κραυγή έθαψε τον Ιούνη στο Κρανς Μοντανά οριστικά όχι μόνο αυτήν εδώ την απόπειρα επίλυσης, αλλά ίσως για πολύ καιρό και κάθε άλλη ανάλογη, πράγμα που ασφαλώς θα ικανοποίησε και τους αντίστοιχους Τούρκους ορκισμένους διχοτομιστές που έχουν συνηθίσει στην ιδέα ότι η Βόρεια Κύπρος είναι δικιά τους. Από το ίδιο παραπάνω εξαιρετικό άρθρο του Πολίτη της 5/12/ 2016 καταλαβαίνουμε ότι η πρόταση για κατάργηση από τώρα των εγγυήσεων, οπότε και της παρουσίας του τούρκικου στρατού, μόνο φαινομενικά είναι του Κοτζιά, δηλαδή ότι ο Κοτζιάς ήταν απλά λαγός του αφεντικού του Πούτιν όταν πρωτοέθεσε αυτό το ζήτημα τον Απρίλη του 2015, καθώς αμέσως μετά ο γνωστός μας Οσάτσι το έθεσε, σύμφωνα με το άρθρο, *«με έναν τρόπο που αν ήταν αμερικανός η Βρετανός θα είχε ζητηθεί ήδη η ανάκλησή του»*.

Ωστόσο αυτό που μας ανησυχεί ακόμα περισσότερο στη νέα πλατφόρμα του φασισμού και του σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα και στην Κύπρο για τη δήθεν επίλυση του Κυπριακού, είναι ότι κάτι μέσα σε όλα αυτά μυρίζει αναβίωση του Ενωτισμού φασιστικού τύπου, ο οποίος είναι ακόμα όμως ντυμένος με τα ρούχα της Ανεξαρτησίας της Κύπρου καθώς και του αντιιμπεριαλιστικού διεθνισμού.

Δεν μας έβαλε τόσο αυτή τη σκέψη στο μυαλό η εξής αναφορά στο παραπάνω άρθρου του Πολίτη *«Το πιο ανησυχητικό στοιχείο στο «έγγραφο Κοτζιά», είναι η επαναφορά, μετά από 42 χρόνια, της θεωρίας του «εθνικού κέντρου». (Γιατί ως γνωστό)* ότι *χωρίς την Ελλάδα δεν μπορεί να υπάρξει τροποποίηση των Συνθηκών, και χωρίς αυτήν δεν μπορεί να υπάρξει λύση. Στο «έγγραφο Κοτζιά» αναφέρεται λοιπόν ξεκάθαρα ότι η Ελλάδα θα χρησιμοποιήσει αυτό το εργαλείο για να μπλοκάρει μια λύση, έστω κι αν τη συμφωνήσουν οι Ελληνοκύπριοι και οι Τουρκοκύπριοι»*.

Αυτός είναι ένας φασιστικού τύπου εκβιασμός του Κοτζιά που χρησιμοποιεί μια Συνθήκη εγγυήσεων την οποία στην ουσία καταγγέλλει για να πει ότι σαν εγγυητής δεν θα δεχτεί καμιά λύση, δηλαδή αλλαγή αυτής της Συνθήκης, που δεν την αποδέχεται η Ελλάδα, ακόμα και αν οι δύο κοινότητες την δεχτούν. Αυτό το τελευταίο δεν το λέει καθαρά το έγγραφο, αλλά σαφώς εννοείται. (Το έγγραφο Κοτζιά μπορεί να το βρει κανείς στο: http://archive.philenews.com/el-gr/top-stories/885/337157/apokalyptoume-to-engrafo-tou-ellina-ypex-gia-tis-engyiseis)

Αν αυτός ο εκβιασμός δεν είναι απαίτηση για υποταγή της Κύπρου στην Ελλάδα, δηλαδή για μια Ελλάδα «Εθνικό κέντρο» με χουντική νοοτροπία κυριαρχίας, μια Ελλάδα με μια νέου τύπου ακήρυκτη μαύρη «Ένωση», τότε τι είναι ;

Αλλά και αν θελήσουμε για λίγο να ελπίσουμε ότι κάτι άλλο εννοεί στο έγγραφο του ο Κοτζιάς προσγειωνόμαστε στην πιο φρικτή πραγματικότητα όταν διαβάζουμε ότι μπήκε σαν σχολική γιορτή στην Κύπρο το δημοψήφισμα του 1950 για την Ένωση, ναι για την Ένωση και για το δημοψήφισμα που με τους πολιτικούς όρους και τις συνθήκες που έγινε άνοιξε το δρόμο πολύ λιγότερο στην ανεξαρτησία και πολύ περισσότερο στην διάσπαση της Κύπρου, στην υποταγή

Συνέχεια στη σελ 16

Μεγάλη επίθεση της συμμορίας Τσίπρα για τη δικτατορία

Συνέχεια από τη σελ. 4

οδο ενάντια στην εισαγγελέα Εφετών Τσατάνη που κατάγγειλε τον αναπληρωτή υπουργό Δικαιοσύνης Παπαγγελόπουλο για παρεμβάσεις στην υπόθεση Βγενόπουλου και ήταν όπως και ο Ντογιάκος υποψήφια στις εκλογές για τη διοίκηση της εισαγγελίας των Εφετών, ενώ δέχθηκε βομβιστική επίθεση από τη «Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς».

Πουτινικού τύπου η επίθεση του ΣΥΡΙΖΑ στους δικαστές και στη δικαιοσύνη γενικά, όπως και στα ΜΜΕ

Η δικαιοσύνη στην Ελλάδα, είναι περισσότερο από αλλού εξαρτημένη από το πολιτικό σύστημα, και αυτό αφορά ιδιαίτερα τις υποθέσεις όπου υπάρχει συντριπτική ομοφωνία ενός αντιδραστικού εθνικού μετώπου. Τέτοιες είναι οι υποθέσεις που αφορούν τις εθνικές μειονότητες, ο ακρωτηριασμός της δίκης της «Χρ. Αυγής» με τον πλήρη διαχωρισμό των ποινικών κατηγοριών από την κατηγορία για συγκρότηση ναζιστικής συμμορίας, η ιστορική δίκη κατά του ναζιστή Κ. Πλεύρη όπου νομιμοποιήθηκε ο κανιβαλλικός αντισημιτισμός, η κατάργηση του δικαιώματος της ελευθερίας της έκφρασης όπου θίγεται η «ορθοδοξο»-φασιστική κυριαρχία της επίσημης εκκλησίας (τελευταία η καταδίκη του γέροντα παστίτσιου), ή όπου ξεσκεπάζονται υπουργοί σαν τον Κοτζιά όταν τον καταγγέλλουν σαν υπερασπιστή ανατολικών φασιστικών καθεστώτων ενάντια στη γραμμή της στρατηγικής συμμαχίας με τον ρωσο-κινέζικο άξονα (υπόθεση Κοτζιά κατά της Athens Review of Books).

Η δικαιοσύνη επίσης δεν είναι τυφλή όταν καλείται να αποφασίσει αν θα γίνει ή όχι μια επένδυση δυτικών, ευρωπαίων ή ντόπιων αστών που δυσαρεστεί τα ρωσοκινέζικα αφεντικά και τα ντόπια τσιράκια τους ή όταν καλείται αντίστοιχα να κρίνει τη νομιμότητα των ρωσοκινέζικων επενδύσεων. Όπως και όταν χειρίζεται ποινικές έρευνες για υπαρκτά ή ανύπαρκτα σκάνδαλα που αφορούν πολιτικούς αντιπάλους του σοσιαλφασισμού όπου γίνονται επιλεκτικές διώξεις και επιβάλλονται συντριπτικά αυστηρές ποινές.

Οι αντιστάσεις της δικαιοσύνης εμφανίζονται εκεί που αντιστέκονται στο φασισμό κάποια κάπως ισχυρά τμήματα της αστικής τάξης όπως έγινε στη σύγκρουση με το νόμο Παππά, ένα νόμο που του έδινε αυθαίρετα το δικαίωμα να αποφασίζει τον αριθμό των καναλιών που θα εκπέμπουν πανελλαδικά, και όπως γίνεται τώρα με την αντιπαράθεση στην κρατική αυθαιρεσία των παράνομων φορο-ελέγχων. Αυτές τις αντιστάσεις τις μισο-στηρίζουν οι ρωσόδουλες, δήθεν φιλοευρωπαϊκές, κοινοβουλευτικές ηγεσίες της αντιπολίτευσης που σήμερα ανοίγουν διαρκώς δρόμο στο σοσιαλφασιστικό κράτος και δεν έχουν διστάσει να τις πουλήσουν στο όνομα της «συναίνεσης» όπως έγινε με την προθυμία τους να συγκροτήσουν το νέο ΕΣΡ χωρίς προηγούμενα να έχει καταργηθεί ο νόμος Παππά (http://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/739-). Σήμερα το πούλημα γίνεται ακόμα μεγαλύτερο, αφού αυτό το ΕΣΡ έδωσε το πράσινο φως στην κυβέρνηση να προχωρήσει σε ένα νέο διαγωνισμό με επαχθείς όρους για τα κανάλια, τέτοιους που ανοίγουν το δρόμο στο κλείσιμο τους ή στην εξαγορά τους από καθεστωτικούς ολιγάρχες.

Ενώ σε ότι αφορά τα πιο ρωσόδουλα κόμματα, το ψευτοΚΚΕ και τη ναζιστική «Χρυσή Αυγή», συνήθως υποστηρίζουν έμμεσα ή άμεσα τις κυβερνητικές θέσεις. Το μεν ψευτοΚΚΕ με την τοποθέτηση ότι πρόκειται για ενδοαστικές συγκρούσεις που δεν ενδιαφέρουν το λαό, η δε ναζιστική συμμορία με **άμεση** σύμπλευση με το ΣΥΡΙΖΑ, το κόμμα που της έχει δώσει απλόχερα τη μεγαλύτερη πολιτική κάλυψη και την έχει φέρει σε αρκετές περιπτώσεις σε θέση κυβερνητικού συνεταίρου (ψηφοφορίες στη Βουλή, συμβούλια εξωτερικής πολιτικής Κοτζιά, κοινές κοινοβουλευτικές αντιπροσωπίες με πρωτοβουλία Π. Καμμένου στα νησιά).

Όμως αυτές οι συγκρούσεις ενδιαφέρουν άμεσα και το λαό και τη δημοκρατία γιατί δεν γίνονται ενάντια στο στρατηγικά αντιδραστικό χαρακτήρα του αστικού κράτους ούτε για την υπεράσπιση των λαϊκών συμφερόντων. Γίνονται επειδή η δικαιοσύνη, δηλαδή η πλειοψηφία των δικαστών, προβάλλουν αντικειμενικά αντιστάσεις στον επελαύνοντα φασισμό που φέρνει η αποικιοποίηση της χώρας που σημαίνει τσάκισμα της παραγωγής, πείνα, εξαθλίωση της εργατικής τάξης και καταπάτηση κάθε δημοκρατικού δικαιώματος. Αντίστοιχα η κυβερνητική επίθεση είναι πουτινικού τύπου επίθεση εξόντωσης των πιο έντιμων και δημοκρατών δικαστών, για την άλωση και χειραγώγηση του δικαστικού σκέλους του κράτους για την εξυπηρέτηση των νέων πολιτικών αφεντικών και σαν τέτοια οι δημοκράτες πρέπει να την καταγγέλλουν με όλη τους τη δύναμη.

Στο προηγούμενο άρθρο μας για την απόφαση του ΣτΕ για τα κανάλια είχαμε γράψει: *«Η δικαιοσύνη έχει να αναλάβει πολλαπλό και κρίσιμο ρόλο στην περίοδο που έρχεται. Είναι ένα αναγκαίο για το καθεστώς εργαλείο για τα αντισυνταγματικά κυβερνητικά πραξικοπήματα όπως ο νόμος και οι υπουργικές αποφάσεις για τα κανάλια, όπως επίσης και για την οικονομική και ηθική εξόντωση των αντιπάλων του σοσιαλφασισμού προς το παρόν σε επίπεδο αστικής τάξης. Αυτή σήμερα ξεκινάει με τους στοχευμένους και επιλεκτικούς ελέγχους του ΣΔΟΕ και του Κέντρου Φορολόγησης Μεγάλου Πλούτου (ΚΕΦΟΜΕΠ) που οδηγούν σε πρώτο επίπεδο στον οικονομικό στραγγαλισμό μέσω των δεσμεύσεων τραπεζικών λογαριασμών (δες υποθέσεις Ψυχάρη, Αλαφούζου, Βγενόπουλου). Την ίδια μέθοδο ακολούθησε ο Πούτιν ενάντια σε ολιγάρχες στους οποίους μοίρασε τον κρατικό πλούτο ο Γέλτσιν, και οι οποίοι όμως στη συνέχεια θέλησαν να έχουν πολιτική ισχύ και δεν υποτάχθηκαν στο καθεστώς Πούτιν (πχ Χοντορκόφσκι, Γκουζίνσκι, Μπερεζόφσκι), σε αντίθεση με όλους όσους παραμένουν πιστοί στο Κρεμλίνο. Οι πρώτοι καταργήθηκαν σαν ρώσοι κεφαλαιοκράτες για την αντιπολίτευση που άσκησαν στο Κρεμλίνο, αλλά πήγαν στα δικαστήρια αποκλειστικά με κατηγορίες διαφθοράς και φοροδιαφυγής.*

(…) Με δικά του κανάλια να διαμορφώνουν μία κοινή γνώμη όλο και περισσότερο κατά της Ευρώπης, και με ελεγχόμενη δικαιοσύνη που θα φιμώνει και θα εξοντώνει κάθε εχθρό του καθεστώτος σαν κλέφτη, φοροφυγά, διεφθαρμένο, ο σοσιαλφασισμός ετοιμάζεται να εδραιώσει μία δικτατορία που θα εξαθλιώσει κι άλλο το λαό και θα ξεπουλήσει τη χώρα με μεγαλύτερη άνεση στα ρωσοκινέζικα αφεντικά.

Αυτό το κάνει επειδή η ψευτοαριστερά, όντας φασιστική ναρκώνει τις λαϊκές δημοκρατικές αντιστάσεις στην επέλαση των δικτατόρων. Ο χρόνος όμως αυτής της νάρκωσης δεν κρατάει άπειρα. Κρατάει όσο πυροβολείται και απαλλοτριώνεται από πολιτική και οικονομική ισχύ το αντίθετο ή μη συμπλέον με το φασισμό κομμάτι της αστικής τάξης. Μετά έρχεται η ώρα της πολιτικής επίθεσης απευθείας στις λαϊκές μάζες. Στο σημείο αυτό τελειώνει η επίδραση κάθε νάρκωσης και αρχίζει η μακριά αντίσταση. Εποχή δύσκολη, επώδυνη αλλά και αισιόδοξη».

ΤΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΕΣΡ ΒΑΖΕΙ ΣΕ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟ ΝΟΜΟ ΠΑΠΠΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΦΙΜΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΝΑΛΙΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 4

καθένα από αυτά 400. Αντικειμενικά, τα υπόλοιπα θα αντιμετωπίσουν σοβαρό πρόβλημα για να λειτουργήσουν όπως είναι σήμερα.

(Τα στοιχεία της ΕΙΤΗΣΕΕ παρατίθενται σε δημοσίευμα της πύλης http://www.infocom.gr/2017/07/14/vgikan-ksana-machairia-metaksy-ton-kanalion-kai-tis-kyvernisis/40275/).

Αυτά τα αίσχη αποφάσισε το ΕΣΡ των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ποταμιού, από τη συγκρότηση του οποίου διακριτικά απείχαν το ψευτοΚΚΕ και η «Χρ. Αυγή» με ψήφο «παρών», χωρίς να καταψηφίσουν τη συγκρότησή του, ώστε από τη μια να βάλουν πλάτη στο πραξικόπημα ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και από την άλλη να μην κατηγορηθούν σαν «κυβερνητικοί κολαούζοι». Οι ναζιστές έχουν κάθε λόγο να θέλουν να κλείσουν όλα τα υφιστάμενα ιδιωτικά κανάλια που έχουν αντισταθεί στην προβολή τους την οποία για μία περίοδο ανέλαβαν εργολαβικά τα κρατικά-κυβερνητικά κανάλια. Τόσο η ναζιστική συμμορία όσο και το ψευτοΚΚΕ θέλουν να ανοίξει ο δρόμος για να εφορμήσουν στο χώρο των ΜΜΕ ο ρώσος Σαββίδης και οι καθεστωτικοί ολιγάρχες, ώστε όλος ο χώρος της ενημέρωσης να μετατραπεί σε πρακτορείο του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού τα συμφέροντα του οποίου υπηρετούν.Είχαμε αναφέρει σε προηγούμενο άρθρο μας για τη συγκρότηση του νέου ΕΣΡ, ειδικά για την πολιτική του ψευτοΚΚΕ στο θέμα των καναλιών (http://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/739-) ότι *«προτάσσει μόνιμα το επιχείρημα, ότι η επίκληση της αστικής δημοκρατίας από την αντιπολίτευση ενάντια στα όποια μέτρα της κυβέρνησης θίγουν την ελευθερία της έκφρασης, είναι απλά το περιτύλιγμα της φαγωμάρας μεταξύ διαφορετικών μερίδων του κεφάλαιου, πράγμα που τάχα δεν ενδιαφέρει την εργατική τάξη. Δηλαδή δεν ενδιαφέρουν το ψευτοΚΚΕ τέτοια πράγματα όπως το ποιος θα έχει τα κανάλια, ποιος θα έχει τα λιμάνια, ποιος θα ελέγχει την ενέργεια της χώρας, και κυρίως δεν το ενδιαφέρει με ποιο τρόπο θα γίνεται αυτή η επιλογή του αστού ή ιμπεριαλιστή ιδιοκτήτη, δηλαδή αν αυτό θα γίνεται με την ωμή βία ή μέσα στο αστικοδημοκρατικό πλαίσιο, δηλαδή μέσα και από τον μίνιμουμ έλεγχο και έγκριση της κοινής γνώμης. Αυτή η αδιαφορία για τον αστικό δημοκρατισμό θεωρητικά και ιστορικά είναι μια κατάφωρα αντιμαρξιστική και αντιλενινιστική θέση, μια θέση αντεργατική γιατί θέλει τις εκμεταλλευόμενες τάξεις στον καπιταλισμό να είναι αδιάφορες για τα ζητήματα του πολιτικού δημοκρατισμού, οπότε και του αστικού δημοκρατισμού, με το πρόσχημα ότι αυτές οι τάξεις πρέπει να ενδιαφέρονται κύρια για τα άμεσα υλικά τους ταξικά συμφέροντα. Όμως η πάλη για τον πιο προωθημένο δημοκρατισμό και μέσα στον καπιταλισμό, είναι αυτή ακριβώς που προετοιμάζει τις εργαζόμενες μάζες για την δικιά τους επαναστατική, δηλαδή προωθημένα δημοκρατική πολιτική εξουσία.*

Στην πραγματικότητα αυτή η φαινομενικά "εργατίστικη-οικονομίστικη" θέση που παριστάνει την αναρχική, ισοδυναμεί στην εποχή των ιμπεριαλιστικών φασισμών με συνειδητή ταξική συμμαχία με τις πιο φασιστικές μερίδες της αστικής τάξης, μιας και είναι αυτές ακριβώς που συντρίβουν με την ωμή βία, δηλαδή ενάντια σε κάθε αστοδημοκρατικό πολιτικό πλαίσιο και τελικά καταβροχθίζουν τις αντίπαλες τους λιγότερο ή και καθόλου φασιστικές μερίδες της αστικής τάξης».

Ο νέος διαγωνισμός με την υπογραφή της δήθεν φιλοευρωπαϊκής, και στην πραγματικότητα ρωσόδουλης σε επίπεδο ηγεσιών, αντιπολίτευσης αποτελεί ωμή φασιστική εκτροπή, και γι' αυτό ο Παππάς και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν χάνουν ευκαιρία να τη συγχαίρουν για τη στάση της που δικαιώνει την πολιτική τους.

Μόνο ένα αντιφασιστικό μέτωπο για την ανατροπή του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος που ετοιμάζει δικτατορία στη χώρα στα πρότυπα των Πούτιν – Μαδούρο, μπορεί να σταματήσει τη φασιστική αντιλαϊκή λαίλαπα.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΡΩΜΙΚΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΜΠΡΕΖΝΙΕΦΙΚΗΣ ΕΣΣΔ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΤΟΝ ΙΟΥΛΗ ΤΟΥ 1974

Συνέχεια από τη σελ. 12

στην περιοχή.

Ως αποτέλεσμα της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο η Ελλάδα αποχώρησε από το ΝΑΤΟ και το αμερικανικό Κογκρέσο επέβαλε εμπάργκο στην πώληση όπλων στην Τουρκία. Η Τουρκία αντέδρασε και έκλεισε τις αμερικανικές τηλεπικοινωνιακές εγκαταστάσεις παρακολούθησης του πυρηνικού οπλοστασίου της Σοβιετικής Ενωσης. Η κυπριακή κρίση εξελίχθηκε στη μεγαλύτερη και βαθύτερη κρίση στο ΝΑΤΟ, στο αποκορύφωμα του Ψυχρού Πολέμου.

Η Μόσχα θα χρησιμοποιούσε πλέον την κυπριακή κρίση αφενός για να υπονομεύει τη συνοχή του ΝΑΤΟ και αφετέρου για να κερδίζει την εύνοια της Τουρκίας, στην οποία απέδιδε τεράστια στρατηγική σημασία.

Σε όλη τη διάρκεια της κυπριακής κρίσης αλλά και τα χρόνια που ακολούθησαν δεν υπήρξε ούτε μία ονομαστική καταδίκη της Τουρκίας από τη Σοβιετική Ενωση για οποιαδήποτε πτυχή του Κυπριακού. Ο Μακάριος, ο οποίος παραπλανήθηκε για τις προθέσεις της Μόσχας, όταν διέγνωσε την απροθυμία της Μόσχας να τον στηρίξει, ύστερα από μια αποτυχημένη προσφυγή στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, συναντήθηκε τυχαία με τον αυστριακό διπλωμάτη Λούντβιχ Στάινερ, ο οποίος είχε υπηρετήσει ως πρέσβης στη Λευκωσία. Ο Στάινερ, μεταφέροντας τη συνομιλία τους στους Αμερικανούς, είπε πως ο Μακάριος είχε συνειδητοποιήσει ότι «δεν μπορούσε να περιμένει καμία βοήθεια από τους Σοβιετικούς» και ότι «τώρα ένιωθε μια φιλοαμερικανική τάση «βαθιά μέσα στην καρδιά του»»

Το βιβλίο του Μακάριου Δρουσιώτη «Η εισβολή και οι Μεγάλες Δυνάμεις: η realpolitik των ΗΠΑ και το διπλό παιχνίδι της ΕΣΣΔ» δεν είναι προς το παρόν διαθέσιμο στην Ελλάδα, αλλά μπορεί κανείς να το παραγγείλει ηλεκτρονικά στη διεύθυνση: www.makarios.eu>>.

Σημείωση μας. Από την πλευρά μας δεν βλέπουμε συμπόρευση της Ρωσίας με την τούρκικη τακτική παρά μόνο σε επί μέρους φάσεις. Σε γενικές γραμμές η Ρωσία κάνει ότι με όλα τα θύματά της, τονώνει τις αδυναμίες τους, ενισχύει τα πάθη τους και τις ρίχνει σε θανάσιμα αδιέξοδα στα οποία στην αμέσως επόμενη φάση τα εγκαταλείπει στο δικό της έλεος. Το ίδιο ακριβώς κάνει ιδιαίτερα εδώ και δύο αιώνες με την άρρωστη από ανικανοποίητο μεγαλοιδεατισμό Ελλάδα και το εκκλησιαστικό αδελφάκι της στην Κύπρο. Σε τέτοιο αδιέξοδο έβαλε η εισβολή του 1974 την Τουρκία, ιδιαίτερα ο 2ος Αττίλας, σε τέτοιο αδιέξοδο έβαλε η ουσιαστικά μονομερής και επιθετική υπαναχώρηση του ελληνικού και ελληνοκυπριακού μεγαλοιδεάτικου σοβινισμού το 1963 από τη συμφωνία της Ζυρίχης που λίγα χρόνια πριν είχε υπογράψει. Και αυτή η υπαναχώρηση έγινε με μεγαλορώσικη (στην μορφή Σοβιετική) υπόδειξη).

Ο ΑΟΠΛΟΣ ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΑΝΟΙΧΤΗΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ

Η ηρωική πάλη του λαού της Βενεζουέλας και η παγκόσμια κατακραυγή απέτρεψαν μια πρώτη απόπειρα του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος Μαδούρο να καταργήσει την ελεγχόμενη από την αντιπολίτευση Εθνοσυνέλευση και να παραδώσει τις νομοθετικές της αρμοδιότητες παράνομα στο δικό του Ανώτατο Δικαστήριο στις 29/3. Όμως η λαϊκή εξέγερση πέρασε σε νέα φάση ιδιαίτερα μετά τη νέα απόπειρα του ρωσόδουλου καθεστώτος να καταργήσει τους δημοκρατικούς θεσμούς για να εγκαθιδρύσει ανοιχτή φασιστική δικτατορία.

Η νέα αυτή απόπειρα του καθεστώτος γίνεται με σύνθημα τη διενέργεια εκλογών για μια εντελώς παράνομη Συντακτική συνέλευση που θα ασχοληθεί με την αναθεώρηση του συντάγματος και θα έχει τη δυνατότητα να διαλύσει την Εθνοσυνέλευση (που δεν την αναγνωρίζει το καθεστώς), να νομοθετεί ερήμην αλλά και να μεταθέτει προγραμματισμένες εκλογές (για παράδειγμα τις προεδρικές εκλογές τις οποίες ο Μαδούρο ξέρει ότι θα χάσει). Η κυβερνητική κλίκα έχει αποκαλύψει επίσης ότι προτίθεται να χρησιμοποιήσει το νέο σώμα για να άρει την ασυλία βουλευτών της αντιπολίτευσης, να φυλακίσει ορισμένους απ' αυτούς, και να ελέγξει πλήρως τη δικαιοσύνη καθαιρώντας την ανώτατη εισαγγελέα που δεν ελέγχει, όπως επίσης και να εκβιάσει την άρση των κινητοποιήσεων με απαγόρευση σε υποψηφίους της αντιπολίτευσης να κατεβούν στις τοπικές εκλογές. Η κίνηση αυτή έβγαλε ξανά στους δρόμους εκατομμύρια κόσμο, πράγμα που ανάγκασε το καθεστώς να εντείνει την τρομοκρατική του δραστηριότητα.

Στις 13/5 ο Μαδούρο κήρυξε τη χώρα σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης. Οι ταχτικές και μη δυνάμεις του καθεστώτος δολοφονούν, τρομοκρατούν, κακοποιούν και βασανίζουν διαδηλωτές και στέλνουν τους συλληφθέντες σε στρατιωτικά δικαστήρια, επιτίθενται σε δημοσιογράφους, εισβάλουν στο κοινοβούλιο χτυπώντας βουλευτές, αναγκάζουν συλληφθέντες να καταπιούν περιττώματα. Εδώ και 4 μήνες έχουν χάσει τη ζωή τους τουλάχιστο 114 άτομα, πάνω από 15.000 έχουν τραυματιστεί, ενώ πάνω από 4.800 έχουν συλληφθεί. Τώρα οι διαδηλωτές έχουν μάθει να αμύνονται και να απαντούν στα χτυπήματα των αρχών.

Στις 16/7 η Εθνοσυνέλευση διεξήγαγε ένα άτυπο δημοψήφισμα στο οποίο 7,2 εκατομμύρια ψηφοφόροι (σε σύνολο 19,5 εκ. εγγεγραμμένων) αντιτάχθηκαν στη συγκρότηση της Συνταχτικής, απαίτησαν το σεβασμό του στρατού στο ισχύον σύνταγμα και τις αποφάσεις της Εθνοσυνέλευσης και ζήτησαν νέες διαφανείς προεδρικές εκλογές και συγκρότηση κυβέρνησης εθνικής ενότητας που θα αποκαταστήσει τη συνταγματική τάξη. Η κίνηση αυτή πολιτικής ανυπακοής έγινε με βάση τα άρθρα 333 και 350 του συντάγματος που καλούν τους Βενεζουελάνους να «αποκηρύξουν κάθε καθεστώς που παραβιάζει τις δημοκρατικές αρχές». Η συμμετοχή (7,5 εκ. σε σύνολο 19,5 εκ. εγγεγραμμένων στους καταλόγους) ήταν πολύ ψηλή, ιδιαίτερα αν πάρει κανείς υπόψη τα λιγοστά εκλογικά κέντρα που στήθηκαν μέσα στη χώρα και το κλίμα τρομοκρατίας σε βάρος των ψηφοφόρων. Είναι χαρακτηριστικό το περιστατικό στην Κάτια –συνοικία στα ΒΔ του Καράκας – όπου ένοπλοι παρακρατικοί επιβαίνοντες σε μηχανή πυροβολούσαν αδιακρίτως ψηφοφόρους της αντιπολίτευσης κατά το δημοψήφισμα.

Οι μποϊκοταρισμένες από την αντιπολίτευση εκλογές για τη Συνταχτική συνέλευση στις 30/7 είχαν πολύ πιο μικρή συμμετοχή. Σύμφωνα με την ήδη πουλημένη εκλογική επιτροπή, αυτή δεν ξεπέρασε το 41,5% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Η αντιπολίτευση όμως την υπολόγισε μόλις στο 12%, ένα νούμερο που συμφωνεί περισσότερο με τις δημοσκοπήσεις οι οποίες θέλουν το 70-80% των πολιτών να αντιδρά στη συγκρότηση του οργάνου και να θεωρεί το Μαδούρο δικτάτορα. Πολλοί απ' αυτούς που συμμετείχαν, ιδίως υπάλληλοι του δημοσίου, το έκαναν με τη βία!

«Εργαζόμενοι που μίλησαν στο Reuters υποστηρίζουν ότι λαμβάνουν γραπτά μηνύματα στο κινητό τους τηλέφωνο ανά μισή ώρα, συμμετέχουν υποχρεωτικά σε πολιτικές συγκεντρώσεις εν ώρα εργασίας, καλούνται να «στρατολογήσουν» 10 ακόμα ψηφοφόρους και έχουν την υποχρέωση να δώσουν αναφορά αφού ψηφίσουν. Σύμφωνα με το Reuters, πριν λίγες ημέρες ο αντιπρόεδρος της κρατικής πετρελαϊκής εταιρείας Petróleos de Venezuela προειδοποίησε ότι θα απολύσει όποιον επιστάτη ή επιμελητή αντιταχθεί στη σύσταση του νέου σώματος ή δεν φροντίσει οι υφιστάμενοί του να ψηφίσουν» (skai.gr, 29/7).

Ένα μικρό δείγμα του πού οδηγούνται τα πράγματα ήταν η σύλληψη, την επομένη των εκλογών, ηγετών της αντιπολίτευσης (Λόπεζ και Λεντέσμα) που βρίσκονταν σε κατ' οίκον περιορισμό.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, λίγο πριν τις εκλογές η κυβέρνηση Τραμπ επέβαλε κυρώσεις σε 13 ανώτερους νυν και πρώην κρατικούς αξιωματούχους της Βενεζουέλας δίνοντας νέα όπλα στο καθεστώς Μαδούρο ενάντια στο δημοκρατικό κίνημα, καθώς του επέτρεψε να το εμφανίσει στηριγμένο πάνω στις πλάτες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. (Θυμίζουμε εδώ ότι ο Μαδούρο είχε κάνει δωρεά 500.000 δολαρίων για την τελετή ορκωμοσίας του Τραμπ μέσω της CitgoPetrol, που είναι θυγατρική της PdVSA, δηλαδή της κρατικής εταιρείας πετρελαίου της Βενεζουέλας, The Guardian 11 και 19 Απρίλη). Ακόμα περισσότερο, η απειλή για επιβολή κυρώσεων στην πετρελαϊκή βιομηχανία της χώρας που εξαπέλυσε ο Τραμπ θα δυσχέραινε πολύ τη θέση της αντιπολίτευσης αφού θα την καθιστούσε στα μάτια του λαού υπεύθυνη για τη χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου των μαζών, την οποία στην πραγματικότητα προκαλεί το παραγωγικό σαμποτάζ του καθεστώτος και το ξεπούλημα στα ρωσοκινεζικά αφεντικά. Σημειώνουμε ότι το 95% των εσόδων της χώρας προέρχονται από τις εξαγωγές πετρελαίου. Θα βοηθούσε σήμερα το λαό της Βενεζουέλας μονάχα μια διπλωματική συνολική απομόνωση του καθεστώτος με τη συντονισμένη δράση κρατών της περιοχής, δεδομένης της απραξίας του Οργανισμού Αμερικανικών Κρατών, ο οποίος παραμένει όμηρος κρατών όπως είναι η Κούβα, η Βολιβία και η Νικαράγουα που στηρίζουν τον Μαδούρο και μερικών άλλων μικρών κρατών της Καραϊβικής που οι κυβερνήσεις τους είναι ευάλωτες σε πετρελαϊκή δωροδοκία από τον Μαδούρο-και ποιος ξέρει τι άλλες υποσχέσεις από τους ρωσοκινέζους προστάτες του -οπότε συντάσσονται με το καθεστώς.

Την ίδια στιγμή η ΕΕ, που χαλάει τον κόσμο για τις συλλήψεις που κάνει ο Ερντογάν, ο οποίος στο κάτω-κάτω δε σκοτώνει διαδηλωτές, περιορίζεται εδώ σε μια συγκρατημένη καταδίκη.

Ο Μαδούρο και οι σύμμαχοί του μετέρχονται κάθε μέσο προκειμένου να πνίξουν την εξέγερση με την ανοιχτή υποστήριξη της Ρωσίας. Όμως κανένα από τα κόλπα της αντίδρασης δε θα μπορέσει να ανακόψει τελικά την πορεία του αντιφασιστικού κινήματος της Βενεζουέλας που είναι αποφασισμένο να συντρίψει το δολοφονικό, διεφθαρμένο και ρωσόδουλο καθεστώς της χώρας.

ΚΥΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ Η ΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΜΙΛΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Συνέχεια από τη σελ 14

της στον ιμπεριαλισμό και στους δύο σοβινισμούς του Αιγαίου και τελικά στο διαμελισμό και στη μισοκατοχή της.

Αλλά και πάλι υπάρχει μια ελπίδα: Υπάρχουν πολλοί καλοί άνθρωποι στην Κύπρο που πιστεύουν ότι η Ένωση ήταν η λύση, ότι στο κάτω-κάτω είχε μέσα την και τον πόθο για ελευθερία από την αποικιοκρατία είχε και τους ήρωες και μάρτυρές της που ο ελληνοκυπριακός λαός αγαπάει. Μήπως λοιπόν μήπως αυτός ο ψευδο-Ενωτισμός είναι μια επιστροφή του εθνικού ρομαντισμού μπροστά στην αποτυχία των διαφόρων πολύπλοκων σχεδίων λύσης.

Όχι δεν είναι τέτοιου είδους αυτή η γιορτή. Απόδειξη είναι ότι η γιορτή αποφασίστηκε πάνω στις συνομιλίες για το Κυπριακό και είχε σαν αποτέλεσμα να διακοπούν οι συνομιλίες και να δηλητηριαστούν ανεπανόρθωτα γιατί η τουρκοκυπριακή πλευρά θεωρεί την Ένωση και ειδικά το δημοψήφισμα του 1950 σαν την αρχή του αποκλεισμού και των παθών της. Η γιορτή έχει στόχο όχι μόνο την γενικότερη διάσπαση αλλά και να αναβιώσει στο ιδεολογικό επίπεδο έναν Ενωτισμό χουντικού τύπου. Η απόδειξη βρίσκεται **στο ποιος είναι αυτός που εισηγήθηκε το νόμο** για το γιορτασμό στην κυπριακή Βουλή και η εισήγηση του αυτή ψηφίστηκε από την πλειοψηφία της.

Μα είναι η "Χρυσή Αυγή". Ναι το επίσημο παράρτημα της "Χρυσής Αυγής" στην Κύπρο, που λέγεται ΕΛΑΜ και που ο αρχηγός του ήταν ο σωματοφύλακας του Μιχαλολιάκου. Ναι όλα τα κόμματα της Κύπρου ψήφισαν την πρόταση των ναζί με εξαίρεση το ΑΚΕΛ που καταψήφισε την πρόταση για να καλυφθεί όπως θα δούμε πολιτικά και το ΔΗΣΥ, που έκανε αποχή. Αυτή η «Ένωση» στην πραγματικότητα δεν είναι χουντικού, είναι ναζιστικού τύπου. Η πιο κατάπτυστη στάση ήταν του ΔΗΣΥ, του Αναστασιάδη, που με την αποχή του επέτρεψε στη Χρυσή Αυγή να περάσει το νόμο, γιατί μαζί με το ΑΚΕΛ το ΔΗΣΥ έχει πλειοψηφία. Ο Αναστασιάδης ήθελε να καθησυχάσει τη βάση του αλλά ήθελε πάνω απ΄ όλα να περάσει ο νόμος. Όσο για το ΑΚΕΛ άλλοι υποκριτές αυτοί. Αν ήθελε στα αλήθεια να καταψηφιστεί ο νόμος και όχι να καλυφθεί από τη βάση του θα φανέρωνε σε όλη την Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο ότι η Κύπρος ψηφίζει εθνικές γιορτές μετά από υπόδειξη των ναζιστών.

Ο νέο-Ενωτισμός: Μια υπόδουλη στη Ρωσία Ελλάδα θέλει να κουμαντάρει μια πιο ατίθαση Κύπρο

Το ότι κανένα κοινοβουλευτικό κόμμα στην Ελλάδα δεν έκανε φασαρία γι αυτό το αίσχος δείχνει ότι η απόφαση ήταν εντολή από πολύ ψηλά, εντολή από τα μεγάλα νεοχιτλερικά αφεντικά. Το μόνο που χρειάζεται να εξηγηθεί είναι το πως μπορεί ξαφνικά η Ρωσία να θέλει τον Ενωτισμό, ενώ τον χτυπάει με λύσσα εδώ και μισό αιώνα. Τον χτυπούσε με λύσσα για να έχει στο χέρι την Κύπρο όσο η Ελλάδα ήταν δυτική. Τώρα η Ρωσία ελέγχει όλες τις πολιτικές της ηγεσίες και την λεγόμενη «εθνική» της γραμμή, όσο ίσως πουθενά αλλού. Ωστόσο δεν πιστεύουμε καθόλου ότι θα δώσει την Κύπρο στην Ελλάδα γιατί καμιά χώρα δεν είναι εντελώς σίγουρη για τη Ρωσία και γιατί την Κύπρο τη θέλει διασπασμένη και για πάρτη της για να διασπάει την ΕΕ και να δελεάζει την Τουρκία. Νομίζουμε ότι αυτόν τον όψιμο Ενωτισμό η Ρωσία απλά τον θέλει γιατί απλά ελέγχει πολύ περισσότερο την Ελλάδα από την Κύπρο και θέλει να χρησιμοποιεί την πρώτη για τον έλεγχο της δεύτερης. Ήδη το γεγονός ότι η Κύπρος διαθέτει αντιρώσικες φράξιες στην αστική της τάξη, ενώ στην Ελλάδα δεν υπάρχει ούτε μια τέτοια ανοιχτά εκδηλωμένη αντιρώσικη αστική τάξη και το πατριωτικό αυτό καθήκον το έχει αναλάβει ένα προλεταριακό απόσπασμα που λέγεται ΟΑΚΚΕ, λέει πολλά για τη νέα τακτική των νέων τσάρων.

Δεν μπορεί να υπάρξει λύση του Κυπριακού χωρίς ένα μεγάλο δημοκρατικό κίνημα στην Κύπρο, κυρίως στο Νότο

Τελειώνοντας αυτό εδώ το όχι τόσο σύντομο σημείωμα, θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε το εξής: Όταν σε όλες τις διαπραγματεύσεις για την Κύπρο υποστηρίξαμε τους φίλους μιας λύσης ενάντια σε αυτούς που κάθε φορά την απέρριπταν δεν σημαίνει ότι θεωρούμε αυτές τις λύσεις σαν αληθινές λύσεις όσο η κοινή γνώμη, ειδικά στην ελληνοκυπριακή πλευρά είναι τόσο δηλητηριασμένη από την ψεύτικη εικόνα που έχει οικοδομήσει για το κυπριακό πρόβλημα η ελληνική κυρίως αλλά και η ελληνοκυπριακή αστική τάξη. Όλες αυτές οι λύσεις δεν επιχειρούνται στα αλήθεια από τις ελληνικές και ελληνοκυπριακές κυβερνήσεις, αλλά αποτελούν προσποιήσεις για να εξαπατήσουν κυρίως τη Δύση. Το σχέδιο Ανάν χρησιμοποιήθηκε σαν μέθοδος για να αποσπάσουν την εισδοχή της Κύπρου στην Ευρώπη και μόλις την πέτυχαν το ποδοπάτησαν. Αυτό ήταν το νόημα της κωλοτούμπας του πιο άτιμου και του πιο διπρόσωπου από όλα τα κυπριακά κόμματα, του ΑΚΕΛ. Οι διαπραγματεύσεις Χριστόφια-Ταλάτ είχαν σαν αποτέλεσμα (αν όχι σαν στόχο) να καθησυχάσουν την Ευρώπη όσο η Κύπρος γινόταν μια τραπεζική αποικία της Ρωσίας. Όσο για την τελευταία αυτή διαπραγμάτευση νομίζουμε ότι είχε σαν κύριο στόχο να δικαιολογήσει τα γεωπολιτικά παιχνίδια που παίζει η Κύπρος για λογαριασμό της Ρωσίας με την εξόρυξη των υδρογοναθράκων χωρίς να διαμαρτυρηθεί η ΕΕ ότι η Βόρεια Κύπρος και η Τουρκία έμειναν έξω από το παιχνίδι με οποιαδήποτε ευθύνη της κυπριακής κυβέρνησης ή της Ελλάδας.

Γι αυτό κιόλας από την εποχή του σχεδίου Ανάν είχαμε ρίξει τη γραμμή «αποχή από το δημοψήφισμα γιατί είναι μια απάτη από την αρχή». Αυτές οι διαπραγματεύσεις δεν μπορούν να δώσουν λύσεις παρά μόνο να δώσουν σενάρια για μια μελλοντική λύση και να αποκαλύψουν έτσι τις προθέσεις αυτών που τα απορρίπτουν από εθνικιστική η ιμπεριαλιστική ιδιοτέλεια.

Το έχουμε πει και το ξαναλέμε για πολλοστή φορά: λύση στην Κύπρο χωρίς ένα μεγάλο δημοκρατικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα κυρίως στο Νότο λύση δεν μπορεί να υπάρξει. Εκείνο που μπορούν ως τότε να κάνουν οι δύο λαοί είναι όσο πιο πολύ να επικοινωνούν, όλο και πιο πολύ να αλληλοβοηθιούνται όλο και πιο πολύ να συζητούν και να αλληλοδιαφωτίζονται για την ιστορία της σύγκρουσης. Το πιο βασικό είναι αν είναι ενωμένοι ενάντια στον φασισμό και το σοσιαλφασισμό που είναι πιο ισχυρός σήμερα στην Ελλάδα και στον κυπριακό Νότο παρά στο κυπριακό Βορρά και στην Τουρκία παρά που στις δύο τελευταίες περιπτώσεις η πολιτική καταπίεση είναι πιο ανοιχτή.